

Giới thiệu Con Nhóc Giả Trai

Một bộ truyện teen rất nổi tiếng của tác giả Hana (Anh Nhi) sau một thời gian dài gián đoạn đã trở lại với nhân vật chính trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn và các nhân vật khác cũng có sự thay đổi cá tính hơn. Đồng thời tình tiết trong truyện có nhiều sự bất ngờ về quan hệ tình cảm giữa các nhân vật. Đó là bộ truyện Con Nhóc Giả Trai từng làm mưa làm gió trên các diễn đàn và truyện sẽ quay lại trên trang webtruyen.com

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Ác Quỷ Sau Khuôn Mặt Thiên Thần

Con hẻm nhỏ sau trường Lương Thế Vinh là nơi mà bất cứ học sinh nào cũng không dám đi qua, chỉ đơn giản vì nó là nơi tập trung của bang đứng đầu các trường cấp 3 khu vực Hà Nội mà ai nghe tên cũng sợ – DarkNight.

Hiện giờ, nơi này đang tập trung một nhóm vây quanh hai người. Giọng thằng đầu đàn ồm ồm vang lên.

- Ô, tưởng ai, thì ra là hai người đẹp nha. Đi chơi với anh không??

Kết thúc là một loạt giọng cười ngả ngớn của tụi đàn em. Nhưng dường như người bị nhắc đến vẫn chưa ý thức được hoàn cảnh của mình, mắt không thèm giương, giọng nói nhẹ vang lên, hỏi người đang đứng cạnh.

- Nó nói gì vậy Linh?

Linh – một cô bé có mái tóc tém được cắt tia gọn gàng, là bạn thân của nó, về mặt vô tội nói ra một câu

- Tiếng động vật, mình nghe không hiểu .

- À, ra thế – nó nhún nhún vai ra vẻ hiểu rõ, tay phẩy phẩy, cả người dựa vào vai người bên cạnh, hành động lười biếng vô cùng.

Thằng đầu đàn nghe hai đứa nói chuyện mà tức xì khói, mặt xanh như tàu lá chuối, hấn gầm lên :

- Ranh con, hôm nay chúng mày đừng có nghĩ lành lặn mà rời khỏi nơi này. Lên hết cho tao.

Tiếng nói vừa dứt thì một lũ gồm hơn mười thằng lao lên. Con bé đang lười biếng bỗng mở mắt, lùi về sau hai bước, vẫy vẫy tay với Linh, giọng nói uể oải vang lên

- Kết thúc nhanh còn về ngủ, mệt quá – nói xong nó còn không quên kèm theo một cái ngáp thật dài.

Linh lắc đầu chán ngán nhìn nó rồi lao vào vòng chiến đấu. Chẳng bao lâu, hơn mười thằng bị đánh cho không còn ra hình người, mà cái kẻ vẫn nhón nhơ ngoài vòng kia đang dựa mình vào tường ngủ ngon lành. Linh định xử lý nốt tên đầu lĩnh còn lại thì giọng nói lười biếng lại một lần nữa vang lên.

- Đề thằng đó lại – Nói rồi con bé ngồi dậy, phủi bụi nơi quần áo, lấy tay hất ngược mái tóc dài ra sau, bước từng bước tới trước mặt kẻ lúc này còn oai vệ, giờ đang run rẩy đứng một bên.

- Bây giờ mày muốn tao xử chỗ nào trước đây? Mặt, chân, hay tao bẻ gãy một tay mày nhé.

Giọng nói lạnh lẽo âm u như tiếng gọi nơi địa ngục lại phát ra từ khuôn mặt thiên thần làm cho mấy thằng nằm dưới đất không dám động. Thằng đầu lĩnh nhìn thấy con bé từng bước lại gần, cả người cứng nhắc, không phát ra được bất kỳ tiếng động nào. Hấn đứng đầu bao nhiêu năm nhưng chưa bao giờ lâm vào trạng thái khủng hoảng như bây giờ, hấn khẽ nuốt nước bọt, khó khăn nói ra một câu

- Mày không thể đánh tao nếu mày còn muốn sống yên ổn ở cái trường này. Mày có biết anh cả của tụi tao là ai không?

- Tao không cần biết nó là ai, tao chỉ biết, mày đã động vào người không nên động. Đã đến lúc game over.

Giọng nói vừa dứt, cũng là lúc thằng đầu lĩnh ăn ngay một cú đập vào bụng. Con bé quay người 180 độ, đi ra phía sau lưng, cho một cùi chỏ vào lưng, tay nắm tóc thằng đó, giật ngược về sau, tăng thêm hai cái bạt tai miễn phí. Bọn đàn em nhìn thủ lĩnh mình bị đánh mà nuốt nước bọt ừng ực, không dám kêu một tiếng, sợ người tiếp theo sẽ là mình. Dường như đánh sưng tay, con bé dừng lại, nâng mắt nhìn một lũ đang nằm dưới đất, môi mỏng khẽ mấp máy. Chẳng ai biết con bé nói gì mà thằng thủ lĩnh nghe xong mặt tái mét, nằm im không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bể Sơn Mỹ Nhân

Hàn Như Thiên, người cũng như tên, xinh đẹp, lạnh lùng. Không ai biết gì về gia thế của nó. Các thầy cô và bọn học sinh biết đến nó với thành tích 10 năm liền là học sinh giỏi xuất sắc, thay mặt học sinh khối trung học toàn quốc đi thi hùng biện tiếng Anh và giành được học bổng du học do trường Havard cấp, nhưng không ai biết lý do vì sao nó cự tuyệt. Có thể nói Hàn Như Thiên là học sinh ưu tú nhất từ trước tới nay của trường trung học Lương Thế Vinh, và cũng là người chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể chạm đến.

Lúc này, tại lớp 11A, Thiên đang chăm chú vào bài tiếng Anh cấp 6 khó nhằn, chợt một giọng nữ cao vút vang lên, phá tan sự tĩnh lặng ấy.

- HÀN.....NHƯ.....THIÊN.....

Thiên nhú mày, nâng mắt, nhìn về cái đứa trời đánh đang gào rú tên nó, lộ rõ sự bất mãn. Linh – cái đứa duy nhất trong lớp dám gào rú với Thiên chạy đến bên cạnh bàn, đôi mắt long lanh như chú cún con, giọng nói trong trẻo vang lên.

- Sao giờ cậu còn bình tĩnh được à? Biết chuyện gì xảy ra chưa?

Thiên nâng mắt, ý bảo Linh nói.

- Thế cậu không biết tên cậu không có trong đội tuyển thi Toán toàn quốc sao? Cậu muốn làm gì hả, hả ??? - Giọng Linh cao vút, hai tay chống nạnh, mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

- Ồn

- Đến lúc này cậu còn bình chân như vại được hả? Cậu có biết...

- Mình không muốn tham gia, nhiều giấy khen quá, không có chỗ treo. Mà trường ta đâu chỉ có mỗi mình, để cho mấy bạn ấy thể hiện chứ

Linh và bọn học sinh nghe Thiên nói xong, toàn bộ shock, shock nặng ấy chứ. Nữ thần của bọn họ, niềm kiêu hãnh của bọn họ chê nhiều giấy khen. Linh chán, chán hẳn. Nó biết Thiên một khi đã quyết định thì không thể thay đổi, chỉ nhìn nó rồi ngao ngán thờ dài. Thiên luôn thờ ơ, lạnh nhạt nhìn mọi việc, hiếm khi nào Linh thấy nó hứng thú vào việc gì, kể cả học. Linh làm bạn với Thiên 5 năm, cũng là người duy nhất biết về gia thế của Thiên, nhưng cũng không hiểu nổi trong đầu thiên tài kia nghĩ cái gì.

- Lát ra chơi đi canteen với mình nhé

Linh giương đôi mắt ngập nước, nhìn Thiên, kiểu như muốn nói “cậu mà không đồng ý, mình khóc cho coi”. Nhìn cái bộ mặt giả vờ kia, Thiên rung mình, bất đắc dĩ gật đầu. Linh cười toét miệng rồi chạy bay về chỗ. Bọn học sinh trong lớp nhìn Linh với ánh mắt đầy kính nể. Có thể nói, trong lớp này, người làm cho bể sơn mỹ nhân mặt đối sắc cũng chỉ có cô bạn này.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Sóng Gió Nơi Canteen

Chuông vừa reo hết tiết, Linh đã chạy qua chỗ Hàn Như Thiên, lôi kéo nó xuống canteen. Vốn định từ chối nhưng nhìn cái mặt như sắp khóc của Linh, nó đành mặc kệ.

Canteen giờ ra chơi đông nghẹt người. Người ra người vào tấp nập. Khó khăn lắm mới tìm được một bàn trống, Linh kêu Thiên ngồi xuống, còn mình thì lon ton chạy về quầy bán hàng.

Thiên ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt nhìn về khoảng không xa xăm, cả người bao trùm một không khí ảm đạm. Mãi đến lúc nghe thấy tiếng đồ vỡ của đồ ăn và tiếng cãi vã, Thiên mới ngẩng đầu lên. Nhưng vừa nhìn lên, nó cảm thấy tức giận vô cùng. Linh đang bị mấy con nhỏ giữ chặt, trên người vẫn còn lưu lại vết tích của sữa dầu chưa khô. Giọng một con nhỏ vang lên the thé

- Mày không có mắt àh
- Chính chúng mày đụng vào tao trước, chúng mày định làm gì đây? Linh không phục, ngẩng đầu lên cãi
- “Bốp” “Dám cãi lại chúng tao àh? Xông vào đánh nó cho tao” Nói xong, bốn đứa con gái đều xông vào.

Linh muốn phản kháng nhưng cổ nhện, chỉ có thể trơ mình chịu đánh. Bốn học sinh ở canteen chỉ biết đứng nhìn mà không dám làm gì. Bởi vì gia thế bốn con nhỏ kia không tầm thường, mà Linh chỉ là một đứa học sinh không có gì nổi bật. Đúng lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên

- Đủ rồi, dừng tay lại cho tôi
- Đứa nào lên tiếng, bước ra đây cho tao. Con nhỏ cầm đầu lên tiếng

Thiên rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía trước, đưa tay đỡ Linh dậy, đưa tay gạt đi sợi tóc lòa xòa trước mặt nó rồi cất giọng nhẹ nhàng

- Bị đánh đau sao??
- Đau. Linh cố gắng toét miệng cười. Nó biết bây giờ Thiên đang rất tức giận.
- Đau sao không đánh lại. Vẫn là chất giọng nhẹ nhàng, nhưng giờ phút này mang chút tức giận
- Sợ bản tay, không muốn đánh
- Ngụ ngốc, giờ tiến lên, đánh bốn đứa nó khiến bố mẹ cũng không nhận ra. Có chuyện gì xảy ra, mình chịu

Nghe Thiên nói vậy, bốn học sinh choáng. Học sinh gương mẫu của trường, thần tượng của bọn họ đang nói gì kia, khuyến khích đánh nhau.

- Mày là con nào mà xen vào truyện này, không muốn ăn đòn thì cút ra xa
- “Bốp”, con nhỏ vừa nói bị Linh cho một tát, ôm mặt không nói được câu nào.

Nhưng như vậy cũng chưa kết thúc. Linh xông vào, túm tóc con đầu đàn, đập hai phát vào bụng, lấy tay cào vào mặt nó, để lại một vệt máu dài. Sau đó, nó quay ra nhìn hai đứa còn lại mặt đang tái xanh, xông lên, đập một đứa ra góc bàn, còn một đứa bị túm lấy, quăng về phía sau bằng một đòn karate đẹp mắt. Tất cả sự việc diễn ra chưa đến 5 phút khiến bốn học sinh mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau. Không thể tin được người vừa mới còn bị đánh thoát cái đã khiến 4 đứa nhìn không ra dạng người. Bốn học sinh vô thức lùi lại, cách xa Linh và Thiên ba bước.

Linh vui vẻ chạy lại chỗ Thiên, nở nụ cười ngốc nghếch, cất giọng nói

- Xong rồi, đánh đau tay quá.
- Còn không đi lên phòng y tế, nhìn cái mặt sưng như bánh bao gặp nước, xấu chết đi được. Lần sau đừng có nói là bạn mình, mất mặt lắm. Thiên hờ hững nói
- Hìhì, biết rồi, tuân lệnh. Linh nghe Thiên nói vậy chẳng những không giận mà còn nở nụ cười, rồi nhanh chân chạy biến về phía phòng y tế. Nhìn theo bóng Linh, Thiên chỉ biết lắc đầu, thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Âm Mưu

Thiên trở về nhà sau buổi học thì thấy bố mẹ ngồi nghiêm chỉnh ở sofa. Nó cất tiếng

- Con chào bố mẹ, con đi học về
- Ngồi xuống đi, bố mẹ có chuyện muốn nói với con. Bà Tâm lên tiếng, đưa tay vẫy nó, ý bảo Thiên đến ngồi bên cạnh mình.

Ông Thành buông tờ báo trong tay xuống, nhìn nó đầy từ ái. Hàn Như Thiên, đứa con mà ông yêu quý nhất, cũng là đứa duy nhất ông thấy có lỗi nhất. Giọng ông vang lên trầm thấp.

Thiên ngồi nghe cha mình nói và lòng chết lặng. Nhưng vốn là đứa ít khi thể hiện cảm xúc nên hai người đối diện cũng không phát hiện ra sự thay đổi của Thiên. Bà Tâm vẫn âu yếm vuốt ve mái tóc nó, mặc dù bà không muốn, nhưng không thể làm gì.

- Vâng, con biết rồi ạ. Con sẽ làm như lời bố nói.

Thiên nhẹ nhàng trả lời một câu rồi xin phép đứng dậy, đi lên phòng. Nghe Thiên nói vậy, ông Thành mặt đầy áy náy nhìn Thiên, nhưng ông không ngờ rằng con bé sẽ cho ông một bất ngờ lớn.

*****

Thiên nhắc từng bước nặng nề về phòng. Lúc cánh cửa phòng đóng sầm lại sau lưng Thiên cũng là lúc sự tức giận của nó lên tới giới hạn của sự chịu đựng. Nó vút cặp sách lên bàn rồi ôm sách ném đi lung tung. Chiếc gối bông mọi ngày được cô ôm ấp thì giờ rách một mảng lớn, bông bay là tả khắp căn phòng. Những con gấu bông được đặt trên giá sạch sẽ cũng chung số phận. Con thì nằm lăn dưới sàn nhà, con thì bị ném ngay lên tấm thảm chùi chân. Vừa đập phá, Thiên vừa lầm bầm:

- Cái gì mà tốt nhất cho con chứ. Tất cả cũng chỉ vì mấy người thôi. Được rồi, đã thế con sẽ cho mấy người thấy con thực sự là đứa thế nào.

Sau một hồi đập phá và độc thoại một mình, giờ Thiên mới thấy mệt. Nó ngồi tựa lưng vào tường, đưa mắt quan sát căn phòng. Phòng nó giờ còn bừa bộn hơn cả bãi chiến trường, nhưng mặc kệ. Nó thản nhiên lôi con iphone ra, bấm số. Ngay lập tức, giọng nói ở đầu dây kia vang lên

- Thiên, có chuyện gì vậy??

- Có việc muốn nhờ. Bây giờ có thể kiếm được một chiếc vé bay vào thành phố Hồ Chí Minh gấp không?

- Cái đó để Linh lo. Nhưng có chuyện gì mà bà có vẻ gấp thế?

- Tò mò làm con người ta chết sớm đấy. Giúp mình làm việc này đi. Tối nay 11h đến ngã ba nhà đón mình nhé.

Nó nói rồi cụp máy khô khốc. Bây giờ nó muốn đánh, đập, cào, xé một ai đó để giảm stress, nhưng khổ nỗi, bây giờ, nó đang ở một mình. Vì vậy mà những đồ vật vô tri, vô giác kia phải hứng chịu con phần nộ của chủ nhân. Ném chiếc điện thoại lên nệm, nó phi nhanh ra tủ quần áo lấy vội mấy bộ quần áo nhét vào balô. Và tất nhiên, nó không quên mang theo toàn bộ số tiền tiết kiệm của mình.

- Cô Thiên, mời cô xuống dùng cơm tối

- Tôi biết rồi, chị cứ xuống trước đi.

Thiên thay nhanh bộ quần áo ở nhà rồi chạy xuống phòng ăn. Khuôn mặt nó trở lại trạng thái như lúc ban đầu, tức là như chưa bao giờ có sự tức giận. Thiên ngồi vào bàn ăn, nhìn ba mẹ nó bằng ánh mắt triu mến và nói bằng giọng còn ngọt hơn cả mía lùi

- Mẹ, cho con tiền mua đồ mới đi. Đi gấp mặt mà không có bộ nào ưng ý.

- Được rồi, mai mẹ sẽ đi cùng con, con muốn mua hết cửa hàng cũng được

- Mẹ, chẳng phải mai ba mẹ có công chuyện phải đi sao. Con tự đi một mình được mà.

- Con nó nói đúng đấy mình. Mình cứ để nó tự do đi.

Ông Tâm nói với vợ rồi quay sang Như Thiên, đưa cho nó tấm thẻ vip- Con muốn gì cứ mua.

Thiên đưa tay nhận lấy tấm thẻ mà ba vừa đưa.

“Đúng là thứ mà mình đang cần”- Thiên nghĩ thầm trong đầu và mỉm cười hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chạy Trốn

Bữa tối nhanh chóng qua đi, trả lại cho phòng ăn sự im lặng. Trong ngôi biệt thự sang trọng nằm trên đường Nguyễn Bình Khiêm, dường như mọi vật đã chìm dần vào bóng tối. Ông Thành đã trở lại phòng làm việc. Bà Tâm thì trở về phòng. Thiên cũng trở về phòng để chuẩn bị cho kế hoạch của mình. Chỉ còn chị giúp việc đang lau dọn phòng ăn. Căn nhà im lặng đến mức nghe thấy tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cổ treo trên tường ở đại sảnh lớn. Lúc này,

kim giờ đang nhích dần sang con số 9.

...Có một người đi lại trong phòng không biết bao nhiêu lần. Kê đó đi về phía tấm rèm lớn và mở ra. Bên ngoài, người đi lại vẫn còn tấp nập. Ngồi lên bệ cửa, kê đó đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa kính, nhìn xuống con đường phía dưới kia. Nơi mà ánh mắt ấy dừng lại là ngã 3 của phố Nguyễn Bình Khiêm, chờ đợi. Chợt con buồn ngủ ập đến kéo hai mí mắt của nó sụp xuống. Nó tự nhủ với bản thân “ngủ một chút rồi mới có sức mà trốn chứ”.

Hẹn xong giờ thức dậy, nó nằm xuống nệm, kéo tấm chăn lên ngang ngực, cho ánh sáng của chiếc đèn xuống mức thấp nhất rồi chìm dần vào giấc ngủ an lành không bao giờ có ác mộng, à không, hiếm khi có ác mộng. Kim đồng hồ lặng lẽ nhấc qua từng giây, nặng nề. Ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn ngủ hắt lên đồng hồ. Bóng đêm trải dài phủ lên mặt số chỉ để lại những con số mờ ảo 9h21 phút.

...Có một chiếc Dakota thẳng gấp trước cổng lối vào sân bay Nội Bài. Một đứa con gái mặc chiếc quần jean mài rách gối, khoác trên người chiếc áo khoác lưng vội vã đi về phía quầy bán vé mua một chiếc vé đi thành phố Hồ Chí Minh trong đêm. Mua xong, cô nhảy lên chiếc mô tô yêu quý của mình phóng vút đi. Chiếc xe đó rời sân bay chạy nhanh qua đường cao tốc hướng về khu đô thị mới. Lúc này là 10h 3 phút. Đêm dài...

...Có một người chợt giật mình tỉnh giấc bởi tiếng chuông điện thoại. Kê đó bật dậy, đi nhanh ra phía cửa sổ. Đôi mắt người ấy sáng lên khi thấy bóng người đồ dài trên đường nơi chỗ hẹn. Kê đó vui sướng tới mức tự thưởng cho bản thân một chút thời gian ngâm mình trong làn nước mát lạnh rồi thay quần áo. Một chiếc áo phông đen kiểu hip-hop, chiếm gần hết mặt trước chiếc áo là hình đầu lâu in trắng. Chiếc quần bò rộng thùng thình bó dưới và đôi giày cũng hip-hop nốt. Tất cả tạo nên cho kê đó một vẻ ngoài mạnh mẽ và hoàn hảo. Nhìn Thiên lúc này thì kê ai có thể nhận ra nó là con gái. Nó hí hoáy viết cái gì đó vào tờ giấy để lại trên giường rồi xếp gấu bông thể chỗ mình, trùm kín chăn lên. Xong việc, nó kéo sụp chiếc mũ xuống che nửa khuôn mặt, nhìn lại lần cuối căn phòng mình rồi khoác balô lên vai, nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Lúc này, thời gian đang trôi dần sang khung giờ thứ 11.

*****

Sau một hồi vật lộn với bức tường, cuối cùng Thiên đã thoát được ra ngoài. Nó cúi xuống buộc lại dây giày rồi xách balô chạy nhanh đến chỗ hẹn.

- Linh, đi nhanh

Ném cho Thiên cái mũ bảo hiểm, Linh ra hiệu bằng mắt, ý nói nó ngồi lên xe

- Lại lấy xe của anh Thắng à?? Thiên ôm lấy Linh, cất giọng hỏi

- Uhm, phải trốn đông trốn tây mới đi được đây. Ông ấy dạo này quản chặt quá.

Trời Hà Nội về đêm thật yên tĩnh và thanh bình. Màn đêm như nuốt gọn hai con người. Gió phả vào người mát rượi.

- Ôm chặt vào, mình tăng tốc – Linh nói rồi tăng tốc lên 90km/h

- Linh này, tôi bỏ nhà đi – Thiên nói

Xe đang đi trên đường với tốc độ 90km/h đột ngột phanh gấp, Linh quay phắt lại nhìn nó, không tin nổi tròn tròn mắt

- Chuyện này mình sẽ giải thích với cậu sau, đừng cho ai biết mình vào Sài Gòn nhé, nhất là ông Thắng nhà cậu. Ông ấy mà biết, kiểu gì anh hai tôi cũng biết.

- Vào đó rồi gọi điện cho tôi, không được chơi trò mất tích, nếu không .... Linh giờ giờ quả đấm trước mặt Thiên đe dọa.

- Biết rồi, nhanh không lỡ giờ bay bây giờ.

Sân bay Nội Bài 11h 45 phút

...Hà Nội đã chìm vào bóng đêm nhưng nơi này thực sự vẫn còn rất nhộn nhịp. Người nhập cảnh, người xuất cảnh cứ gọi là nườm nượp. Thiên và Linh cũng vừa đến nơi. Ném lại cho Linh cái mũ, Thiên xách lại balô rồi chạy nhanh ra quầy làm thủ tục. Nhưng Thiên chợt nhớ ra một điều quan trọng, cô dừng chạy, quay trở lại chỗ Linh đang đứng.

- Có chuyện gì vậy?

Bất giác Thiên ôm lấy Linh. Linh bất ngờ đến mức không nói được câu nào. Mắt cứ mở to nhìn. Dù đã chơi với Thiên 5 năm nhưng chưa một lần nào Thiên chủ động ôm nó.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm. Bạn của mình.

Thiên nói thật nhanh rồi quay bước đi về quầy làm thủ tục. Còn Linh, nó đang lảng lảng với câu nói của Thiên dành cho nó. “Bạn của mình” chỉ có ba từ đơn giản thôi nhưng làm Linh mừng phát khóc. Nó bật khóc ngay cửa sân bay, làm bao nhiêu người ngoài lại nhìn. Nhưng nó mặc kệ, trong lòng nó đã có quyết định của mình.

Sau khi đã yên vị trên máy bay ở khoang hạng nhì, Thiên đưa ánh mắt ra bên ngoài tấm kính. Hà Nội nơi cô sắp rời xa, xa cái nơi cô đã sống 17 năm trời. T hật buồn khi phải xa nơi đó. Nhưng chính cô đã chọn rời xa nó để tới thành phố Hồ Chí Minh hoa lệ không một người quen biết chỉ để trốn chạy một cuộc hôn nhân gượng ép.

Flashback

- Con ngồi xuống đi, ba mẹ có chuyện muốn nói với con

Giọng ông Tâm cất lên nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực.

Bỏ cặp sách lên bàn, Thiên ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện với ba mẹ mình.

- Dạ, con nghe.

- Sắp tới, con trai bác Khang, cậu hai nhà họ Nguyễn Vũ sẽ ra Hà Nội. Con chuẩn bị rồi cùng cậu ấy đính hôn

- Tại sao ạ? - Trong mắt Thiên tràn đầy thắc mắc

- Không có tại sao, chỉ vì tốt cho con thôi

Ông Tâm đáp lời, vẫn chất giọng như thế, chỉ đều đều và nhẹ, rất nhẹ, nhưng có chút gì đó đè nén và đau lòng

- Dạ, con biết rồi

End flashback

Thiên chìm dần vào giấc ngủ. Có lẽ nó đã quá mệt mỏi bởi những chuyện xảy ra hôm nay. Nó không hề biết rằng có một người nhìn nó đã rất lâu rồi. Bất chợt, người đó nhếch môi để lộ nụ cười nửa miệng đẹp đẽ khi thấy đầu Thiên ngã dần về phía bàn. Và chớp, đầu Thiên không đập vào bàn mà đã nằm trên tay người ấy. Khẽ gạt đầu Thiên tựa vào vai mình, người đó cũng chìm vào giấc ngủ.

- Quý khách chú ý, máy bay sắp hạ cánh, yêu cầu thắt dây an toàn

Giọng cô tiếp viên hàng không vang lên làm Thiên chợt tỉnh giấc. Nó dụi mắt rồi đưa tay kéo dây an toàn. Nhưng nó khựng lại ngay vì có ai đã thắt giùm nó. Tò mò, Thiên đưa mắt nhìn xung quanh. Ai cũng đang ngủ thì làm gì có thời gian giúp nó. Chắc chị tiếp viên nào thấy nó ngủ say quá nên thắt giùm.

- Máy bay đã xuống sân bay. Yêu cầu hành khách rời khỏi khoang

Giọng cô tiếp viên hàng không lại vang lên lần nữa. Thiên kiểm tra lại balo rồi bước xuống máy bay. Thành phố Hồ Chí Minh đứng không hổ danh là nơi phồn hoa đô thị. Bây giờ là 2h đêm rồi mà xe taxi vẫn cứ nườm nượp chạy. Thiên vẫy một chiếc taxi, bây giờ cô cũng không biết về đâu nữa. Suy nghĩ mông lung một hồi thật lâu, cuối cùng cô kêu chú tài xế chạy ra hướng biển để xem mặt trời mọc. Dù gì thì bây giờ cũng quá trễ để ngủ đêm và quá sớm để ngủ ngày.

Chiếc taxi lướt đi trong đêm huyền bí của đất Sài thành. Xe chạy được chừng 50 phút Thiên đã thấy mùi mặn chát của biển. Gió biển lùa vào mát rượi. Đi thêm một chút nữa, Thiên đã nghe thấy tiếng rì rào của sóng biển. Biển kia rồi. Trả tiền cho tài xế, Thiên khoác balo xuống xe. Nó chạy nhanh ra hướng biển. Biển đêm gào thét từng cơn dữ dội. Từng cơn sóng lớn xô bờ làm cho người ta thấy sợ. Thiên đi bộ dọc bãi biển, lắng nghe tiếng sóng, tiếng gió và cảm nhận vị nồng của biển.

Thời gian trôi qua từng giây. Không biết Thiên đã đi bộ bao lâu, nhưng từ đằng đông, một vầng mặt trời đỏ ửng đang đội biển nhô lên. Thiên dừng bước, nó vút balo lên cát rồi ngồi phịch xuống. Mặt trời chiếu những tia sáng đầu tiên lên mặt biển. Thiên ngồi đó thật lâu và bất động. Ánh mắt buồn mênh mông nhìn vào khoảng không vô tận. Biển sáng nay không đẹp trong mắt nó. Nó buồn, tiếc cho những tháng ngày đã qua mà không thể nào nắm giữ được. Không biết khi ba mẹ nó không thấy nó đâu mà chỉ thấy mảnh giấy nó để lại chỉ vờn vện 4 chữ “con không đính hôn” sẽ như thế nào nhỉ. Chắc là tức giận lắm. Ai chứ ba nó sẽ cho người đi lôi cổ nó về. Nó mỉm cười chua chát rồi đứng dậy phui cát ở đầu gối, bước những bước vô định. “Không ai biết ngày mai rồi sẽ ra sao, vì vậy cứ sống tốt cho hôm nay đã”, nó tự nhủ với mình như vậy rồi đón xe buýt trở về thành phố, bắt đầu một cuộc sống mới.

Chương 6: Cuộc Sống Mới

Thiên thuê một phòng trong khách sạn để ở trong khi đi tìm một chỗ trọ mới rẻ hơn và kín đáo hơn để ba nó không tìm được. Vừa vào phòng, nó nằm phịch xuống giường, đôi mắt nhắm mờ màng nhưng rồi nó bật dậy thật nhanh và đi vào phòng tắm.

Khoảng 20 phút sau nó bước ra ngoài với một chiếc áo phông kẻ sọc màu hồng, một cái váy ngắn cũng màu hồng, đi một đôi giày màu hồng và mái tóc ướt sũng vì vừa mới gội. Chợt trời đổ cơn mưa. Mở cửa căn phòng vốn ven chỉ ở trên tầng 7 mà gió lùa đập cửa muốn bay người. Thiên nhanh chóng nhấc điện thoại và chưa đầy 5 phút sau có một nhân viên khách sạn mang lên cho nó một chiếc ô màu hồng.

Một con bé màu hồng và chiếc ô màu hồng trong trời mưa bão. Gió rất lớn, Thiên bước ra khỏi thang máy, bung dù và đi ra khu sảnh đầy nước mưa. Nếu có ai đó nghĩ Thiên điên khi đi ra ngoài khi trời đang mưa bão thì xin thưa rằng Thiên không điên mà chỉ đơn giản là do sở thích quái đản của nó là đi dạo trong trời mưa lớn với cái lý do cũng quái đản không kém rằng trời mưa càng to thì không ai biết mình đang khóc.

Cả khách sạn thường ngày lẽ ra sẽ rất nhộn nhịp nhưng hôm nay tự dưng ảm đạm và u ám như đám mây đen trong những ngày bão lớn. Chẳng có một ai, chỉ riêng mình Thiên với chiếc ô hồng trong một khoảng sân trời quá rộng. Gió cứ thổi làm cho ô cứ bay, nước mưa vẫn xối xả hắt vào chân tay Thiên trong từng bước đi. Thiên thở dài. Sài Gòn mùa mưa ảm ướt hơn bao giờ hết. Những cơn mưa kéo theo tâm trạng âu sầu của những người đang không sẵn sàng đón nhận niềm vui. Thiên không nghĩ quá nhiều, nhưng mỗi khi nghĩ, lại nghĩ rất nhiều.

Chợt chân nó dừng lại trước bảng thông báo, đôi mắt Thiên nhìn như bị thôi miên vào tờ giấy tuyển sinh của trường nam “Trường nam” hai chữ ấy cứ nhảy múa trước mắt Thiên. Trong đầu Thiên chợt hiện ra một ý nghĩ. Nó giật nhanh tờ giấy có ghi địa chỉ ngôi trường rồi đi đến một quán cắt tóc gần đó.

- Chào quý khách – Tiếng chào của chị phục vụ vang lên

Thiên gật đầu đáp lại rồi ngồi vào ghế

- Quý khách muốn cắt kiểu nào ạ? Có rất nhiều kiểu hiện nay đang được các bạn gái ưa chuộng.

- Chị cắt cho em kiểu đầu nam đi ạ, đừng để quá ngắn cũng không quá dài. Giống kiểu treo trên tường là được ạ

Thiên chỉ vào tấm hình nam ca sĩ trên tường có mái tóc khá ấn tượng.

Hơn một tiếng sau, Thiên ngắm mình trong gương, nó gật đầu hài lòng. Bây giờ nếu Thiên khoác lên mình bộ đồ nam thì không ai nói Thiên là con gái mặc dù nó có vẻ ngoài cuốn hút của một người con gái.

*****

Hơn một tuần kể từ ngày Thiên gọi điện đến trường Night, ngày nào Thiên cũng chờ đợi. Cả ngày Thiên nằm trong phòng, co mình trong chăn và ôm gối ngủ để chôn vùi một ngày cuối tuần ảm đạm như đám mây mùa mưa. Chợt chuông điện thoại đổ một hồi dài, Thiên bật dậy thật nhanh đưa tay vớ lấy cái điện thoại. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông khá luống tuổi (Thiên nghĩ vậy)

- Cậu là Hàn Như Thiên?

- Vâng, ông gọi có việc gì đó ạ?

- Tôi thay mặt hiệu trưởng trường Night báo tin cho cậu, cậu đã được nhận vào trường và có thể chuyển đến trường chúng tôi ngay hôm nay.

- Dạ vâng, tôi sẽ đến trong vài giờ nữa. Rất cảm ơn ông.

Thiên gác điện thoại rồi nhanh chóng phi đến chiếc tủ thu xếp hết đồ đạc của mình vào chiếc balo rồi đi vào phòng tắm. Thiên với cái đầu thông minh và tính toán đến phút giây, biết rõ rằng điểm yếu khi nó có tình già trai (cố tình ấy ạ) là gì. Và cái đầu đó đã điều khiển Thiên mặc áo nịt ngực_ngực nịt vào rồi thì coi như nó là con trai, vậy thì không lo bị phát hiện. Thiên hài lòng ngắm mình trước gương rồi khoác balo đi xuống quầy tiếp tân trả phòng. Máy chi tiếp tân cứ gọi là ngây như con gà tây khi thấy Thiên. Còn Thiên thì phớt lờ tất cả những ánh mắt ấy và quay bước để những ánh mắt tiếc nuối rớt lại phía sau.

Chương 7: Trường Mới

Khuôn viên trường Night được bao phủ bởi một lớp mây trắng dày đặc. Tiếng ve sầu kêu ra rả, thi thoảng lại có một chú chim vỗ cánh bay vụt qua. Mưa phùn rả rích rơi, mềm mại mà trong suốt, không khí trong lành và tươi mới như trong một giấc mơ. Tuy vậy nhưng Thiên cũng không có tâm trí nào để thưởng thức tất cả những thứ đó. Mới sáng mà trời đã mưa, lại còn nóng nữa chứ vì vậy bây giờ trông Thiên thật khổ sở. Thiên xóc lại balo, lưng áo đã ướt sũng, không biết vì mồ hôi hay vì những giọt nước mưa kia nữa. Thiên đưa mắt nhìn xung quanh. Trời àh, ngôi trường này phải nói là quá rộng. Từ cổng trường đến chỗ này, Thiên đã phải đi mất 10 phút, nếu theo bản đồ, để đến được khu ký túc thì còn một phần ba quãng đường nữa. Mà cái ông hiệu trưởng này cũng điên lắm cơ, xây trường ở đâu không xây lại chọn ngay trên núi làm đi một muốn chết. Bỗng mắt Thiên sáng lên.

Xa xa, trên ghế đá có một người đang ngồi đọc sách. Khuôn mặt đẹp như điêu khắc, mái tóc nâu hạt dẻ càng tôn lên nước da mịn như sứ. Không biết cậu ta đang đọc sách nào, thi thoảng nhàu mày, khuôn mặt đắm chiêu như suy nghĩ gì đó.

Thiên mạnh dạn tiến về phía trước, đứng trước mặt cậu ta, cất giọng

- Bạn gì ơi

Cậu ta không đáp lời, vẫn tiếp tục đọc sách. Thiên háng giọng, cố gắng nói to một chút

- Cậu có thể chỉ cho mình đường tới ký túc xá được không???

Mưa vẫn lất phất rơi, nhưng cậu ta vẫn ngồi yên đó, dường như không cảm nhận được sự tồn tại của Thiên.

- Này, tôi đang nói chuyện với cậu đấy, cậu có nghe không hả???

Thiên tức giận hét lớn. Không muốn giúp thì nói một câu, đằng này cứ im lặng, thật là chẳng có chút lịch sự nào cả.

- Này, này

Thiên dùng sức giật quyển sách ra khỏi tay cậu, trừng mắt nhìn cái kẻ không coi ai ra gì kia. Nó hận không thể đập cho cậu ta một phát. Dám không trả lời nó, giọng nó đáng sợ đến vậy sao?? Thật là tổn thương lòng tự tin quá đi thôi.

Đưa con trai ngược mắt lên nhìn Thiên. Đôi mắt màu hổ phách nhìn Thiên, ý muốn nói “cậu đang làm phiền tôi”. Nó phớt lờ ánh mắt ấy, nhìn cậu ta một lát rồi rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nam sinh kia, dùng giọng nói có thể coi là dễ nghe nhất từ trước tới nay của mình, hỏi

- Có thể chỉ đường cho mình tới ký túc xá chứ, mình không biết đường

- Học sinh mới àh??

Giọng nam trầm ấm vang lên làm Thiên giật mình. Đúng là người đẹp giọng nói cũng hay. Thiên thầm nghĩ

- Sao cậu biết hay vậy. Tôi tên là Hàn Như Thiên, cậu cứ gọi Thiên là được.

- Chỉ có học sinh mới mới không biết đường tới ký túc xá. Đừng nghĩ ai cũng ngu ngốc như mình thế chứ.

Dứt lời, cậu ta đứng dậy, đưa tay giật lấy cuốn sách rồi bước thẳng về phía trước. Thiên vẫn đứng yên vì bị shock khi nghe có người nói nó ngu ngốc. Đây là sĩ nhục, tuyệt đối sĩ nhục trí thông minh của nó. Còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, chợt bị giọng nói cắt ngang

- Còn không đi theo, đứng đây ngốc cái gì thế

Một lần nữa bị đá kích, Thiên chỉ biết hậm hực đi theo sau, nhưng trong đầu không biết đã hỏi thăm cậu ta mấy trăm lần rồi.

*****

Học viện Night là học viện giành cho con em nhà khá giả khu vực miền Nam. Điều kiện để vào trường rất đơn giản, hoặc là có gia tài bạc triệu, hoặc là phần đầu lấy một suất học bổng của trường.

Trường Night chia thành các khu theo Đông, Tây, Nam, Bắc.

Khu phía Đông là nơi dùng để dạy học, gồm 3 dãy nhà 4 tầng, chia thành 50 phòng học. Hai dãy nhà dùng để dạy học, dãy nhà thứ ba dùng để dạy các môn ngoại khóa như nhạc, họa, vi tính và là văn phòng của các câu lạc bộ. Toàn bộ khu nhà phía Đông được sơn một màu xám nhạt, nhìn rêu phong và cũ kỹ.

Khu phía Nam là vườn trường. Nói là vườn trường nhưng thực ra nó là một khu nhà kính trồng rất nhiều hoa và giống cây lạ. Đây là thánh địa riêng của câu lạc bộ cây cảnh. Nó được mệnh danh là thiên đường của học viện.

Khu phía Bắc là nhà ăn dành cho học viên và các thầy cô giáo. Canteen rộng rãi, có thể chứa tới nghìn người. Toàn bộ đồ dùng ở đây được trang bị hoàn toàn hiện đại. Món ăn thì phong phú và đa dạng. Đây cũng là nơi tập trung của câu lạc bộ ẩm thực

Phía Tây là ký túc xá giành cho học sinh. Trường Night có một quy định đã rất lâu rồi. Cho dù bạn có là ai, đã vào trường Night phải ở ký túc xá, nếu bị phát hiện qua đêm ở ngoài, nhẹ thì phạt cảnh cáo, nặng thì kỷ luật. Vì vậy ký túc xá là nơi đông vui nhất học viện.

Đứng trước khu ký túc 6 tầng, Thiên lắc đầu cảm than. Đây mà là ký túc sao??? Giống khách sạn thì đúng hơn. Tuy chưa biết bên trong như thế nào nhưng bề ngoài đã khiến người ta choáng. Thiên nhìn người con trai trước mặt, hơi hơi nhủ nhĩ, chưa biết phải cảm ơn cậu ta thế nào thì cậu ta đã đi nhanh về phía trước. Nó lắc đầu chán nản, bước chân về phòng ban quản lý ký túc đăng ký và lấy chìa khóa phòng. Chiều còn phải mang hồ sơ nhập học lên phòng giáo vụ.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bạn Mới, Xung Đột

Khi Thiên mở mắt thức dậy đã là chuyện của 1 giờ sau. Nó đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, 12h, vừa tới tầm cơm trưa. Nó thay vội cái áo khoác ngoài rồi tìm đường xuống canteen. Cầm trong tay tấm bản đồ mà Thiên loay hoay mãi không biết đâu là Đông Tây Nam Bắc. Mặc dù nó học rất giỏi nhưng cũng là dân mù xem bản đồ chính hiệu. Chẳng biết đi kiểu gì mà nó lạc tới một nơi khá vắng trong học viện.

Xung quanh được bao bọc bởi những cây cổ thụ lớn, chỉ có tiếng ve râm ran cùng tiếng gió quét qua đám lá cây xào xạc. Tuy không phải là đừa hay tương tượng nhưng giờ phút này Thiên chợt thấy lạnh gáy. Nếu bây giờ xông ra một thứ không phải là người, chắc nó sẽ ngất vì sợ hãi. Đang mải tưởng tượng, chợt nó thấy chân bị cái gì túm lấy. Nó muốn tung chân, đá cái thứ đang bám lấy mình kia. Nhưng khi nhìn xuống cái vật thể đang bám chặt mình, là ngân người. Rõ ràng là một nam sinh, biết nói thế nào nhỉ, nhìn cũng được, so với ông anh nó thì còn kém chút ít, nhưng điều khiến nó chú ý là khỏe miệng nam sinh kia đang rỉ máu. Khuôn mặt vì đau mà nhăn lại. Lòng thương trời dậy, nó ngồi xuống, lấy tay chọc chọc vào mặt nam sinh, cất giọng hỏi

- Cậu làm sao thế??? Có cần tôi giúp gì không??

- Cậu có thể đỡ mình đứng lên được không? Mình không còn sức để đứng nữa.

Thiên thăm bấu môi, con trai gì mà yếu xìu, mới bị đánh có thể đã không chịu được.

- Sao cậu lại đi vào khu vực này, bình thường không ai dám đi vào đây đâu. Sau khi đã ổn định được mình, nam sinh cất giọng hỏi

- Tôi đi lạc, muốn tìm canteen mà chẳng biết sao lại đi tới chỗ này. Thiên đưa tay vò vò tóc, khó chịu nói.

- Học sinh mới àh???

- Sao cậu biết, àh, cũng đúng thôi, học sinh mới mới không biết đường tới canteen chứ.

- Mình là Trần Nhật Quân, rất vui được làm quen với cậu.

- Mình là Hàn Như Thiên, cậu cứ gọi mình là Thiên. Hiện giờ mình rất đói, cậu có thể dẫn mình tới canteen chứ???

Thiên nhìn Quân đầy mong chờ. Nó đói tới không chịu nổi nữa rồi. Đời này, nó sợ nhất là đói. Cái cảm giác cồn cào, khó chịu ấy nó không muốn chịu lần thứ hai trong đời nữa.

- Cậu không muốn biết mình tại sao lại bị như vậy sao? Quân thấy nó chẳng có chút tò mò nào, nhin không được hỏi

- Cần phải hỏi sao, nhìn là biết cậu bị người ta đánh. Đi thôi, mình sẽ bảo vệ cậu.

Thiên nháy mắt tinh nghịch nhìn Quân. Đã rất lâu rồi, nó chưa từng thoải mái như vậy. Tại nơi này, nó được là chính nó, không cần khoác lên mình cái danh hiệu học sinh gương mẫu, cũng không cần phải lạnh lùng để che dấu chính mình.

*****

Canteen trường giờ này đông thật, khó khăn lắm mới có một bàn trống. Quân kéo Thiên đến bàn trống gần cửa sổ. Từ nơi này nhìn ra là một cái hồ nhân tạo khá rộng. Hai bên bờ trồng một hàng liễu đang rũ những bông hoa đỏ xuống mặt hồ.

- Cậu ăn gì? Minh mua giúp cậu – Quân lên tiếng

- Ở đây món nào ngon nhất thì lấy cho mình. Ngoài ra lấy cho mình một ly capuchino đặc, nóng nhé.

Thiên trả lời Quân trong khi tư tưởng đã rong chơi tới chốn nào rồi. Học sinh trường này (toàn là nam) so với học sinh nam trường nó dễ nhìn hơn, nhưng chẳng biết học hành thế nào. Đang miên man suy nghĩ, chợt có cái gì nóng nóng chạm vào má, nó giật mình, quay lại nhìn thì thấy Quân đang toét miệng cười. Trong tay Quân là một phần com hải sản và capuchino nóng.

- Cảm ơn cậu, mà cậu không ăn gì sao??? Thiên khó hiểu khi thấy Quân chỉ cầm một phần com.

- Mình ăn cái này – Quân chìa ra cái bánh mỳ và sữa lạnh.

- Ăn như vậy thế nên yếu xìu – Thiên nói nhưng mắt nhìn chăm chăm vào phần com, giống như bị bỏ đói lâu ngày rồi. Quân bắt đầu dĩ, chỉ nhìn Thiên, cười cười.

- Cậu thật đặc biệt

Bất thành lĩnh, Quân nói một câu như vậy. Thiên đang ăn com chợt nghẹn lại. Không phải Quân đã phát hiện ra điều gì đó chứ. Cố lấy lại bình tĩnh, nó nhìn Quân, không hiểu

- Thì chả có ai như cậu, trời nóng mà chọn capuchino đặc nóng. Mắt nhìn thấy đồ ăn thì sáng lên, giống hệt học sinh tiểu học.

Thiên nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, thật may, không phải như mình nghĩ. Nó mỉm cười nhìn Quân, đang định mở miệng thì chợt thấy mấy đứa con trai kéo về hướng này. Dẫn đầu là một tên bình thường, trên tay còn có cầm một cốc nước cam vắt. Hắn hướng về phía Quân, cười cười rồi đổ cả cốc nước cam lên đầu Quân. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này??? Thiên đưa mắt nhìn Quân, chỉ thấy Quân cười yếu ớt, nhin không được, Thiên đứng dậy, túm cổ áo tên vừa nãy, gào lên

- Mấy cậu làm cái trò gì vậy, mau xin lỗi bạn tôi.

- Xin lỗi, chúng tao có nghe lầm không??? – Bọn nó cười lớn, giống như Thiên vừa nói một chuyện gì đáng buồn cười lắm.

Thiên nhìn chăm chăm đám người, hạ giọng hỏi lại một lần

- Cuối cùng các cậu có xin lỗi không?

- Mày là học sinh mới nên bọn anh không chấp, biết điều thì tránh xa thằng đó ra.

- Nếu không?? Thiên hỏi lại, giọng nói đã có chút gì dè dặt.

- Nếu không thì mày cũng giống như nó, là kẻ thù của toàn trường.

Tên đó vừa dứt lời thì ăn ngay một cú đấm vào bụng. Hai tay bị Thiên bẻ ra sau. Nó lấy ly capuchino mới uống được một nửa, hất lên mặt thẳng vừa nói. Sau đó, chất giọng lạnh lạnh vang lên

- Như thế này sao?? Thú vị

- Mày, mày dám. Rồi anh Phong sẽ không tha cho mày

Biết không làm gì được Thiên, thằng đó liền bỏ chạy. Thua thì phải chuồn, đó là quy luật. Nhưng trước khi bỏ đi, tên đầu đàn còn để lại một lời đe dọa.

Tin tức về cậu học sinh mới dám chống lại An Vũ Phong lan đi trong trường nhanh như vận tốc ánh sáng. À không, vận tốc ánh sáng thì không nhưng âm thanh thì rồi. Người nọ rí tai người kia, cứ thế cả cái trường này biết. Mà cả cái trường này biết nghiêm nhiên Thiên biết, Quân biết và An Vũ Phong cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bạn Cùng Phòng

Thiên lang thang một mình trong khuôn viên trường. Từ sau bữa trưa, nó không thấy Quân đâu. Tuy mới quen chỉ vài giờ ngắn ngủi, nhưng Thiên cũng coi

Quân như bạn của mình. Mãi mê suy nghĩ, Thiên không hay mình đã đi vào cấm địa của trường. Nói là cấm địa, thực ra là một khu vườn nhỏ được ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài. Bỗng Thiên vấp phải một vật thể không xác định và ngã một cái đau điếng. Nó đứng dậy, toan đá một cái cho bõ tức nhưng nó chợt khựng lại. Vật thể không xác định mà Thiên vấp phải là một con người bằng xương bằng thịt đang nằm ngủ dưới gốc cây, bên cạnh cậu ta là một cái balo khá lớn.

“ Chắc cũng là học sinh mới như mình” Thiên nghĩ rồi quay bước, nhưng có tiếng nói từ phía sau vang lên.

- Đạp phải người ta mà không biết xin lỗi àh??

- Đây không phải là chỗ ngủ. Tại cậu nằm đó nên tôi mới đạp phải chứ. Đâu phải lỗi tại tôi – Thiên cãi bướng.

- Hình như cậu không biết tôi là ai thì phải

- Tôi chả cần biết cậu là ai.

Thiên nói rồi cất bước đi thẳng, mặc cho tên đằng sau gào thét cái gì đó. Còn về phần Vũ Hàn (tên con trai bị Thiên đạp phải), cậu ta đang rất tức giận. Ở trong cái học viện này dám có đứa ăn nói với cậu thế sao. An Vũ Phong và thằng anh song sinh Vũ Duy mà biết thì còn đâu Vũ Hàn phong độ. Không cho thằng nhóc đó một bài học thì cậu thể không làm người. Vũ Hàn ngồi dậy, khoác balo lên vai đi về hướng ký túc xá.

*****

Vứt “phịch” cái balo lên giường, Vũ Hàn lấy ra một bộ pyjama để đó rồi đi vào phòng tắm. Dòng nước mát lạnh làm cậu tỉnh táo hơn. Cuối cùng thì cậu cũng đã quay lại cái học viện này. Vuốt ngược mái tóc ra sau, Vũ Hàn đưa tay lấy chiếc khăn quấn quanh người rồi bước ra ngoài. Vừa bước ra đến cửa, cậu giật mình vì phát hiện có người trong phòng. Khỏi nói chắc các bạn cũng biết đó là ai. Vâng, đó là Hàn Như Thiên ấy ạ, và người chung phòng với nó không ai khác lại chính là Vũ Hàn_ kẻ vừa bị nó đạp không lâu trước đây. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Vũ Hàn thả người xuống ghế sofa, đưa mắt nhìn Thiên. Cậu ta đang rất ngạc nhiên vì sao lại có đứa con trai khác trong phòng mình.

- Cậu mặc quần áo vào trước đã.

Thiên lấp bắp nói mà không dám nhìn thẳng vào cậu ta. Mặt nó nóng bừng, tay chân run lẩy bẩy. Đây là tình huống mà nó chưa từng ngờ đến. Điều bộ ấy của Thiên không thể nào qua mắt được Vũ Hàn_ một tay ăn chơi có tiếng của đất Sài Thành. Lần đầu tiên cậu ta thấy một đứa con trai đồ mặt khi nhìn thấy cơ thể của một đứa con trai khác. Vũ Hàn nhìn Thiên, nở một nụ cười tình quái

- Cậu nhắm mắt vào tôi mới thay đồ được chứ

Thiên ngoan ngoãn làm theo mà không biết rằng mình đang bị chơi xỏ

- Xong rồi, cậu có thể mở mắt

Thiên mở mắt, quay ra nhìn Vũ Hàn. Chợt nó hét lên. Vừa nãy, Vũ Hàn còn quấn khăn tắm nhưng bây giờ người cậu ta không một mảnh vải che thân. Thiên vừa giận vừa xấu hổ, còn Vũ Hàn thì cười khoái chí

- Cửa cậu với cửa tôi giống nhau mà, có gì phải đồ mặt chứ

Vũ Hàn vừa nói vừa mặc pyjama rồi cậu ta ngồi xuống trước mặt Thiên.

- Giờ cậu nói cho tôi biết sao cậu lại ở phòng tôi?

- Tôi là học sinh mới chuyển đến. Họ nói tôi sẽ ở chung phòng với cậu.

Thiên nói mà mắt vẫn nhắm chặt

- Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?? Vũ Hàn cố ý hỏi, hi vọng nhìn thấy một chút sợ hãi trên mặt Thiên, nhưng hắn đã nhầm. Thiên đối với người không quan trọng chưa từng nhớ mặt, vì vậy, nó trả lời gọn lỏn

- Lần đầu tiên gặp mặt, mong được giúp đỡ nhiều.

Vũ Hàn nhìn Thiên, tức ói máu rồi hậm hực nằm xuống giường. Rất nhanh, cậu ta đã chìm vào giấc ngủ. Còn Thiên vẫn ngồi đó, bần khoản. Mới vào trường mà đã xảy ra bao nhiêu sự kiện, không biết phía trước còn gì đang đợi. Nhưng nó không hối hận khi chọn con đường này

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Buổi Học Đầu Tiên

Ngày hôm đó là một ngày bình thường đến một cái mức làm cho người ta muốn phát điên lên. Đó là một ngày đầu tiên tháng tám, cuối hè, trời vẫn nắng chang chang. Mới có gần 7h nhưng cả hành lang đã ngập tràn thứ nắng gay gắt. Phải nói là Thiên ghét những ngày như thế này, rất ghét. Nó không thích học buổi sáng, vì vậy trước kia toàn chọn học lớp buổi chiều.

Thiên bước nặng nề dọc theo dãy hành lang. Có nằm mơ nó cũng chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ bỏ nhà đi chứ không nói gì đến việc học và sống cùng phòng với một tên con trai. Ba mẹ Thiên mà biết chắc cao huyết áp mà vô bệnh viện quá. Thiên thở dài, bước chân đã dừng lại trước cửa lớp 11A. Hít một hơi dài, nó đưa tay đẩy cánh cửa. Cánh cửa vừa mở ra thì một tràng vỗ tay vang lên. Thiên ngạc nhiên về cái cách chào đón thành viên mới của cái lớp này. Không ngờ ở nơi đây nó cũng được chào đón nồng nhiệt đến vậy. Thiên nở một nụ cười thân thiện nhưng đáp lại nụ cười ấy là 40 đôi mắt nhìn nó như sinh vật lạ.

- Này cậu, tránh đường cho tôi đi chứ

Tiếng nói vang lên phía sau làm Thiên phản xạ theo bản năng, nó khẽ nghiêng người qua một bên nhường lối. Khi người ấy bước qua cánh cửa, bọn học sinh trong cái lớp này ồn ào hẳn lên. Bọn nó nhìn người vừa bước vào lớp với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, khác hẳn với ánh mắt của bọn nó dành cho Thiên. Đến lúc này Thiên mới biết những cái vỗ tay ấy không dành cho mình mà cho tên đáng ghét vừa bước vào. Nó đưa mắt quan sát tên mới vào. Trời ơi, cái quái gì đây, hết lớp để học rồi hay sao mà cái tên cùng phòng với nó lại còn học chung lớp với nó nữa. Mà nhìn mặt cái tên này cũng thấy quen quen. Hình như Thiên đã gặp ở đâu rồi mà nó không nhớ nổi.

Người vào lớp chính là Vũ Hàn. Hắn là một tên con trai có bề ngoài ưa nhìn. Mũi cao, da trắng, mái tóc nâu hạt dẻ. Có thể hiểu về Vũ Hàn đơn giản rằng, cậu ta đủ thông minh để giữ tên mình trong top. Một đứa ăn chơi đủ độ để đủ trở thành một đứa sành điệu và cũng failplay để có đủ bạn chơi. Khuôn mặt luôn luôn giữ nụ cười, nhưng chẳng ai biết sau khuôn nụ cười ấy là cái gì. Nói tóm lại, Vũ Hàn đủ tiêu chuẩn để trở thành một hotboy đúng nghĩa.

- Lớp có học sinh mới. Vũ Hàn chắc không xa lạ với các em. Còn một bạn nữa mới chuyển đến.

Ông thầy nói rồi khoát tay ra hiệu cho Như Thiên bước vào.

- Chào các cậu. Mình là Hàn Như Thiên, mới từ Hà Nội vào, mong các cậu giúp đỡ

Nghe đến cái tên Như Thiên, cả lớp không ai bảo ai, tự nhiên ngẩng lên nhìn nó rồi lắc đầu thương hại.

- Em muốn ngồi đâu?

Ông thầy hỏi, có lẽ đã bắt đầu sốt ruột cho thời gian của buổi học.

Thiên bước xuống dãy bàn đầu tiên, nó mỉm cười lịch sự

-Mình có thể ngồi đây chứ?

Nhưng đáp lại Thiên là cái nhìn đầy sợ hãi. Không phải chứ, mình xấu tới mức khiến bọn họ nhìn một cái đã sợ tái mét thế sao? Một người từ trước tới nay vốn không quan tâm tới vẻ bề ngoài như Thiên cũng phải tự hỏi lại mình.

Thiên đâu biết cái học viện này đã nhận được lệnh của An Vũ Phong, ai mà giúp Hàn Như Thiên là chống lại An Vũ Phong. Mà chống lại An Vũ Phong thì chỉ có con đường chuyển trường, vì vậy mà chẳng ai ngu mà giúp. Sau một hồi đi gần như khắp lớp, Thiên nhìn về phía cuối lớp, nơi Vũ Hàn đang ngồi. Nó đi đến và đặt cặp xuống chiếc bàn ngay cạnh chỗ của Vũ Hàn.

-Mình ngồi đây được chứ?

Lũ học sinh ngạc nhiên. Gì chứ Vũ Hàn là bạn thân của Vũ Phong, cậu ta có điên mới giúp Thiên. Ấy thế mà, Vũ Hàn hất hất tay

- Sao cũng được. Chỗ này cũng rộng mà.

Tiết học đầu tiên trôi qua một cách buồn chán. Thiên chăm chú chép bài nhưng tâm trí thì đi đâu đâu ấy. Thình thoảng nó quay sang nhìn tên bên cạnh đang ngủ ngon lành. Tiết hai, tiết ba, rồi tiết năm trôi qua như thế. Thiên vẫn say sưa học bài còn Vũ Hàn vẫn say sưa ngủ. Chỉ khi tiếng chuông hết giờ vang lên, Vũ Hàn mới tỉnh dậy, thất thủ bước ra khỏi lớp. Lớp học giờ chỉ còn lại mình Thiên. Nó xếp sách cho vào cặp rồi bước ra khỏi lớp tới canteen.

*****

Sau năm tiết học, bọn học sinh đứa nào cũng đói, mắt nhìn thấy đồ ăn thì sáng lên. Lúc Thiên nhớ đường tìm tới canteen thì cũng đã chật người. Nó đưa mắt nhìn xung quanh, không một cái bàn nào trống. Thiên thở dài, nhắm tính số tiền còn lại trong túi rồi tiến đến quầy bán đồ ăn, kêu một suất bánh mì với hai hộp sữa lạnh rồi quay bước ra phía cửa. Từ bao giờ mà mình lại thành đứa thiếu tiền như vậy chứ. Chợt có người kêu lên

- Thiên, chỗ này.

Giọng ai như giọng Quân, Thiên quay người lại thì thấy Quân đang mỉm cười với mình. Nó cũng mỉm cười thật tươi rồi tiến về phía Quân

- Cậu ra lâu chưa? – Thiên hỏi. Nó cố không nhắc lại chuyện không vui hôm trước

- Mình ra sớm hơn lớp cậu 10 phút. Cậu gọi đồ ăn chưa?

- Rồi, àh, mình mới phát hiện ra một nơi rất đẹp. Tụi mình đến đó ăn nha.

Thiên nói với giọng điệu đầy hào hứng. Thực ra thì nó sợ sự việc như buổi trưa hôm qua lặp lại. Quân nhìn Thiên, gật đầu đồng ý. Thế là hai người bước ra khỏi canteen. Đi một đoạn khá dài mới đến cái nơi mà Thiên khám phá ra sau bữa trưa hôm qua. Khi vừa đặt chân đến, mắt Quân chợt tối sầm lại. Cậu nhìn Thiên, hỏi một câu mà lắp bắp mãi

- Sao...cậu...lại...biết...chỗ... này?

- Àh, mình khám phá ra nó hôm qua khi đang đi dạo mà không có cậu đấy

Thiên không hề phát hiện ra có sự thay đổi trong mắt Quân. Nó vẫn hồ hởi khoe thành tích của mình.

- Cuối cùng thì cũng gặp người không muốn gặp nhất

Giọng một người vang lên trước mặt Thiên và Quân. Vâng, không ai khác chính là An Vũ Phong và anh em nhà họ Nguyễn Vũ. Thiên mở to đôi mắt nhìn An Vũ Phong. Cậu ta đẹp thật đấy.

Có thể hiểu về Phong một cách đơn giản thế này: Một công tử ăn chơi vào bậc nhất. Phong đẹp trai với mái tóc tia ngắn bồng bênh. Tóc mái hơi che đi đôi mắt sâu thẳm. Gia đình bề thế, giàu có, sẵn sàng vun vén nếu muốn. Xét về một mặt nào đó thì khá giống Vũ Hàn nhưng tính tình lại có vẻ giống Quân hơn. Thiên có thể làm bạn với Quân, nhưng không hiểu sao lại không ưa nổi Phong và Vũ Hàn. Có lẽ vì Quân là người đầu tiên nó gặp (chắc không) và cũng là người duy nhất cho nó cảm giác thoải mái mỗi khi nói chuyện. Thiên cứ nhìn Phong như vậy, mãi đến khi một giọng nam trầm, lạnh vang lên

- Nhìn cái gì mà nhìn? An Vũ Phong quát lên, hắn không quen bị người khác nhìn chằm chằm như vậy.

- Không cho nhìn thì thôi, tưởng mình đẹp lắm đấy. Về nhà lấy gương soi lại đi, đã xấu lại còn bày đặt chảnh.

Thiên ngoài miệng thì nói thế nhưng nó vẫn phải công nhận rằng An Vũ Phong quả thật rất đẹp trai.

Nghe Thiên nói vậy, Vũ Hàn không nhịn nổi cười. Cậu ta bước lên trước để xem ai dám nói An Vũ Phong_ thần tượng của con gái Sài thành khủng khiếp đến thế. Đây chẳng phải là thằng ở cùng phòng với cậu sao. Mà đâu chỉ vậy, nó còn là đứa hôm qua đập cậu? Phen này thì nó chết dưới tay mình. Vũ Hàn nhìn Thiên cười rồi quay sang Quân.

- Lâu ngày không gặp, vẫn sống tốt chứ?

Thấy cách nói chuyện của hai người họ, Thiên không khỏi thắc mắc. Hình như họ biết nhau. Mà có lẽ không chỉ biết thôi đâu, hình như còn rất thân nữa. Thiên thắc mắc lắm, nhưng đây là chuyện riêng của họ, mình cũng không nên xen vào.

Quân nhìn Vũ Hàn, cậu không nói gì, quay bước đi ra khỏi nơi ấy. Giờ chỉ còn lại mình Thiên đứng đó mà không hiểu có chuyện gì xảy ra

- Thì ra là đồ ngốc mù đường – Vũ Duy đứng quan sát nãy giờ, chợt lên tiếng

Thiên nhìn tên con trai vờ nói, rồi lại quay nhìn lại tên cùng phòng mình, chợt nó thốt lên

- Ồ, sao hai người giống nhau thế?

Phong còn chưa phục hồi sau khi bị Thiên khiêu khích, đang dằn mặt nhìn Thiên. Còn Duy thì nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Chỉ có Vũ Hàn đứng một bên cười sảng sặc như một thằng điên. Cười đã đòi, hắn lấy lại phong độ, cất giọng như trêu tức

- Có cậu, học viện này sẽ không còn chán nữa.

*****

Buổi chiều là giờ tự học nhưng Thiên không thể nhồi mấy cái công thức lý dài loằng ngoằng mà mọi ngày chỉ cần không đến 3 phút nó đã thuộc hết. Mặc dù đã tự nhủ không cần quan tâm tới họ nhưng Thiên không làm được. Hành động khó hiểu của Quân và lời nói của Vũ Hàn khiến nó tò mò về mối quan hệ của họ. Thiên quay sang bàn bên cạnh, Vũ Hàn vẫn gục đầu xuống không biết ngủ hay không. Mà có hỏi tên này chắc cũng không được gì. Thiên đứng dậy, xách cặp ra khỏi lớp, nhưng thay vì về phòng như mọi ngày thì nó lại đến chỗ bác Chung_ người quản lý ký túc xá. Vừa gặp bác, nó cúi đầu chào

- Bác chỉ cho cháu phòng của Trần Nhật Quân ạ.

- Cậu là...

- Cháu là bạn của Quân

- Cậu đi đến khu ký túc B, phòng 405, tầng 4, cậu Quân ở đó.

- Cháu cảm ơn

Thiên nói rồi đi nhanh về phía thang máy. Chỉ 3 phút sau, nó đã đứng trước cửa phòng Quân. Thiên gõ cửa 3 lần mà không thấy Quân trả lời. Vừa định quay bước đi thì cánh cửa phòng bật mở. Thiên quay lại, Quân đang đứng trước mặt Thiên lúc này nhìn thật thảm hại. Quân áo xộc xệch, đầu tóc rối bù. Đơ mắt 3s, Quân mới cất tiếng

- Cậu tìm mình?

- Mình vào được chứ?

Quân lách người sang một bên nhường lối cho Thiên thay cho câu trả lời. Thiên bước vào, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Căn phòng Quân khác hẳn với căn phòng của nó và Vũ Hân. Quá đơn giản. Hai cái giường trải drap trắng với hai giá đựng đầy sách. Chiếc ghita treo trên tường bụi phủ một lớp khá dày, chắc lâu rồi không có người dùng đến. Máy tính vẫn mở, màn hình chỉ toàn một màu đen tăm tối. Một cái kệ nhỏ đựng đầy những đĩa CD mà chỉ cần liếc qua Thiên cũng biết đó là nhạc của Bethoven. Mất cỡ khoảng 1 phút sững sờ, Thiên mới lấy lại tinh thần, nó ngồi xuống cái ghế duy nhất trong phòng còn Quân đứng dựa người vào khung cửa, ánh mắt nhìn về xa xăm.

- Theo mình biết thì mỗi phòng ký túc sẽ có hai người?

- Lúc trước có một người, nhưng giờ thì không.

- Cậu hút thuốc? – Thiên hỏi khi thấy tàn thuốc lá rơi trên sàn

- Có một chút. Mình bỏ lâu rồi nhưng ...- Quân bỏ dở câu nói làm Thiên tò mò. Nó nhìn Quân, ngập ngừng muốn nói lại thôi. Quân dường như biết Thiên nghĩ gì, giọng cậu khàn khàn vang lên

- Cậu muốn biết mối quan hệ giữa mình và bọn họ???

- Mình không tò mò, chỉ là thấy cậu có vẻ không ổn. Mình nghĩ các cậu đã từng rất thân nhau.

- Cậu nhận ra cả điều đó sao. Cậu đúng là một người đặc biệt

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Quá Khứ

Quân đốt một điếu thuốc, qua làn khói thuốc, hình ảnh một năm trước hiện về.

Khi ấy, Quân, Phong, anh em nhà họ Nguyễn Vũ cùng Lê Tuấn mới vào lớp 10. Năm người họ thân nhau từ nhỏ, vì vậy, từ Tiểu học cho tới Trung học đều cùng trường. Ở họ có đủ bốn yếu tố khiến mọi người phải đổ mắt ghen tị: Đẹp trai, giỏi, nhà giàu và đánh nhau cực đỉnh.

Tuy mới là học sinh lớp 10 nhưng không một bar hay club nào mà năm người chưa từng đặt chân qua. Đi đến bất cứ nơi đâu, họ cũng là tâm điểm của bọn con gái, nhưng bọn hân phốt lờ tất cả. Với họ, con gái chỉ có thể chơi bởi, còn làm người yêu thì không xứng. Trong năm đứa, Duy là người trầm ổn và chín chắn nhất, còn Phong, Hân, Quân, Tuấn thì bốc đồng và hiếu thắng. Có lẽ mọi chuyện bắt đầu từ đó.

Flashback

Ấy là khi Quân đang ngồi một mình trong Prince Club. Trong lúc đang chán thì Hà My lọt vào mắt cậu. Một cô nàng khá xinh đẹp với mái tóc đuôi dài được uốn xoắn hợp thời. Cô ta ngồi một mình và phớt lờ tất cả những lời mời mọc của những thằng con trai khác. Chính thái độ ấy kích thích bản năng “thích chinh phục” của cậu. Quân bước đến cạnh cô nàng.

-Anh có thể ngồi cạnh em chứ??

Hà My vẫn cứ lờ đi. Nhưng vốn đã quá quen với cảnh này, Quân tự cho phép mình ngồi xuống bên cạnh cô, búng tay kêu phục vụ lấy 2 ly

rượu nhẹ

-Sao em lại ngồi cô đơn một mình nơi đây?

Quân nhìn Hà My say đắm, trên môi cậu nở một nụ cười đẹp như thiên thần. Gì chứ, khi Quân đã dùng đến nụ cười này thì mức sát thương không chỉ là 100% đâu mà là 200% đấy, không một đứa con gái nào có thể cưỡng lại sức hấp của nụ cười ấy, và My cũng không ngoại lệ. Mặt cô tự nhiên đỏ ửng lên, má nóng bừng và Quân biết mình đã thắng. Quân hỏi vu vơ, My đáp vu vơ và kết thúc bằng việc My theo Quân đi tầng 2

Quân đưa My đến sông Sài Gòn hóng gió. Cậu đứng dựa mình vào chiếc mô tô hút thuốc, bỏ mặc cô bỏ vừa mới cura. Cậu rút điện thoại ra gọi cho Lê Tuấn

- Tuấn, đang làm gì thế, kêu bọn kia ra sông Sài Gòn hóng gió đi. Tao mới của được con nhỏ cũng được lắm, đến rồi mình đi tầng 3

-Thằng nhóc này, đợi tao kêu bọn nó rồi đến.

Quân cái điện thoại rồi ngược mắt nhìn trời, chợt có ai đó ôm hân từ phía sau. Cậu biết ai nhưng không quay lại, kệ My muốn làm gì thì làm. Cậu cũng đã biết cô là người như thế nên không mấy ngạc nhiên, nhưng không ngờ cô nàng này lại dạn dĩ đến thế. Hà My tìm môi Quân nhưng bị cậu đẩy ra. Cậu không thích bị những đứa con gái tầm thường hôn. Nụ hôn đầu cậu muốn tặng cho người con gái mình thực sự yêu thương.

- Anh không thích hôn em sao

- Anh xin lỗi, hôm nay anh không có hứng. Em về đi, khi khác mình gặp

Quân nói rồi rút ví ra, đưa cho My một xấp tiền. Máy đứa con gái theo cậu cũng chỉ vì tiền mà thôi.

-Anh là thằng con trai tồi nhất mà tôi từng gặp.My ngúng nguẩy bỏ đi nhưng không quên cầm theo số tiền mà Quân đưa.

Chỉ còn lại một mình, Quân nằm ra thảm cỏ, thở dài. Chợt cậu nghe thấy tiếng nói

- Mày là thằng nào mà dám đến địa bàn của anh mày?? Khôn hôn thì biến đi chỗ khác

- ....

– Thằng này láo – Tên cầm đầu thấy Quân không để ý đến nó, tức giận hét lên. Bàn chân nó dẫm lên tay Quân. Ngay lập tức, cậu bắt lấy chân hân, quật hân ngã xuống đất bằng một đòn qua vai đẹp mắt.

Cậu đứng dậy, phui áo, nhìn bọn nó đầy khinh miệt, bờ môi cậu nói một câu mang âm điệu của sự chết chóc

- Tụi mày chán sống rồi nên mới dám động đến thằng này.

Tên cầm đầu có một chút run sợ nhưng nhanh chóng, hân lấy lại vẻ bình tĩnh.

- Xông lên đánh nó cho tao. Nó chỉ có một mình

- Ai bảo chỉ có một mình – Lê Tuấn vừa tới đã lên tiếng.

Bản tính hiếu thắng của 2 đứa trời dấy, không ai bảo ai, cùng xông vào đánh. Những cú đòn karate chuẩn và đẹp mắt được hai người kia thể hiện thật thuần thục. Chưa tới 10 phút, ả bọn đã bị đánh tới tởm. Quân nhếch miệng cười, giơ tay hình chữ V với Tuấn. Chợt Tuấn kêu lên

- Quân, cẩn thận.

Khi Quân kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy Tuấn chạy nhanh về phía này, đẩy cậu sang một bên, cả người lảo nhon con dao mà tên đầu đàn đâm tới. Quân xông lại đỡ lấy Tuấn, rồi quay sang nhìn thẳng kia, mắt đỏ những tia máu, rồi xông vào, túm lấy tay hắn, vặn một cái, gãy nát.

Máu bắt đầu chảy ướt áo sơ mi trắng của Tuấn. Quân vội vàng tìm điện thoại nhưng không thấy. Có lẽ nó đã rơi đâu trong lúc đánh nhau rồi. Điện thoại của Tuấn cũng không thấy. Nhìn Tuấn dần dần gục trên tay mình, Quân nức nở khóc

- Tuấn, mình van xin cậu, đừng có ngủ.

- Quân, xảy ra chuyện gì vậy?

Vũ Phong vừa đến, thấy Quân suy sụp gục trên mặt đất. Nhìn sang Tuấn, thấy một màu máu đỏ tươi chói mắt. Cậu hốt hoảng chạy lại, ôm lấy Tuấn

- Gọi cấp cứu đi, Tuấn có chuyện rồi. Quân chỉ nói được câu ấy rồi ngồi thẫn thờ, cho tới khi xe cấp cứu đến

End flashback

Quân ôm đầu đau khổ khi nghĩ lại cái quá khứ kinh hoàng đó. Thiên muốn an ủi cậu nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

- Tuấn được đưa vào bệnh viện, nhưng đã mất trước đó vì vết thương quá sâu và mất máu quá nhiều. Tất cả đều do lỗi của mình

Quân hét lên trong đau khổ, nước mắt đã lăn dài trên má cậu. Không phải lần đầu tiên Thiên thấy con trai khóc nhưng khi thấy những giọt nước mắt của Quân, nó thấy lung tung vô cùng. Thiên trở lên lóng ngóng, hậu đậu, không biết có nên lau nước mắt giúp Quân hay không nữa.

- Sau đó??

- Mình đi tìm bọn khốn đó, định giết hết chúng nó, trả thù cho Tuấn. Nhưng mình không làm được. Vũ Duy đã tìm thấy mình và ngăn mình lại trước khi mình kịp cho chúng nó nhát dao cuối cùng.

Thiên thoáng rung mình. Nhìn Quân hiền lành như vậy, không ngờ cũng có một mặt bạo lực như vậy.

- Sau cái chết của Tuấn, không ai trong gia đình Tuấn trách mình. Họ còn an ủi mình rất nhiều. Nhưng mình ước gì họ trách mình, mắng mình hay giết mình, đừng yêu thương mình như vậy.

- Vì cái chết của Tuấn mà cậu mới trở nên như bây giờ??? Mặc dù không muốn Quân nghĩ đến chuyện đau khổ, nhưng Thiên thực lòng muốn giúp Quân thoát khỏi bóng ma của quá khứ.

- Không chỉ mình thay đổi, Vũ Phong cũng thay đổi. Có lẽ Phong mới là người chịu đau khổ nhất bởi cái chết của Tuấn. Cậu ấy trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn như hiện tại. Cậu ấy đã dùng quyền lực của mình ở học viện này, ra lệnh cho tất cả mọi người đánh mình. Mình hiểu cảm giác của Phong nên cũng không phản kháng. Dần dần, mọi người trong học viện cũng quên mình đã từng là một người trong số bọn họ.

- Một năm trôi qua rồi, sao cậu không thử quên đi.

- Đêm nào mình cùng gặp ác mộng. Hình ảnh Tuấn nằm bất động trong vũng máu cứ hiện ra trong óc mình. Cậu nói đi, quên được sao??
- Tuấn không trách cậu đâu. Nếu Tuấn biết cậu sống như thế này, cậu ấy sẽ đau lòng lắm.
- Cậu có thể vui về sống khi có người vì cậu mà chết không???

Thiên im lặng. Nó không phải là Quân nên nó không hiểu được nỗi đau và sự dằn vặt của cậu. Nó nhớ có người từng nói với nó “Nỗi đau có thể diễn tả bằng lời sẽ không phải là nỗi đau thật sự”, có lẽ thật sự đúng.

Thiên ngồi xuống đất, cạnh Quân. Không biết từ bao giờ nó đã ôm lấy Quân, để Quân khóc trên vai mình. Có lẽ thời gian qua với Quân là ác mộng. Thiên miễn man suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ từ bao giờ. Quân tựa vào tường nhìn Thiên ngủ, cậu đang tự hỏi sao lại dễ dàng kể cho Thiên nghe chuyện cậu không muốn nhắc lại nhất và tại sao ở bên Thiên cậu lại có cảm giác bình yên đến thế. “Phải rồi, cậu ấy là một người đặc biệt”, Quân tự nhủ rồi dựa đầu vào vai Thiên, nhắm mắt ngủ _ một giấc ngủ lần đầu tiên không gặp ác mộng trong một năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi

Thiên dụi mắt tỉnh giấc khi ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ, chiếu vào mắt nó. Ngược mắt nhìn đồng hồ, 6h15, còn quá sớm để đến trường, nó quay lại nhìn Quân, cậu vẫn còn đang ngủ. Thiên đi đến bên cửa sổ, phóng tầm nhìn vào khuôn viên trường. Không gian im lặng quá, im lặng đến mức đáng sợ.

Thiên viết mẩu giấy để lại trên bàn rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng Quân. Nó bước những bước vô định trên dãy hành lang dài vắng lặng. Chỉ tiếng bước chân thôi cũng đủ tạo nên một âm thanh rất lạ. Trở về phòng, không thấy Vũ Hàn đâu, Thiên đi đến tủ, lấy bộ đồng phục khác đi vào nhà tắm. Dòng nước mát lạnh không đủ làm cho tâm trạng nó khá hơn trước. Một câu hỏi vẫn ám ảnh trong đầu Thiên. Tuy quen Quân mới chỉ hai ngày nhưng khi nhìn những giọt nước mắt rơi trên má Quân, nó thật sự muốn sẻ chia cùng cậu. Đang miễn man theo dòng suy nghĩ chợt Thiên thấy cánh cửa ra vào đóng sầm lại. Nó mặc vội quần áo rồi bước ra, Vũ Hàn nằm dài trên chiếc giường, người đầy mồ hôi, “có lẽ cậu ta vừa chạy thể dục về” Thiên nghĩ rồi cất bước ra khỏi phòng.

Căn phòng học yên lặng. Bên ngoài, trời chợt đổ cơn mưa, những hạt mưa nhỏ và dày đặc trong không gian vắng. Mới có lác đác vài đứa đến lớp, nhưng Thiên không bắt chuyện với ai, nói đúng hơn là không ai nói chuyện với nó. Mới có một ngày nhưng nó cũng quen với thái độ của tụi này, vì vậy, Thiên mặc kệ. Với nó, có lẽ như vậy tốt hơn. Đồng hồ trên tường nhích dần đến con số 7. Chuông vang một hồi dài báo hiệu vào tiết học. Thầy giáo bước vào và bắt đầu điểm danh. Lớp đủ, chỉ thiếu mỗi mình Vũ Hàn.

-Lớp mở giấy làm bài kiểm tra

Giọng ông thầy vang lên làm bọn con trai lớp này xanh mặt. Gì chứ môn văn là môn bọn nó sợ nhất, và thầy dạy nổi tiếng là người khó tính nhất trường. Trên bảng đen chỉ viết duy nhất một từ “Tôi”. Khi ông thầy dứt nét cuối cùng thì cũng là lúc Vũ Hàn xuất hiện nơi cửa lớp. Ông thầy nhìn cậu một lúc lâu, không nói gì, ra hiệu cho cậu vào lớp. Vũ Hàn đi lướt qua Thiên, cô tình đá chân mạnh vào bàn của nó, nhưng Thiên không có phản ứng gì, nó còn đang dán mắt vào tấm bảng đen với chữ “Tôi” duy nhất.

Đề văn khiến Thiên ngỡ ngàng. Không phải nó không nghĩ ra điều gì để viết, mà vì nó không biết bắt đầu viết từ đâu. Tôi? Tôi? Tôi nhỏ bé? Cát bụi? Một cái gì đó vĩ đại? Không, tại sao cái không bao giờ muốn tồn tại trên cõi đời này lại luôn tồn tại? Tại sao? Tôi đến từ đâu và sẽ đi về đâu? Phải viết thế nào đây, viết thế nào để mọi người hiểu. Từ lúc đi học, Thiên đã sợ những cái gì liên quan đến tôi, gia đình tôi, cha mẹ tôi. Vậy mà giờ đây, chữ “Tôi” trên bảng như trêu ngươi nó.

Thiên cúi đầu, ánh mắt nhìn vào trang giấy còn trắng tinh. Những người xung quanh đang cầm cúi viết. Tại sao họ làm được mà nó lại không?

Thiên thờ dài. “Tôi” là một đứa kỳ cục, một đứa cô đơn, buồn tẻ. “Tôi” chỉ là một đám mây, một ánh sao, một cơn gió, một làn khói, một chiếc lá đã lìa cành, một cọng cỏ. Nhưng tôi cũng không là gì hết. Tôi là người, một người con gái 17 tuổi. Mười bảy năm trước, tình cờ tôi được sinh ra. Có lẽ là như vậy.

Thiên lại lác đầu thờ dài. Nó không biết Vũ Hàn bàn bên cạnh đã quan sát nó nãy giờ. Chợt cậu thấy Thiên cầm bút lên và bắt đầu viết. Mưa vẫn rơi đều, cảnh vật mờ nhạt. Tiếng chuông báo hiệu hết giờ vang lên, học sinh mang bài lên nộp, phòng học không còn sự yên tĩnh của giờ kiểm tra nữa. Thiên cầm bài viết của mình, phân vân xem có nộp hay không. Cuối cùng, nó vo viên tờ giấy lại, vứt vào thùng rác nơi cuối lớp rồi bỏ ra ngoài. Vũ Hàn nhìn theo bóng Thiên cho đến khi nó khuất dạng sau cánh cửa lớp. Cậu đi đến thùng rác, lượm lấy tờ giấy Thiên vừa vứt vào. Những dòng chữ nhỏ nhắn trên trang giấy nhàu nát

“Tôi”

Trước khi đủ trí khôn để phản đối sự hiện diện của mình trên cõi đời này, thì tôi đã có mặt. Có lẽ đó là sự bi đát nhất của đời tôi, cũng có lẽ là sự may mắn của cuộc sống. Vì thực ra sự hiện diện của một người là hài kịch hay bi kịch, câu hỏi cũ kỹ ấy giờ vẫn chưa ai tìm được lời giải. Riêng tôi, tương lai sẽ ra sao? Chỉ có định mệnh quyết định.

Tương lai! Với tôi đó là một dấu hỏi lớn. Còn quá khứ! Với tôi đó là một dấu chấm than dài. Vậy tôi có thể xác định vận mệnh của mình bằng gì? Có lẽ nên dành cho định mệnh.

Tôi có trách nhiệm phải làm vui lòng cha mẹ. Do đó, tôi phải là đứa suy nghĩ nhiều và sâu xa hơn những đứa cùng tuổi khác. Dấu hỏi lớn lúc nào cũng hiện diện trong tôi. Rousseau nói đúng “Ta tư duy, ta hiện diện”. Chỉ có những lúc bận rộn với việc học và bên bạn bè, tôi mới thấy sự có mặt của mình trên cõi đời này. Có điều, sự hiện diện kia liệu có ý nghĩa? Đó lại là chuyện khác.

Vũ Hàn gấp nhanh tờ giấy lại. Đọc những dòng ấy, cậu tự hỏi, rốt cuộc thì Hàn Như Thiên là một người thế nào?? Ở Thiên, Hàn thấy được rất nhiều mặt. Khi thì trầm mặc giống như người đã nhìn thấu cuộc đời ảm lạnh. Lúc đầu khẩu với bọn họ thì cố chấp, ngang bướng. Ở bên cạnh Quân thì có chút dịu dàng. Đầu mới thật sự là con người của cậu?? “Hàn Như Thiên, Như Thiên” Vũ Hàn vô tình lặp đi lặp lại tên của nó trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nghi Ngờ

Sau khi rời khỏi lớp, Thiên lang thang trong cái khuôn viên rộng đến cả trăm mét vuông của cái trường này. Đi mãi, đi mãi, chẳng biết Thiên đã đến vườn trường từ lúc nào. Nói là vườn trường nhưng thực ra là một nhà kính trồng rất nhiều hoa, là nơi của câu lạc bộ cây cảnh. Thiên đưa tay mở cửa, cất tiếng

- Có ai không?

Không gian im lặng, không có tiếng đáp lại. Thiên mạnh dạn bước vào trong khu nhà. Mùi hương thoang thoang của loài hoa lavender khiến nó dễ chịu. Thấy một loài hoa lạ, Thiên cúi xuống, đưa tay định vuốt, chợt có giọng nam ấm vang lên

- Đừng đụng nó

Nhưng quá muộn. Một dòng máu chảy ra từ ngón tay xinh đẹp. Thiên xuyết xoa, quay lại nhìn người vừa la. “Vũ Hàn”_ Thiên nghĩ, nhưng rất nhanh, nó chắc chắn đó không phải Vũ Hàn. Hai anh em nhà họ Nguyễn Vũ này giống nhau như hai giọt nước, tuy mới chỉ nhìn qua nhưng Thiên dám chắc người đang đứng đây không phải Vũ Hàn. Họ có vẻ đẹp giống nhau. Cũng mái tóc bông vệ lăng tũ, đôi mắt nâu ẩn khuất dưới hàng lông mi dài, nhưng nếu ở Vũ Hàn cho người ta cảm giác thoải mái thì ở Duy cho người ta cảm giác sợ. Ở Duy, nhất là ánh mắt, cái nhìn sắc bén luôn cho Thiên cảm giác bất an.

- Cậu là Vũ Duy???

- Đúng là ngốc vẫn cứ là ngốc. Vừa mù đường lại thiếu kiến thức chuyên môn – Duy nói, chả có gì liên quan tới câu hỏi của nó.

- Đây, tôi có thù oán với cậu hay sao mà cậu cứ nói móc tôi nhiều thế. Lần đầu đến trường đã vậy, lần này cũng vậy. Cuối cùng thì tôi đắc tội với anh em nhà cậu lúc nào???

- Không có thù oán, nhưng thấy cái mặt cậu nổi giận thú vị lắm. Vậy thôi.

Duy trả lời bằng quơ trong khi mắt vẫn dán vào mấy chậu hoa cắm tú cầu.

- Mà sao cậu tới đây??? Lại lạc đường à??

- Lạc đường nhà cậu ấy, cả nhà cậu mới là đồ lạc đường – Thiên tức giận hét lên, rồi đi nhanh về phía trong khu vườn.

Vô tình, Thiên phát hiện thấy một chậu hoa mộc lan tím treo trên một thân cây khá cao. Nó cố rướn người lên để lấy xuống, nhưng cao quá, Thiên không thể chạm tới. Trông thấy chiếc ghế cao gần đó, Thiên mang chiếc ghế đến gần chỗ chậu hoa rồi trèo lên. Nhưng khi nó vừa đặt chân được lên đến bậc cuối cùng của chiếc ghế thì một tiếng “rắc” vang lên. Thiên bị mất thăng bằng và “rầm”_ nó ngã. Nhưng điều Thiên không hiểu là ngã nhưng sao không thấy đau. Trong lúc nó còn đang ngẫm nghĩ thì giọng nói phía dưới nó vang lên

- Cậu còn định nằm trên người tôi tới lúc nào??

Lúc này Thiên mới phát hiện ra mình nằm đè lên Vũ Duy. Nó vội vàng đứng dậy, lí nhí xin lỗi

- Tôi không cố ý

- Cậu đến phá vườn hoa của tôi, nói xin lỗi đơn giản vậy sao?? Nếu cứ phạm lỗi rồi xin lỗi thì cần cảnh sát để làm gì??

Duy cố tình nói nặng lời, nhưng có trời mới biết giờ cậu đang cảm thấy như thế nào. Một khắc khi chạm vào ngực Thiên, Duy có cảm giác... Rõ ràng Thiên là con trai cơ mà, Duy lắc đầu, cố quên đi cái suy nghĩ vớ vẩn của chính mình.

- Tôi đã nói không cố ý rồi. Mà vườn hoa này là của trường, tôi thích thì đến, cậu không có quyền cấm tôi – Thiên tức giận nói rồi đi thẳng.

*****

Trở về lớp, ai cũng nhìn Thiên nhưng không ai buồn nói với nó câu nào. Và Thiên cũng không quan tâm lắm, chỉ khi nghe thấy tiếng Vũ Hàn vang lên từ bàn bên cạnh, nó mới hờ hững nhìn sang

- Cậu đi đâu mà không vào lớp. Tôi phải nói với thầy cậu lên phòng y tế

Thiên ngồi phịch xuống ghế, nói một câu làm Vũ Hàn không còn gì để nói

- Ai nhờ cậu. Cậu nghĩ tôi sẽ cảm ơn cậu sao? Anh em nhà cậu đúng là rắc rối như nhau

“Rắc rối” hai cái từ ấy được Thiên nhấn mạnh. Vũ Hàn nghe nó nói vậy, tức giận, đập bàn cái “rầm” rồi bỏ đi. Vũ Hàn vừa đi vừa nghĩ, chính mình cũng không hiểu vì sao lại giúp Thiên trong khi cậu rất muốn tống cổ Thiên khỏi cái trường này.

Sau giờ ra chơi là giờ thể dục. Thể dục là môn học chung cho cả khối 11, nên khi Thiên lẻ mình ra khỏi lớp, đi đến phòng thể dục đa năng thì thấy một lũ con trai mặc đồ bơi, xếp thành 4 hàng dài. Trong đó có cả Phong, Duy và Quân. Thiên shock, không shock mới lạ đâu. Cái trường này đúng là kỳ quặc, chọn môn gì không chọn lại chọn môn bơi. Thế này thì Thiên giấu thân phận mình làm sao đây. Chợt tiếng quát của ông thầy thể dục đưa Thiên quay về với hiện thực phũ phàng

- Em kia, đã đến muộn lại còn không mặc đồ bơi, tên gì tôi ghi vào sổ đầu bài

Thiên giật mình. Không phải vì ba từ “Sổ đầu bài” mà bởi hai từ “đồ bơi”. Nó nhìn thầy, lắp bắp

- Thưa thầy, em

- Em làm sao???

- Em không biết bơi, với lại em bị dị ứng với nước bể bơi nên em xin thầy cho em chuyển qua học môn khác

Nghe Thiên nói không biết bơi, bọn học sinh khối 11 cười ầm lên. Chỉ một mình Vũ Duy không cười. Cậu đến một góc, lấy điện thoại, bấm số. Đầu dây bên kia vang lên một giọng cung kính đàn ông

- Cậu chủ cần gì??

- Chú điều tra giúp cháu một người tên là Hàn Như Thiên.

- Dạ, thưa cậu chủ

Duy tắt máy, đi về chỗ, hướng ánh mắt nghi ngờ về Thiên. Lẽ nào cảm nhận của cậu về Thiên là đúng?

Còn về phần Thiên, sau một hồi nắn nỉ, thầy cũng chấp nhận cho nó chuyển sang học bóng rổ với khối lớp Mười.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tuyên Chiến

Tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ học vang lên. Bọn học sinh không ai bảo ai, chạy ủa xuống canteen đã chật kín người. Đang cố chen chân vào quầy bán thức ăn, chợt Thiên thấy có ai đó kéo tay mình. Theo bản năng, nó quay lại, và nở một nụ cười thật tươi khi nhận ra người đó là Quân.

- Cậu ăn gì, để mình mua giúp cho - Quân lên tiếng hỏi Thiên khi thấy trên trán nó lấm tấm mồ hôi

- Cậu mua giùm mình bánh mì và sữa

Thiên đưa tay quạt mồ hôi trên trán rồi neho mắt nhìn Quân, đưa tay chỉ về cái bàn trống cạnh tường rồi đi nhanh về phía đó.

Sau một hồi vật lộn với bọn học sinh, Quân quay trở lại với hai khay cơm cuộn. Cậu đặt xuống bàn, nói ngay như sợ Thiên tranh mất lời

- Cơm cuộn hôm nay ngon, mình mua hai đĩa ăn, chứ cậu ăn bánh mì mãi, thảo nào gầy thế.

- Mình quen rồi, nhưng vì cậu nên mình sẽ ăn.

Thiên nói rồi cầm đĩa, gấp một miếng ăn một cách ngon lành. Cách đó không xa, có một người cứ nhìn Thiên, không ai khác chính là Duy. Thấy thằng bạn mình nhìn một cách chăm chú, Phong tò mò nhìn theo hướng Duy đang nhìn, và thấy toàn bộ cảnh tượng ấy. Phong huyếch nhẹ vào vai Duy, nói

- Mày ngồi đây coi phim miễn phí nha

Cậu ta nói rồi đứng dậy, mang theo một ly nước rời khỏi bàn, tiến đến gần bàn của Thiên và Quân. Khi đi ngang qua Thiên, cậu ta cố tình vấp ngã. Và kết quả của sự cố tình ấy là Thiên hứng trọn ly nước. Bất ngờ, Thiên không kịp phản ứng trước hành động có tính khiêu khích của Phong

- Ôi, tôi xin lỗi cậu nhá, tự dưng đến chỗ cậu lại bị vấp. Cậu không sao chứ?

Phong nói xin lỗi nhưng trong giọng nói thì không tỏ chút gì ăn năn, ngược lại còn có chút hả hê. Phong nghĩ chắc Thiên tức giận lắm đây, nhưng trái với suy nghĩ của cậu, Thiên không những không tức giận mà ngược lại, nó còn nở một nụ cười đẹp như mùa thu tỏa nắng, nói với Phong bằng một giọng ngọt ngào, làm cả Quân và Phong đều nổi da gà

- Mình không sao, mình sợ chân cậu bị trẹo đó. Cậu về bàn mình coi chân có sao không

Phong choáng. Gì chứ, cậu thấy tim mình có cái gì không ổn. Tự dưng khi thấy Thiên cười, nó cứ đập thình thịch liên hồi. Phong vội đi về chỗ ngồi, sờ đầu xem mình có sốt không. Không nóng, không sốt. Trong lúc Phong quay về, Thiên cũng đứng dậy, đi theo sau cậu, đến quầy bán đồ ăn, kêu một tô mì đen. Khi đi qua chỗ Phong, Thiên cố tình va vào vai cậu. Và hệ quả tất yếu là đầu Phong đội nguyên một tô mì đen. Những sợi mì trượt dần từ trên đầu xuống mặt Phong. Bọn học sinh trong canteen chứng kiến cảnh ấy choáng, shock. Không choáng không shock mới lạ ấy. Từ trước đến nay không có ai dám nói lớn tiếng trước mặt An Vũ Phong chứ đừng nói đến việc đổ nguyên một tô mì lên đầu cậu. Duy mở to mắt, hết nhìn Thiên rồi lại nhìn Phong. Khuôn mặt Phong chuyển từ tông hồng sang tông trắng rồi xám lại. Cậu rít qua kẽ răng

- Đưa nào...dám

- Ôi, xin lỗi cậu, tôi lỡ tay

Thiên nói với Phong bằng một giọng còn đều giả gấp 10 lần Phong nói với nó. Thiên là thế. Người ta nợ một trả một, nhưng Thiên nợ một phải trả mười. Nghe cái giọng mỉa mai của Thiên, Phong điên lắm. Cậu đứng bật dậy, túm lấy cổ áo Thiên

- Mày không muốn sống yên ổn phải không?

Thiên nhẹ nhàng hất tay Phong ra khỏi áo mình, nói bằng giọng đều đều nhưng cũng khiến những người xung quanh toát mồ hôi

- Người không muốn sống yên ổn là cậu đây.

Nói rồi Thiên đi ra cửa, không quên tặng Phong một cái nhìn đầy thách thức. Khi Thiên đi rồi, Phong điên. Cậu hất đổ hết khay đồ ăn trên bàn. Cậu hét lên làm cả nhà ăn đang ồn ào chợt trở nên yên lặng đến đáng sợ.

- HÀN...NHƯ...THIÊN....

Bọn học sinh không ai bảo ai, cầm cùi ăn hết phần đồ ăn của mình rồi chuồn nhanh. Nếu ở lại mà làm An Vũ Phong ngứa mắt thì chỉ có nằm viện không 1 tháng thì cũng phải 3 tuần.

Thiên đi được một lúc thì Vũ Hàn mới từ đâu đi đến. Nhìn thấy bộ dạng của Phong, Vũ Hàn chẳng chút kiêng dè, phá lên cười

- An Vũ Phong hào hoa, phong nhã sao thâm thê thế này?

- Mày có thôi cười đi không Tao đang điên lắm đây. Có đưa chán sống dám đổ mì lên đầu tao

- Ai mà to gan, dám chọc giận Phong thiếu gia thế?

- Hàn Như Thiên_Ba từ ấy được Phong nghiền răng nhấc lại

Vừa nghe đến 3 từ Hàn Như Thiên, Vũ Hàn không cười nữa. Cậu ta nhìn Phong, hỏi

- Thế mày tính xử cậu ta như thế nào?

- Làm cho nó sống không được, mà chết cũng không xong. Tao sẽ làm nó phải biến mất khỏi cái trường này.

- Đừng có đùa quá trớn

Duy lên tiếng sau một hồi nghe Phong và Vũ Hàn nói chuyện

- Mà đừng cản tao, tao sẽ cho nó biết sĩ nhục ta có kết quả gì.

Vũ Hàn nhìn ông anh song sinh của mình, nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

*****

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hàn Như Thiên Pk An Vũ Phong

Hội trường lúc 2h 55'

Hội trường hôm nay ấm cúng một cách quái đản. Điều hòa đã dành, nhiệt lượng của những cơ thể đứng đó cũng làm nóng bầu không khí nhanh đến mức khủng khiếp. À mà sử dụng từ theo nghĩa đen thì là nóng nực ấy à. Chẳng là hôm nay cái hội trường này được hưởng nhiều, hơi bị nhiều học sinh nhìn vào với đôi mắt sắp rơi trông ra ngoài. Cũng tức là ngoại trừ có đứa nào cùng quần, cấp bách quá phải nhảy từ cửa sổ tầng 5 này xuống để đi ra ngoài, chứ một con kiến, con ruồi cũng chưa chắc lách nổi qua đám người đang bu đầy phía cửa ra ngoài và cửa sổ đấy, huống chi là con người.

Lý do kẻ ra thì dài chữ tóm lại chỉ vồn vện trong một dòng, đó là có một kẻ theo tụi nó là chán sống dám thách đấu với Phong thiếu gia. Và kẻ đó không phải ai khác mà chính là cái đứa mới chân ướt chân ráo bước vào trường chưa đến 1 tuần Hàn Như Thiên. Thôi không nói nữa, nhân vật chính đã xuất hiện nơi cuối hành lang. Bọn học sinh không ai bảo ai, tự động tách thành hai bên để nhường lối. Vẫn cái vẻ mặt ngang tàng và cái dáng đi bất cần đó nhưng làm chết bao con tim của bọn con gái đất Sài Thành, theo sau Phong tất nhiên là Duy và Vũ Hàn. Mấy vụ này sao có thể thiếu bọn họ chứ. Cùng lúc đó, một bóng người khá nhỏ nhắn xuất hiện nơi hành lang, không ai khác chính là Hàn Như Thiên. Nó đưa tay vuốt ngược mái tóc ra sau, thất thểu đi về phía bọn học sinh đứng. Giọng Phong vang lên khiêu khích khi thấy Thiên đến chỗ mình.

- Giờ cậu bỏ cuộc vẫn còn kịp đấy.

- Tôi nghĩ cậu mới là người nên bỏ cuộc, không lúc đó lại mất mặt. _Thiên đáp lại

- Đừng nói nữa, vào thi thôi.

Vũ Hàn lên tiếng, có lẽ đã sốt ruột cho cuộc thi. Duy và Quân đứng bên cạnh Phong và Thiên này giờ vẫn im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ nhưng đều hy vọng một điều. Lúc bọn An Vũ Phong đi qua Thiên và Quân, Duy cố tình nói như để chỉ mình Thiên nghe thấy

- Cố gắng lên, đừng để thua nhé, mặc dù tôi không tin tưởng cậu lắm

Thiên bất ngờ, rồi chuyển sang bức tức. Cậu ta có ý gì?? Khinh mình sao? Đã vậy mình sẽ có cậu ta biết chữ thất bại viết thế nào.

- Vào thôi Thiên, cố gắng lên. Dù thua hay thắng mình vẫn ủng hộ cậu. - Quân lên tiếng nhắc Thiên khi thấy nó cứ đứng im, không có ý định đi vào

Thiên bước chân vào hội trường, cảm giác đầu tiên mà nó cảm nhận được diễn tả bởi một từ “nóng”. Mồ hôi lăn dài trên trán, chảy xuống khóe mắt mặn đắng. Nó ngồi vào bàn, đưa mắt nhìn ra ngoài, không thấy gì, chỉ thấy bọn học sinh đang căng mắt nhìn mình và Phong như nhìn khi trong vườn thú. Giọng thằng MC vang lên, phá tan bầu không khí.

- Phần thi này hai bạn sẽ trả lời 50 câu hỏi IQ trong thời gian 30 phút. Ai trả lời đúng và nhanh nhất sẽ là người thắng.

Bọn học sinh bên ngoài bắt đầu nhốn nháo. Gì chứ, 50 câu mà có 30 phút. Phong thì khỏi lo rồi, tuy chơi bởi có tiếng nhưng cậu ta cũng là một trong những học sinh xuất sắc của cái trường này, còn Hàn Như Thiên, liệu có thể vượt qua An Vũ Phong hay không? Quân đứng ngoài cũng thấy lo lắng thay Thiên.

Trái với sự lo lắng của bọn ở ngoài, mặt Thiên vẫn không có chút gì gọi là lo lắng hay sợ hãi. Nó vẫn điềm tĩnh, nhìn thẳng MC, rồi lại nhìn Quân, không quên nở một nụ cười tự tin. Đến Duy và Vũ Hàn cũng thấy ngạc nhiên trước cái thái độ của nó. Chẳng lẽ Thiên tự tin đến mức ấy? Kết quả không phải đợi lâu khi cả hai bắt đầu làm bài.

Mười phút trôi qua, Phong thì loay hoay, chú tâm vào làm bài. Về mặt cậu lúc cau có, lúc giãn ra. Còn Thiên, không một chút biểu cảm, thảnh thơi chỉ

lắc đầu, đưa tay vuốt mái tóc ngược ra sau. Bên ngoài nín thở theo dõi người bên trong. Không gian im lặng đến mức người ta có thể lắng nghe thấy tiếng đập cánh của con ruồi vừa bay qua. Phút thứ 28 trôi qua, Thiên đặt bút xuống bàn và đứng dậy nộp bài trước cả Phong, nhưng thật là trời không thương người có tài, Thiên bị vấp vào mép bàn. Kết quả là nó bị té và nộp bài sau Phong. Thi xong rồi, giờ mới đến phần hỏi đáp, công bố kết quả. Không lâu sau, thằng MC lại xuất hiện một lần nữa trên bục, giọng ồm ồm lại vang lên.

- Trên tay tôi là kết quả cuộc thi. Kết quả có chút ngoài dự đoán. Cả An Vũ Phong và Hàn Như Thiên đều trả lời đúng hết, nhưng người thắng cuộc là An Vũ Phong, vì cậu nộp sớm hơn Hàn Như Thiên.

Cả hội trường ồ lên. An Vũ Phong bước gần đến chỗ Thiên, lắc lắc đầu tỏ vẻ thương hại.

- Lose. Giờ rút lui vẫn còn kịp đấy.

- Chưa đến trận đấu cuối cùng mà. Người cười cuối cùng mới là người thắng cuộc

Thiên đá đều lại Phong làm cậu mất hứng. Bên trong là thể nhưng bên ngoài có 3 người đang ngạc nhiên hết sức. An Vũ Phong làm xong thì không có gì để bàn, nhưng còn Hàn Như Thiên, cậu học sinh mới vào có thể trả lời 50 câu trong vòng 30 phút và còn nhanh hơn Phong thì thật đáng để người ta tò mò. Nếu Thiên không ngã, có lẽ người thua cuộc là Phong. Giọng thằng MC lại vang lên, thu hết sự chú ý về phía ấy

- Sau khi bốc thăm, phần thi thứ hai đã được quyết định, là môn karate, sẽ tổ chức ở nhà thi đấu của trường vào 3h chiều ngày mai.

Bọn học sinh lại được dịp ồ lên lần nữa. Có vẻ như vận may đang mỉm cười với Phong. Trong số đó có hai con người đang cùng lo lắng cho một người nhưng với hai lý do khác nhau. Phong năm 14 tuổi đã đạt được đai đen karate, đi khắp các trường THPT ở Sài Gòn có lẽ không ai có thể né được 3 đòn của cậu. Đến người mạnh nhất cũng chỉ né được 3 đòn của cậu, đến đòn thứ 4 thì ăn nguyên một quả đấm thẳng mặt, sau đó vô bệnh viện nằm 3 tuần có dư. Còn Thiên, người mảnh khảnh thể kia, liệu có thể đỡ nổi một đòn của Phong? Đây là Duy chưa nghĩ đến nếu Thiên thật sự....

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Sự Lặng Im Trước Con Bão

Sau hai cuộc thi, ngôi trường lại trở về trạng thái yên lặng chứ không phải yên bình. Từ ngày Thiên đánh thắng Phong, bọn học sinh vẫn cứ nhìn nó, và càng tránh xa nó hơn, đơn giản vì bọn nó sợ. Một An Vũ Phong đã đáng sợ lắm rồi, giờ lại xuất hiện một đứa mạnh hơn cả An Vũ Phong, không sợ nổi là.

Nhưng cũng từ ngày Thiên đánh bại Phong, nó cũng gặp biết bao nhiêu phiền phức. Cái tên Hàn Như Thiên từ chỗ không ai biết, nói đúng hơn là không muốn biết giờ nổi tiếng khắp các trường trong Sài Gòn. Không ít lần có cả bọn kéo đến khiêu chiến, nhưng lần nào cũng mang thương tích mà trở về. Còn An Vũ Phong thì ngày nào cũng tìm Thiên đòi đấu lại. Cậu ta vẫn không chấp nhận rằng mình đã thua. Đến Vũ Hàn và Vũ Duy cũng đành bó tay. Thiên chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm trước hành động trẻ con này.

- Dậy, dậy nhanh, có chuyện rồi kìa

Thiên lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn người đang lay mình. Không phải là Quân mà là Vũ Hàn. Nó còn chưa hết ngạc nhiên thì đã bị cậu kéo ra khỏi phòng, lôi đến cổng trường. Cảnh tượng cổng trường lúc này, hizz, ở đâu mà đông người thế? Thiên hết nhìn mọi người rồi lại nhìn Vũ Hàn. Mặt nó hiện lên cái dấu hỏi to tướng. Như để trả lời cho Thiên, một đứa có vẻ là đàn anh đứng chắn trước mặt nó, nói bằng một giọng có chút không thể tin

- Có đúng cậu là Hàn Như Thiên _ người đã đánh thắng An Vũ Phong ???

- Phải, là tôi. Nhưng tôi biết cậu sao??

- Không, tôi...

- Không quen thì “go away”

- Cậu...cậu

Tên thủ lĩnh nói mãi không được một câu. Tại nó tức quá ấy mà. Học sinh trường Night thì đứng một bên cười ầm. Thẹn quá thành giận, nó phát tay cho một lũ cùng lên. Vốn tức giận vì bị quấy rầy, nên lần này Thiên ra tay nhanh, chuẩn, ác. Mới gần 20 phút mà 3 thằng nằm im không nhúc nhích được. Đến lượt thằng cầm đầu, hấn có vẻ sợ hãi. Lúc đầu đến tìm Thiên cũng chỉ muốn khiêu chiến, ai ngờ bị đối phương khinh thường. Giận quá hấn mới cho mọi người cùng lên. Giờ nhìn xuống 3 người bị Thiên đánh nằm im không dám thở mạnh, hấn có chút run sợ. Nhưng vì một chút lòng tự trọng, hấn đành xông lên. Thế là cũng chịu chung số phận với bọn nằm dưới đất. Sau khi đã giải quyết xong bọn này, Thiên lại trở về phòng, leo lên giường và ngủ trước cơn mất ngủ của Vũ Hàn.

- trước đến nay, cậu chưa từng đánh ai mạnh đến thế mà, sao hôm nay...

- Ai bảo nó dám tới phá giấc ngủ của tôi. Cậu cũng liệu hồn đấy.

Thiên nói rồi ôm gấu ngủ. Lúc mới đầu thấy Thiên ôm gấu đi ngủ, Vũ Hàn đã cười phá lên và chê chọc nó, nhưng dần dần thành quen. Nhiều lúc, khi không có Thiên, cậu cũng lấy con gối của nó, ôm rồi chìm vào ngủ. Ở con gấu ấy có một mùi hương thơm dịu còn vương lại một mùi hương dịu nhẹ và thuần khiết. Vũ Hàn ngồi nhìn Thiên ngủ, có một cái gì đó nhẹ nhàng lướt qua tim, nhanh đến nỗi khiến Hàn không nắm bắt được

*****

Bọn học sinh lại một lần nữa nhón nháo khi cái bảng tin trường dán lên lịch thi học kỳ. Cũng tại bọn này ngu, đầu năm không chịu học, giờ mới lao vào ôn ngày ôn đêm, nếu không muốn thi lại. Trong cái đám ấy, có năm đứa rất chi là phồn. Ấy là anh em nhà Nguyễn Vũ, Quân, Phong và Thiên. Thiên và Phong thì không nói làm gì, còn Vũ Hàn, ngủ nhiều hơn học, nhưng cậu ta không có vẻ gì là lơ lửng. Cậu ta vẫn ngủ gật như bình thường.

Ngày thi đầu tiên, thi toán Thiên làm bài trong 60 phút mà thời gian làm bài của môn này là 120 phút, quay ra nó đã thấy Vũ Hàn ngủ từ bao giờ. Nó tính lay cậu ta dậy làm bài nhưng khựng lại khi thấy cậu ta đã làm xong từ bao giờ. Thiên choáng, lẽ nào cậu ta học giỏi đến thế? Cũng có thể lắm chứ, năm ngoái nó đâu có học ở trường này.

Ngày thi thứ hai, thi Văn. Môn này thì Thiên làm mất nhiều thời gian hơn, đơn giản vì nó ghét Văn, làm xong nó cũng không thèm đọc lại, để ra đầu bàn rồi nằm ngủ. Vũ Hàn vẫn đang vật vả với câu học thuộc. Nhưng rồi cậu ta cũng buông bút, lấy điện thoại, nhắn tin cho ai đó.

Những môn thi sau, hai người vẫn lặp lại hành động như thế, đứa thi ngủ, đứa thì nhắn tin điện thoại. Bọn cùng phòng cứ gọi là thay nhau choáng. Bọn nó học vật vã, làm vật vã mà còn thiếu thời gian, trong khi đó có hai đứa làm xong từ sớm, còn nằm ngủ mới shock chứ. Hình như bọn cùng phòng nghĩ tại này không làm được bài, có ý tốt định nhắc tại nó, nhưng ông giám thị cứ super soi nên cũng không dám ho he. Thôi, dù sao thì bọn này cũng được nghỉ một tuần để chờ kết quả thi và chuẩn bị cho lễ hội trường, lúc ấy kết quả ra sao sẽ rõ thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trận Đấu Cuối Cùng

Gần đến ngày hội trường, khỏi phải nói cũng biết bọn học sinh trường này háo hức đến mức nào. Đơn giản vì lễ hội năm nay sẽ khác với năm ngoái, đó là Phong thiếu gia già gái và cuộc thi giữa cậu và Hàn Như Thiên.

Trong khi Phong nhà ta tất bật với việc chọn trang phục, thuê chuyên gia để hóa trang làm sao cho thật giống con gái, thì Thiên hình như không mấy may quan tâm đến, điều đó làm Vũ Hàn tò mò. Cậu ta tự tin mình sẽ thắng sao? Nhưng ở đời mà, ai biết đâu được chữ ngờ.

*****

Cuối cùng, ngày hội trường được mong đợi nhất từ trước đến nay cũng diễn ra. Tất cả những cánh cửa sổ lớn của hậu trường được treo rèm trắng muốt. Một dãy bàn dài cũng phủ khăn trắng bày những đĩa đồ ăn ngon lành và đẹp mắt. Những học sinh và giáo viên của trường coi bỏ những cái gọi là thường ngày để khoác lên mình những bộ cánh đẹp để của những bữa tiệc. Năm nay không chỉ có trường Night, trường nam Thánh Ân mà các học sinh trường khác cũng có thể tham dự. Hội trường kín,

người tới người đi nhộn nhịp. Không khí hội trường được hâm nóng, học sinh đứng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại cười khúc khích. Trong một chỗ khuất, Vũ Duy đang đứng, có mấy cô gái tiến lại gần để làm quen nhưng đều bị cậu lơ hết. Tâm trí của cậu đang bận tưởng tượng về một người.

Trong khi bên ngoài hội trường náo nhiệt thì bên trong, không khí đang nóng dần lên. An Vũ Phong đang ngồi để cho những nhà tạo mẫu chuyên nghiệp hóa trang. Chính cậu cũng không biết sao mình lại tham gia cái cuộc thi ngớ ngẩn này nữa. Nhưng cậu biết bản thân mình muốn gì, đó là chiến thắng. Mất hơn hai tiếng đồng hồ, Phong tự ngắm mình trong gương. Cậu không tin vào mắt mình nữa. Người trong gương hình như không phải là cậu nữa mà là một cô gái đẹp. Mái tóc giả được uốn xoắn buông rủ trên bờ vai. Chiếc đầm màu đen như tôn lên khuôn mặt baby. Nhìn cậu thế này, nhiều thằng con trai chảy máu mũi. Vũ Hàn bước vào cũng phải ngạc nhiên mà kêu lên

- Trời, cậu đẹp quá Phong ơi, sau vụ này có nhiều thằng tương tự mày mất.

- Đừng có châm chọc mình nữa. An Vũ Phong phải già gái, thật nhục.

- Sẽ còn nhục hơn nếu cậu thua đứa mới chân ướt chân ráo vào trường. Mà mình thấy kỳ lạ, nó chẳng chuẩn bị cái gì.

- Rồi nó sẽ hối hận khi đối đầu với mình. Phong hừ lạnh

Trong khi đó, Thiên vẫn an ổn ngủ. Hình như nó đã quên hôm nay là ngày gì. Chợt có người lay nó

- Thiên, dậy đi

- Biển đi, đừng làm ồn – Thiên phát phát tay rồi tiếp tục ôm gấu, vùi mặt vào gối êm.

Quân không biết nên khóc hay nên cười nữa. Đến lúc này mà Thiên vẫn còn an tâm ngủ, thật không biết trong cái đầu kia đang nghĩ cái gì.

- Dậy, sắp đến giờ khai mạc rồi. Cậu không định đến đó với bộ dạng này chứ??? Cậu quên cuộc thi với Phong rồi sao

Nghe đến từ “thi”, Thiên bật dậy nhanh như cái lò xo. Nó cũng quên khuấy đi mất cái vụ giả gái này. Thiên lúi thủi trở vào trong nhà tắm, một lát sau đi ra với bộ đồ rất style. Một chiếc áo somi dài tay xắn lên quá khuỷu, kết hợp với quần jean đen thật giản dị làm cho Thiên trông có vẻ thư sinh, yếu đuối với mái tóc khá dài buông hồ hững phía sau. Nhưng phải nói là dù thế nào thì Thiên cũng rất thu hút.

- Đi, đi nơi này với mình. Thiên nói rồi kéo Quân ra ngoài.

*****

Tiết mục đọc diễn văn chào mừng của ông hiệu trưởng kéo dài hơn 30 phút cuối cùng cũng kết thúc. Bọn học sinh hớn hỏ, chờ đợi màn hóa trang trăm năm chưa có tại học viện này. Thăng MC bước ra, giọng vẫn ồm ồm làm người ta phải chú ý.

- Năm nay, trường Night có một chương trình đặc biệt. Một trăm bạn nam trường Thánh Ân, mỗi bạn sẽ nhận được một phiếu. Trong đó có ghi biệt hiệu của hai người. Các bạn chỉ được chọn một trong hai người bọn họ. Các bạn hiểu ý tôi chứ???

- Hiểu. Bọn học sinh toàn hội trường đồng thanh.

- Vậy xin mời thí sinh thứ nhất ra sân khấu

Thăng MC vừa dứt lời, tất cả những người có mặt ở hội trường đều hướng về phía sân khấu. Ánh đèn mờ của sân khấu hắt lên bóng một cô gái mà thực ra là con trai đóng giả. Vâng, người đó không ai khác, chính là An Vũ Phong. Bọn con trai phía dưới cứ gọi là đơ hàng loạt. Bọn nó không ngờ có thằng con trai giả gái đẹp đến thế này. Còn đẹp hơn mấy đứa con gái đang có mặt trong hội trường này. An Vũ Phong đi một vòng trên sân khấu, không quên tặng bọn học sinh nụ cười nửa miệng và nụ hôn gió. Không phải nói chứ, bọn con trai cũng có đứa thấy xôn xao với nụ hôn ấy. Giọng thăng MC lại vang lên, có chút kích động

- Và xin mời người thứ hai lên sân khấu.

Đã qua ba phút mà chẳng thấy người thứ hai đâu, thăng MC định tuyên bố thí sinh thứ hai bỏ cuộc thi.

- Người thứ hai có mặt. Giọng nói của Quân vang lên từ phía cửa. Bọn học sinh ngoái nhìn lại.

Ngay lúc đó, một người khoác tay Quân tiến vào hội trường. Một người con gái không thể nói là quốc sắc thiên hương, nhưng có cái gì đó cuốn hút. Mái tóc đen tuyền dài thướt tha rủ xuống bên bờ vai nhỏ nhắn, tương phản với làn da trắng và đôi mắt đen mơn mởn dưới hàng mi dài. Bờ môi hồng nở một nụ cười thật dịu, điểm thêm nét nhẹ nhàng cho khuôn mặt vốn đã quá đỗi thanh tú và đẹp đẽ. Bộ đầm trắng bằng vải sa-tanh ôm sát cơ thể hòa hợp với nét mặt hơi lạnh của cô gái, và gương mặt đó giống Thiên. Những học sinh, nhất là học sinh của khối 11, đứa nào đứa này há hốc mồm nhìn theo Thiên và tự động dạt sang hai bên, tạo một lối đi dẫn thẳng đến chỗ sân khấu

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Kết Quả Bất Ngờ

Vũ Hàn là người sưng sò đầu tiên khi thấy Thiên. Nếu như thường ngày nó luôn mang một vẻ điển trai lãng tử, thờ ơ thì lúc này lại có chút quyến rũ của một người con gái. Đôi mắt đen mất đi vẻ đa tình, thay vào đó là một nét lạnh mà cũng vô cùng dịu, như muốn nhấn chìm tất cả những ai muốn nhìn vào đôi mắt đó. Dường như chỉ cần Thiên hơi nghiêng đầu cười một cách rất ngây thơ thì không chỉ con trai trong hội trường này gục mà khối đứa con gái cũng chết vì đau tim.

Người thứ hai, cũng là người đứng cạnh Vũ Hàn và có lẽ cũng là người duy nhất trong hội trường không ngạc nhiên là Vũ Duy. Nói không ngạc nhiên là không đúng, phải nói là ngạc nhiên lớn ấy chứ. Mặc dù Duy biết, nhưng cậu chưa từng nghĩ đến việc Thiên là con gái lại có thể đẹp như thế này. Trái tim gốc gác của cậu hình như đã lỗi một nhịp.

Thiên tiến lên sân khấu, đứng cạnh chỗ Phong. Có lẽ do đèn quá tối, nên không ai thấy được mặt Phong có chút không thể tin. Thiên quay ra nhìn Phong, cũng ngạc nhiên lớn ấy chứ. Phong giả gái cũng đẹp không kém gì. Bọn con trai sẽ đổ rầm hết nếu như không biết Phong là trai giả gái.

- Vậy là hai nhân vật trung tâm của lễ hội hôm nay đã xuất hiện. Giờ là phần quan trọng nhất của bữa tiệc. Mời 100 bạn nam trường Thánh Ân bỏ phiếu bầu.

MC nói xong rồi nhẹ nhàng rút lui, nhường lại không gian cho phần tiếp, khiêu vũ. Lúc này, học sinh nam hai trường đều hướng mắt tìm những cô gái có mặt trong hội trường. Quân đi Thiên trong điệu waltz dịu nhẹ. Trái tim Duy chợt có cái gì đó nhẹ xiết, đau. Nhìn hai người họ đẹp đôi thật.

- Anh nghĩ ai sẽ là người thắng cuộc??

- Anh không biết, vậy theo em, ai sẽ là người chiến thắng? Duy hỏi lại, trong khi mắt vẫn dán chặt vào Thiên

- Công bằng mà nói, Hàn Như Thiên không quá đẹp, nhưng ở cậu ta có cái gì đó khiến người khác không thể không nhìn đến. Còn Phong, cho dù có đẹp, nó vẫn không được như Hàn Như Thiên.

Sau điệu waltz là điệu tango mạnh mẽ, bọn học sinh hòa mình vào tiếng nhạc. Và bọn nó chỉ dừng lại khi tiếng trống MC vang lên trên sân khấu

- E hèm, trên tay tôi hiện giờ là 100 lá phiếu của các bạn. Kết quả có chút ngoài dự đoán. Bạn Hàn Như Thiên, 49 phiếu.

Nghe thấy kết quả, Phong nhìn Thiên bằng con mắt của kẻ thắng cuộc, mặc dù Phong chưa biết mình được bao nhiêu phiếu. Đơn giản vì 100 phiếu, Thiên không được 50, vậy cơ hội hòa cũng không có. Duy nhìn Thiên, có chút bất ngờ. Quân có chút lo lắng. Nhưng Thiên thờ ơ, nhún nhún vai, cứ như người đang được nói đến không phải là mình.

- An Vũ Phong, 49 phiếu. Thắng MC không sợ chết lên tiếng.

Bọn học sinh lại được dịp gào lên. Hai người đều 49 phiếu, vậy kết quả thế nào??? Đường như biết được thắc mắc của mọi người, thắng MC lại ném một câu

- Hai phiếu trắng. Vì vậy, tôi xin công bố, danh hiệu Queen hôm nay đồng thời thuộc về hai bạn. Mọi người có ý kiến gì không???

- Không. Bọn học sinh đồng thanh đáp lại.

Nghe được kết quả, Thiên cũng không có gì ngạc nhiên. Thiên vốn là con gái mà lại thua An Vũ Phong thì thật là sỉ nhục nó. Nhưng kết quả này cũng ngoài dự liệu của Thiên. Nó nghĩ An Vũ Phong phải ít hơn nó vài phiếu. Ai ngờ, “có lẽ mình đã quá tự tin”, lần đầu tiên Thiên cảm thấy thất bại. Nhưng Quân thì không nghĩ thế, cậu chạy tới, ôm chầm lấy Thiên, cười toét miệng

- Thiên, 49 phiếu. Không thua

- Ừ, nhưng cũng không thắng. Mình hơi thất vọng. Đi, mình mời cậu uống nước.

Thiên nói rồi quay bước khỏi hội trường. Quân cũng theo sát phía sau. Hai người rời khỏi hội trường lớn mà không biết có một người đã quan sát họ từ rất lâu. Trái tim ai đó chợt đau khi thấy Thiên tươi cười bên ai. Cậu cứ nhìn theo bóng áo trắng cho đến khi nó khuất dạng nơi cuối hàng lang. Bữa tiệc vẫn tiếp tục nhưng cậu không còn thấy vui nữa.

Flashback

Quân dẫn Thiên chạy như bay tới cửa hàng thời trang gần trường. Máy cô bán hàng chẳng biết sao tự nhiên cứ đỏ mặt khi hai người đi lướt qua. Quân kéo Thiên đến quầy bán đồ nữ. Cậu mỉm cười với chị bán hàng rồi nói

- Chị chọn cho em một bộ đầm hợp với cậu ấy.

Chị bán hàng nhìn Thiên, một nét bối rối hiện trên khuôn mặt. Đường như hiểu được cái thắc mắc của người bán hàng, Quân mỉm cười

- Em mua cho bạn gái, nhưng ngại không dám rủ cô ấy đi cùng. Cậu ấy cũng có dáng người giống cô ấy.

Chị bán hàng gật đầu, hình như chị ta đã hiểu. Chị đi một lát rồi trở lại, trên tay là một bộ đầm màu trắng hiệu Chanel. Quân ngắm nghía bộ đồ rồi gật đầu, ra hiệu cho chị gói vào. Rời khỏi cửa hàng quần áo, Quân lại lôi Thiên đến shop bán giày trên đường Phan Châu Trinh, chọn cho nó một đôi hài thấp cũng màu trắng nốt. Cậu không hỏi ý kiến Thiên nhưng bất cứ món đồ gì cậu chọn Thiên đều rất thích. Trở về trường đã hơn 6 giờ tối. Thiên cũng chẳng mất nhiều thời gian chuẩn bị.

Mái tóc vốn hơi dài giờ đuôi thẳng. Chẳng biết Quân lấy đâu ra một bộ đồ trang điểm, phấn mắt, son môi, kẻ mi. Thiên tô tô vẽ vẽ một hồi rồi

mặc lên người chiếc đầm trắng. Phải công nhận chị bán hàng rất có mắt nhìn người. Bộ đồ này ôm sát người Thiên, không thừa không thiếu. Ngắm mình trong gương, Thiên gạt đầu hài lòng rồi bước ra từ phòng tắm. Quân đang đọc sách chợt khựng lại. Cậu có chút không tin vào mắt mình. Cô gái thanh thoát đang đứng trước mặt mình thực sự là Thiên sao??? Vượt xa suy nghĩ của cậu rồi. Thấy Thiên lung tung túm lấy váy, Quân bật cười, nói

- Hôm nay, cậu đẹp lắm.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tâm Sự Của Vũ Hàn

Thành phố Hồ Chí Minh đã bắt đầu vào đông, nắng không còn gắt nữa nhưng sao Thiên thấy buồn và cô đơn. Nó nhớ Hà Nội những ngày vào đông, nhớ con đường thơm mùi hoa sữa và nhớ cái rét đến cắt da cắt thịt, nhớ những buổi tối một mình đi dạo bờ hồ và ăn kem Thủy Tạ. Đừng ai nghĩ nó điên nhá, với nó, muốn cảm nhận hết vẻ đẹp của mùa đông không thể thiếu kem. Có ăn kem mùa đông mới biết mùa đông lạnh.

Sau hội trường, Phong không tìm nó, cũng không làm khó cho Quân nữa. Lẽ ra Thiên phải thấy vui nhưng ngược lại, nó thấy thiếu thiếu cái gì đó và cảm thấy hụt hẫng. Hàng ngày, nó đến lớp rồi ra về như một cái bóng. Thỉnh thoảng, nó và Quân hẹn nhau đi chơi, nhưng Thiên không có được niềm vui trọn vẹn.

Cũng sau ngày hội trường, thái độ của Vũ Hàn đối với nó thay đổi hẳn. Vũ Hàn luôn lén nhìn nó. Thỉnh thoảng còn cố tình giúp đỡ nó. Không chỉ có Thiên ngạc nhiên, chính Vũ Hàn cũng không hiểu chính mình đang làm gì nữa. Sau cái ngày nhìn thấy Thiên trong bộ đầm trắng, Vũ Hàn không còn bình tĩnh được. Có cái gì chậm rãi nảy mầm trong cậu mà cậu còn chưa biết. Đã không ít lần cậu nghĩ đến khả năng Thiên là nữ. Nhưng điều khiến Hàn không thể nghĩ ngờ được Thiên bởi vì ngực Thiên phẳng lì. Dù cô che giấu nhưng không thể hoàn hảo đến mức ấy. Mà kết luận cuối cùng mà Hàn đưa ra, Thiên là con trai. Nhưng mỗi lần nhìn khuôn mặt Thiên, tim cậu lại đập nhanh hơn. Còn hơn thế nữa, có lúc nhìn Thiên ngủ, cậu muốn hôn vào đôi môi đỏ mọng của nó, mặc dù cậu biết điều đó là điên rồ vì Thiên là con trai.

Sau mấy ngày trầm trọc suy nghĩ, cuối cùng, Vũ Hàn rút ra một cái kết luận mà chính cậu cũng không muốn chấp nhận. Rằng cậu bị gay. Cậu vốn không có tình cảm với đứa con gái nào. Vũ Hàn nghĩ rằng đơn giản vì người con gái của cậu chưa xuất hiện. Nhưng giờ cậu đau khổ nhận ra rằng không phải thế. Cậu biết yêu, nhưng lại yêu một thằng con trai, và hơn nữa, người ấy lại là người mà cậu từng rất ghét. Cũng tại cái thằng anh song sinh của cậu. Nếu không phải tại Duy thì không có cái sự kiện giả gái, và nó _ Vũ Hàn cũng sẽ không bao giờ được thấy bộ dạng đó của Thiên, và càng không thể yêu Thiên. Vạy mà... Vũ Hàn vô đầu bứt tóc rồi lại thở dài. Liệu có cách nào để quên đi cái tình yêu sai trái ấy?

*****

Khi tôi có thể nhận thức được thế giới này, tôi biết mình có một người anh trai. Đó không phải là điều gì đặc biệt, đáng nói chính là, tôi và anh ấy giống nhau. Giống đến nỗi chúng tôi chẳng cần soi gương, chỉ cần nhìn nhau là đủ. Có lẽ là cùng một trứng nên chúng tôi thân nhau hơn những đôi anh em khác. Hai chúng tôi thường xuyên trao đổi thân phận cho nhau để trêu chọc mọi người. Bởi vì họ không bao giờ phân biệt được hai chúng tôi

Năm chúng tôi học lớp 8, vào một buổi sáng đẹp trời, tôi đến lớp, nhận được một lá thư tình của cô bé lớp bên. Nhưng ngoài thư lại ghi tên người nhận là Vũ Duy. Tôi không mấy ngạc nhiên. Bởi vì không có ai phân biệt được chúng tôi, gửi nhầm thư cũng là chuyện bình thường. Tôi chợt nảy lên một ý nghĩ tà ác, rủ Duy chơi một trò chơi tình ái.

Giờ ra chơi, ở phía sau trường, tôi hẹn gặp cô bé gửi thư.

- Mình đã nhận được thư của cậu, nhưng rất tiếc, mình là Vũ Hàn. Tuy mình rất thích cậu, nhưng người cậu thích không phải là mình.

- Mình, mình... Vũ Hàn hay Vũ Duy đều được

- Duy, anh lại thắng rồi. Tôi bước ra từ một nơi gần đó, nhìn Duy, cười.

- Tôi mới là Vũ Hàn, còn người đang đứng trước mặt cậu là Vũ Duy. Duy à, xem ra với cô ấy, em hay anh đều được.

Cô bé nghe thấy vậy, bật khóc rồi chạy đi. Tôi với Duy cũng không có cảm giác gì nhiều lắm. Với chúng tôi, bị người khác coi là Vũ Duy hay Vũ Hàn đều được, bởi chúng tôi, tuy hai mà một. Nhưng tới khi gặp cô ấy, tôi mới nhận ra rằng. Tôi và Vũ Duy khác nhau nhiều đến thế. Nhưng đó là chuyện của sau này.

Chương 20: Hận, Là Tình Yêu Của Kẻ Thù Dành Cho Kẻ Thù

Ở khu biệt thự xa hoa, một thanh niên khoảng 27,28 tuổi đang lười biếng dựa vào ghế da, trong tay là tư liệu về một người con gái. Ánh mắt anh xoáy sâu vào gương mặt ấy, lộ rõ vẻ yêu thương. Năm năm, không quá dài, cũng không quá ngắn. Thời gian năm năm đủ để người ta bị nỗi đau gặm nhấm. Lúc anh đi, em vẫn còn là cô bé ngây thơ, giờ anh trở lại, em lại phải chạy trốn vì cái hôn ước chết tiệt ấy. Anh biết phải tìm em ở đâu đây_ cô gái nhỏ của anh.

Flash back

- Con bé đâu?? Người thanh niên giận dữ đập tay xuống bàn. Đôi mắt hằn lên những tia máu

- Ta không biết, sau khi biết việc đính hôn, nó đã bỏ nhà trốn đi, chỉ để lại tờ giấy. Ta cũng đã cho người tìm, nhưng con bé dường như bốc hơi khỏi mặt đất. – Giọng nói mệt mỏi của người đàn ông vang lên.

Không biết tại sao, ông rất sợ hãi đứa con này. Mặc dù đã lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, ông cũng không có đủ dũng khí đối mặt với anh.

- Tại sao phải đính hôn. Ông hi sinh mẹ tôi còn chưa đủ sao? Tại sao ông lại bức con bé phải bỏ nhà đi. Với ông, cái công ty ấy quan trọng hơn họ sao???

- Con, con...

Ông ôm ngực, khó thở nhìn đứa con trai đang dùng ánh mắt thù hận nhìn mình. Tim đau như bị ai bóp mạnh. Phải rồi, ông đã vì lợi ích mà hi sinh người vợ đã đồng cam cộng khổ với mình bao nhiêu năm để lấy một người không yêu nhưng có thể trợ giúp ông trong công việc. Là ông cướp Thiên từ tay của bà khi nó còn quần tã, để cho bà đau buồn mà chết. Ông không xứng làm cha. Ông nhìn người con trai đang đứng sừng sững trước mặt mình, khó khăn mở miệng

- Con hận ta sao??? Chuyện của mẹ con, ta ...

- Ông không có tư cách nhắc tới mẹ tôi. Hận, ông còn chưa đủ tư cách để tôi hận, người cha kính mến của tôi ạ. Ông hãy cầu trời con bé không có việc gì, nếu không, tôi sẽ làm cho ông và mẹ hồ li kia biết hậu quả chọc giận tôi. Còn nữa, bảo mẹ hồ li kia giữ kín miệng. Nếu Thiên mà biết sự thật về mẹ, tôi sẽ cho bà ta hối hận vì đã xuất hiện trên đời này.

Anh nói xong, cất bước ra khỏi phòng. Thấy bà Tâm đang đứng dưới cầu thang, anh chẳng nói câu nào, đi thẳng. Nhìn bóng dáng anh khuất, bà chỉ biết rơi lệ. Bà muốn nói, bà không phải người thứ ba. Bà muốn nói cho cha con bọn họ, bà cũng là bắt đắc dĩ. Ông Thành từ thư phòng đi ra, thấy bà Tâm đứng ngẩn ngơ nhìn về phía cửa, lắc đầu thở dài. Nếu khi xưa, bà không lấy hôn lễ làm điều kiện, có lẽ giờ...

End flashback

*****

Thiên giật mình thức giấc khi chiếc đồng hồ trên bàn điểm những hồi dài. Nó thoáng ngạc nhiên khi thấy mình nằm trọn trong vòng tay rộng và ấm của Vũ Hàn, còn cậu ta đang ngủ trên giường của nó. Sau một phút ngạc nhiên, Thiên bắt đầu hiểu ra vấn đề, nó hét ầm lên rồi đập Vũ Hàn xuống giường. Đang ngủ ngon lại bị đập xuống giường, cậu ta điên lắm. Vũ Hàn lồm cồm bò dậy, định cho Thiên một quả đấm, nhưng chợt khựng lại. Có lẽ cậu ta đã hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn cứng đầu không thêm xin lỗi. Còn Thiên cảm gỏi rồi gấu ném túi bụi về phía Vũ Hàn. Vô tình, tay nó cầm chiếc đồng hồ để bàn, và chiếc đồng hồ ấy bay trên không trung, tạo thành một đường parabol và nhằm đúng trán Vũ Hàn mà hạ cánh. Một dòng máu chảy trên trán, lăn xuống má, xuống cằm Vũ Hàn. Nhưng cậu không phản ứng gì, còn Thiên thì bật dậy, hốt hoảng

- Sao cậu không tránh

- Tôi không nghĩ cậu sẽ có phản ứng mạnh đến vậy. Hai thằng con trai ngủ cùng có em bé được à mà cậu phải hét. Đã thế người còn gầy yếu, ôm cũng không có cảm giác

Vũ Hàn nói xong còn khoa trương thờ dài, có chút tiếc hận. Thiên nghe xong, những cảm giác áy náy chạy biến, nó hét lên

- Đồ biến thái, tôi giết cậu.

Nói xong, Thiên phi xuống giường, xông vào cho Vũ Hàn một trận. Nhưng Vũ Hàn cũng không ngu đứng chịu đánh. Hai người đánh qua đánh lại, quên giờ đi học. Tới khi đến được lớp cũng đã hết tiết đầu.

Khi Thiên cùng Vũ Hàn xuất hiện trước mặt đám học sinh, bọn nó cười cũng không dám cười. Người ôm bụng cười chẳng chút kiêng dè không ai khác chính là Phong thiếu gia. Nhìn một bên mắt thâm tím của thằng bạn nổi khố, kết hợp với cái băng cá nhân trên trán, ừ, rất có phong cách nha. Cười đã đời, cậu mới lấy lại lương tâm hỏi.

- Mới sáng, mày thế nào lại thành động vật được bảo vệ rồi???

- Còn ai trồng khoai đất này. Người thì nhỏ như que kẹo mà xuống tay dã man quá. Hồng mắt cái bộ mặt đẹp trai

- Đáng đời, cái đồ biến thái

Thiên nói rồi đi thẳng vào lớp, không quan tâm bọn nó ở đằng sau nói gì. Trước khi đi, nó còn không quên tặng cho Vũ Hàn một cái đập chân đau điếng. Nhưng Vũ Hàn không giận, còn đứng cười ngây ngô. Phong đưa tay, sờ trán thằng bạn, phán một câu “ Không sốt” lắc đầu, nhìn Vũ Hàn đầy thương tiếc rồi cũng đi về lớp mình. Chỉ còn Duy đứng trên hành lang dài, nhìn về phía Thiên vừa đi, có cái gì đó khó chịu. Có phải Hàn cũng giống cậu, thích Thiên sao??? Hay... Cậu cũng không muốn nghĩ nữa.

*****

Thiên lang thang một mình trong khuôn viên trường. Mấy ngày nay Quân không đến tìm nó, mà nó cũng không có tìm Quân. Thói quen rất đáng sợ, khi bạn quen với sự hiện diện của một ai đó nhưng rồi mất đi, bạn sẽ thấy như mất đi một phần thế giới. Vì vậy, Thiên chỉ thích một mình. Từ trước tới nay, nó không quá thân cận với ai, nên ở trường cũ, cũng chỉ có Linh là bạn. Suy nghĩ miên man, Thiên đã đến trước nhà kính từ lúc nào. Định ninh rằng giờ này sẽ chẳng có ai, nhưng khi Thiên đặt chân vào đến cửa thì thấy một gương mặt giống Vũ Hàn đang nằm ngủ. Do dự một lát rồi Thiên quay người, đi ra thì người phía sau bắt ngờ lên tiếng

- Đến sao không vào??? Vũ Duy ngồi dậy, vuốt lại mái tóc, nhìn Thiên

- Tôi sợ làm phiền cậu.

- Đồ ngốc lạc đường mà cũng biết chữ phiền viết thế nào hả? Tôi tưởng giờ này cậu phải trong lớp chứ??? Trốn học à??

- Tôi giống cậu.

Thiên nói rồi bước về phía mấy chậu hoa lavender. Mùi hương dịu nhẹ khiến tâm hồn con người ta thoải mái.

- Cậu, đã bao giờ hận một ai đó chưa?? Duy ngập ngừng lên tiếng

- Hận?? Thiên hỏi lại, có chút khó hiểu. Nhưng ngay sau đó, nó bật cười

- Tôi không hận ai. Hay nói chính xác, tôi lười phải hận một người. Một mối. Mà cậu biết không, Hận, cũng là một dạng yêu. Nhưng nó là tình yêu của kẻ thù dành cho kẻ thù.

- Hận, là tình yêu của kẻ thù dành cho kẻ thù sao???

Duy lặp lại câu nói của Thiên rồi cười khỏ. Ngay cả hận, cậu ấy cũng lười. Vậy làm thế nào mới có được một chỗ trong lòng cậu ấy???

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bị Phát Hiện

Ngôi biệt thự gần bờ biển.

Gió mang vị mặn của biển thổi tung tấm rèm cửa, tấm rèm cửa trắng khẽ lay động, nhẹ nhàng nhảy múa trong phòng khách yên tĩnh.

Vũ Thái đang ngồi trên sofa phòng khách. Anh ngẩng đầu nhìn về phía hành lang rồi đưa tay vò vò tóc. Chỉ vì một cuộc điện thoại mà anh phải bay gấp từ trong Sài Gòn ra. Ấy vậy mà cái con người gọi anh về giờ vẫn chưa xuất hiện.

Đồng hồ vẫn nhích từng giây chậm chạp, Vũ Thái gần như phát điên thì một bóng người xuất hiện.

- Hàn Hạo Nam, hôm nay cậu không nói rõ lý do gọi tôi về đây, tôi sẽ ... - Vừa trông thấy người, Vũ Thái đã hét lên

- Cậu sẽ làm gì, hử ??? - Hạo Nam thoải mái ngồi xuống bên cạnh, cất giọng lạnh lạnh hỏi.

Mặc dù nhiệt độ trong phòng đang là 26 độ nhưng Vũ Thái thấy lạnh sống lưng. Gì chứ, mỗi khi Hạo Nam dùng giọng điệu này, không chỉ riêng hắn, bất kỳ ai cũng dựng tóc gáy.

- Tôi sẽ, sẽ... đợi. – Sau khi run sợ, ngay lập tức Vũ Thái bày ra bộ mặt nịnh hót

- Cậu huy động mọi thế lực của mình, tìm cho tôi một người

- Ai lại quan trọng đến mức để Nam lão đại phải xuất thủ??

Nói đến công việc, Vũ Thái nghiêm túc hẳn. Quen biết với Hạo Nam từ lúc hắn đang du học Pháp. Lần đầu tiên gặp Hạo Nam, Vũ Thái phải mất mấy phút mới bình tĩnh lại được. Khuôn mặt đẹp như điêu khắc, tóc nhuộm nâu vàng, ánh mắt được che dấu bởi hàng mi dài. Nhưng điều khiến Vũ Thái ấn tượng nhất chính là thái độ của Hạo Nam_ lạnh nhạt. Ở hắn, Vũ Thái thấy được sự sắc bén, nhanh nhẹn như báo Nam Mỹ, hơn nữa, dã tâm cũng không nhỏ. Nếu phải đối đầu với người này, Vũ Thái không nắm được một phần chiến thắng. Vì vậy, hắn đã đưa ra một quyết định mà bây giờ hắn mới thấy thật sáng suốt. Len lén nhìn Hàn Hạo Nam đang, Thái Vũ thấy rung mình khi thấy hắn khẽ nâng môi cười. Lạnh, lạnh quá.

- Đây là toàn bộ tư liệu về người ấy. Nhanh nhất là một tháng cậu phải cho tôi một kết quả vừa lòng, nếu không. ... Hàn Hạo Nam không nói, chỉ liếc mắt nhìn Vũ Thái.

Đưa tay cầm lấy sấp tư liệu, Vũ Thái thoáng nhăn mày, rồi chọt giần ra. Người này, hắn đã thấy ở đâu nhỉ??? Cố gắng lục lại trí nhớ, chọt mắt Vũ Thái sáng lên. O-rê-ca!

Flashback

Bị ông nội gọi, Vũ Thái phải từ Hà Nội về thành phố Hồ Chí Minh vào đêm khuya. Lẽ ra giờ này hắn đang nằm trong ngực người đẹp thì phải ra sân bay. Bước lên máy bay, tìm được chỗ ngồi của mình, ánh mắt hắn dán vào một cô gái ngồi bên cạnh, nói chính xác hơn là một cô bé. Quá thu hút, một cô bé có vẻ đẹp của cả nam và nữ. Cô ấy đang dựa đầu vào ghế ngủ ngon. Thấy đầu cô ngả dần về phía trước và có xu hướng tiếp xúc thân mật với cái bàn, hắn nhẹ nhàng đỡ lấy rồi để nó ngả vào vai cậu. Không biết có phải do mệt hay không mà cô bé ngủ rất say, thỉnh thoảng còn nói mê. Không những vậy, cậu còn thấy cô thật đáng an toàn. Vũ Thái bật cười, từ bao giờ cậu lại có lòng tốt đến thế chứ.

End flashbak

- Cô bé này là gì của cậu?? Vũ Thái thận trọng hỏi. Hắn cũng không muốn bị Hạo Nam giết.

- Là thế giới của tôi – Hạo Nam trả lời bằng một giọng đầy yêu thương, khác hẳn khi nói chuyện với Thái.

- Lão đại, tôi sai rồi, xin anh đừng dùng giọng đó nói với tôi. Tôi còn muốn lấy vợ, sinh con.

Vũ Thái nói gần như khóc. Hắn chưa bao giờ thấy Hạo Nam nói chuyện dịu dàng đến thế. Hạo Nam nhìn Vũ Thái khó hiểu. Anh có nói sẽ làm gì hắn sao?? Trê thế mà bị thần kinh phân liệt. Chắc sau vụ này phải cho hắn nghỉ đi chữa bệnh thôi.

- Lão đại, tôi biết cô bé này đã đi đâu. Một tháng, à không, hai tuần là đủ.

- Thật sự?? Hạo Nam hỏi lại, giọng nói có chút kích động

- Thật, cậu chờ tin tôi. – Thái Vũ khẳng định. “Sau vụ này phải yêu cầu hắn không bắt mình đi công tác nữa”, Vũ Thái âm thầm tính toán.

*****

Giờ học buổi chiều kết thúc, Thiên một mình trở về ký túc xá. Vũ Hàn theo Vũ Duy và Phong đến sân bóng rổ. Vừa về tới phòng, Thiên đi nhanh vào phòng tắm. Rõ ràng là tháng 12 thế nhưng thời tiết trong này vẫn nóng như thiêu đốt. Mà nó thì rất ghét cái nóng. Nhưng Thiên không biết bản thân đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng. Tự thưởng cho mình 10 phút ngâm mình trong dòng nước mát lạnh, đến khi mặc đồ Thiên mới phát hiện ra mình không mang theo quần áo để mặc. Bộ đồng phục trước đó đã ướt. Một chút bối rối thoáng xuất hiện trên gương mặt, nhưng rất nhanh, Thiên đưa tay túm lấy chiếc khăn tắm, quấn quanh người. Vũ Hàn nhất định sẽ không trở về phòng lúc này.

Chạy nhanh lại tủ quần áo, tìm bộ đồ mặc ở nhà, nhưng do vội quá nên nó vẫn không tìm được. Đến lúc tìm được, đang định mặc thì cánh cửa phòng bật mở. Người đứng cửa không ai khác chính là Vũ Hàn. Thiên nhìn Vũ Hàn, cậu nhìn lại nó. Một phút, hai phút, “choang” suất com trên tay Vũ Hàn rơi xuống, tạo một âm thanh chói tai. Hai mắt Vũ Hàn dán chặt vào Thiên, chợt cậu hét lên. Tiếng la của cậu khiêm tốn đến mức mấy đứa đang đi ngoài hàng lang cũng phải giật mình. Thiên hốt hoảng lao nhanh đến lấy tay bịt miệng cậu ta lại. Đôi tay Vũ Hàn quơ loạn xạ, vô tình chạm vào ngực Thiên

- Đồ biến thái, tay cậu đặt vào chỗ nào đấy?? Thiên vừa tức vừa sợ làm mặt nó đỏ lên

- Ậu uông ay a. ôi ết ạt ôi (Cậu buông tay ra, tôi chết ngạt rồi)

- Tôi buông ra, nhưng cậu không được hét, biết chưa???

Vũ Hàn không nói được, đành gật đầu lia lịa. Được buông ra, Vũ Hàn thả người xuống giường, nheo mắt nhìn Thiên làm nó đỏ mặt, quát

- Nhìn cái gì, tôi chọc mù mắt bây giờ

- Cậu mặc vậy, đứa ngu mới không nhìn. Nhưng mà, ngực cậu ... Chặc chặc...

- Tôi giết cậu

Thiên định xông lên cho Vũ Hàn một trận, nhưng chợt nhớ mình chưa mặc quần áo nên vội vàng ôm quần áo vào phòng tắm. Chỉ có Vũ Hàn đang ngồi tiêu hóa sự việc vừa rồi.

- Cậu nói đi, đã thấy cái gì chưa?? Thiên từ phòng tắm đi ra, dựa lưng vào tường, hỏi

- Cái gì cần thấy đã thấy, cái gì không cần cũng đã thấy. Sao, muốn tôi chịu trách nhiệm à??

- Cậu .....

Thiên tức không nói lên lời. Nhưng giờ việc quan trọng không phải là tức giận mà phải làm sao giải quyết việc này. Nó không muốn bị đuổi ra khỏi trường, nếu bị đuổi, nó sẽ bị bắt về nhà. Chắc chắn ba đang chờ người tìm nó trên khắp cả nước. Với thế lực nhà mình, chỉ cần nó xuất hiện, ngay lập tức sẽ bị giải về.

- Cậu sẽ không nói chứ???

- Nói gì?? Chuyện cậu là con gái sao???

- Sao tôi phải giúp cậu, tôi đâu được gì từ cậu – Vũ Hàn nhìn Thiên, cười gian xảo. Có lẽ cậu đang chờ một điều hứa hẹn từ nó.

- Nếu cậu giúp tôi, tôi sẽ làm cho cậu một việc, ngoại trừ...

Thiên không nói hết câu, nhưng chợt đưa tay ôm ngực. Vũ Hàn hiểu, cậu ta bật cười thật lớn

- Tôi không có hứng thú với thân hình siêu phẳng của cậu.

Vũ Hàn nói xong rồi lững thững đi vào phòng tắm. Tâm trạng cậu như thấy được ánh nắng sao bao ngày mưa u ám. Cậu vui khi biết mình vẫn bình thường, có nghĩa là cậu không bị gay, và cũng vui vì lời hứa của Thiên, mặc dù chỉ là một điều. Khi cậu bước ra ngoài, Thiên đã ngủ. Cậu phải khâm phục nó, bởi lúc này mà Thiên vẫn ngủ ngon lành được. Nhẹ nhàng bước đến bên cạnh giường của Thiên, Vũ Hàn đứng trầm tư, thực ra là đang ngắm nó. Cậu nhìn thật lâu rồi đưa tay vuốt nhẹ gương mặt thanh tú.

- Lòng mi ngắn hơn mình, không trắng bằng mình. Lùn hơn mình, xấu hơn cả mình, sao mình lại có cảm giác với cô ấy nhỉ?

Đôi tay Vũ Hàn chuyển động dần đến đôi môi hồng đang mấp máy kia, chợt cậu có cái ý nghĩ điên rồ là được chạm vào đôi môi ấy. Không kiềm chế được, Vũ Hàn tự nhủ.

- Hôn thử một lần xem sao

Cậu từ từ cúi xuống, khép mắt lại, tìm đập thỉnh thịch. Có lẽ mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp nếu Thiên không nghiêng người. Nụ hôn nhẹ rơi trên má. Thế nhưng cũng đủ để Vũ Hàn thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vòng Quay Ngựa Gỗ

Ánh mặt trời chói chang.

Trong căn phòng ký túc, một người khẽ chớp mắt, rồi bình tĩnh. Một ngày không giống như mọi ngày, bởi bí mật của nó đã có người biết. Liếc nhìn Vũ Hàn vẫn đang say giấc trên chiếc giường yêu quý, Thiên thờ dài, liệu thỏa hiệp với cậu ta là đúng hay sai?? Chiếc đồng hồ để bàn kêu inh ỏi, Vũ Hàn đưa tay tìm kiếm rồi ném nó về góc tường. Nhưng cái đồng hồ cũng cứng đầu thật, bị ném như thế mà không xi nhê gì, vẫn kêu inh ỏi. Không chịu được nữa, Thiên đến giường Vũ Hàn, lật tung cái chăn ra, lấy hai tay tát vào má cậu.

- Dậy, không tôi đánh cậu.

- Đưa nào dám, biến ngay cho tao ngủ.

Vũ Hàn nói bằng cái giọng ngái ngủ, mắt lơ lơ mở ra, nhìn thấy cái bóng mờ mờ. Chợt cậu bật dậy nhanh như chớp, phi thẳng vào phòng tắm trước con mắt ngạc nhiên của Thiên. Chợt nó nhớ ra, Vũ Hàn hình như có thói quen ngủ trần. Sau một lúc, Vũ Hàn bước ra khỏi phòng tắm, chỉnh tề với bộ đồng phục, cậu ngại ngùng lên tiếng.

- Cậu có nhìn thấy gì không??

- Theo cậu, tôi có thấy gì không?? Thiên vừa trả lời, mắt quét toàn thân Vũ Hàn một lượt, làm cậu nổi da gà.

- Cậu hại đời trai của tôi rồi. Cậu phải chịu trách nhiệm.

- Đời trai của cậu mất lâu rồi, từ cái ngày tôi mới đến phòng này. Cậu không nhớ sao?? Chính cậu cho tôi xem đó.

Thiên có lòng tốt nhắc lại. Một thoáng ký ức chạy trong não bộ của Vũ Hàn, cậu nhớ lại, khuôn mặt chuyển từ tông trắng hồng sang trắng xám rồi trắng bệch, lấp bắp mãi mới được một câu.

- Thế cậu thấy hết rồi sao???

- Cái gì cần thấy đã thấy, cái gì không cần cũng đã thấy. Sao, muốn tôi chịu trách nhiệm à?? Thiên nói lại câu hôm qua Vũ Hàn đã nói với mình. Đường như không sợ chết, nó còn bồi thêm một câu

- Tôi không có hứng thú với đồ ngực lép.

Vũ Hàn đen mặt, nhìn Thiên một cái rồi đi nhanh giống như chạy trốn. Tiếng cười của Thiên vẫn vang vọng phía sau.

*****

Đưa tay lật tờ lịch, một ngày gần giữa tháng 12 được khoanh bằng bút đỏ. Hôm ấy là ngày quan trọng của hai anh em họ Nguyễn Vũ. Vũ Hàn rất đắn đo không biết nói với Thiên như thế nào???. Mời cô đến dự sinh nhật mình, quá mất mặt. Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu Vũ Hàn.

Vứt nhẹ chiếc cặp lên bàn, Thiên quay sang nhìn Vũ Hàn, cười đều. Khó khăn lắm mới có cơ hội cười hân, làm sao nó có thể bỏ qua. Vũ Hàn muốn đâm một phát vào cái mặt đang tươi cười kia. Lấy giọng, Vũ Hàn nói

- Chủ nhật, cậu theo tôi đi một nơi

- Tại sao tôi phải đi với cậu??

Thiên ngừng cười, nhìn cậu, khó hiểu. Không biết trong đầu Vũ Hàn đang nghĩ cái chủ ý quỷ quái gì nữa. “Nếu hân... Nó nhất định sẽ đánh cho hân một trận”. Thiên thầm nghĩ.

- Đừng quên cậu hứa gì với tôi. Tôi chỉ cần một ngày của cậu. Sau đó, tôi coi như chưa biết gì. Ok??

- Tôi biết rồi

*****

Hẹn hò tổ chức sinh nhật ở đâu thì hợp lý nhất nhĩ???

Nhà hàng có vẻ trang trọng quá, rạp chiếu phim thì phức tạp. Vũ Hàn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cậu bảo với Thiên

- Tám giờ sáng chủ nhật gặp nhau ở công viên trò chơi. Cậu không đến thì cậu tự biết hậu quả.

- Sáng chủ nhật, không phải là sáng ngày mai sao??? Thiên ngạc nhiên, hỏi lại

- Ừ. Cậu không được đến muộn, không thì... - Vũ Hàn nói xong, quay người ra khỏi phòng.

- Chỉ biết đe dọa. – Thiên giờ nắm đấm phía sau lưng cậu, lầu bầu.

*****

Sáng chủ nhật

Vũ Hàn ngồi lên một chiếc ghế dài trong công viên trò chơi. Thỉnh thoảng, cậu lại liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Mới hơn 7 giờ. Bởi vì hồi hộp mà tối qua cậu không ngủ được.

Kim đồng hồ nhích dần tới con số 8. Vũ Hàn sắp phát điên vì chờ đợi, thì Thiên xuất hiện ở cửa ra vào. Hôm nay, nó mặc một áo pull trắng, kết hợp với quần jean tối gò, thêm cái vẻ thờ ơ, lạnh nhạt nên thành tâm điểm của rất nhiều người. Vũ Hàn chạy nhanh đến, hỏi

- Sao bây giờ cậu mới đến. Có biết tôi đợi cậu gần 1 tiếng rồi không??

- Tại cậu tới sớm chứ không phải tôi đến muộn. Vừa đúng 8 giờ mà. Mà sao lại đến đây?

Thiên hỏi nhưng mắt vẫn nhìn xung quanh.

- Đến đây để chơi chứ làm gì. Thế cậu nghĩ đến công viên trò chơi để làm toán à.

Nói rồi cậu kéo tay Thiên chạy nhanh về phía quầy bán vé. Hôm nay là chủ nhật nên đông người, không nhanh là không mua được vé. Mua được vé của tất cả các trò chơi, Vũ Hàn kéo nó đi khắp nơi. Đến khu vui chơi dành cho người thích cảm giác mạnh, cậu lôi nó lên tàu lượn siêu tốc. Cứ nghĩ tới cảnh Thiên hoảng sợ la hét, túm lấy tay cậu, Vũ Hàn thấy lâng lâng. Nhưng người ta đã nói, ước mơ và hiện thực cách nhau xa lắm. Chưa đầy 20 phút sau, Vũ Hàn ôm lấy một góc cây non thốc non tháo, còn Thiên thì đứng ôm bụng cười. Mặt mũi bị mát sạch, Vũ Hàn quyết tâm lấy lại.

Dẫn Thiên đi đến khu nhà ma, cậu cười toe toét, giống như người vừa ôm cây không lâu trước đây không phải là mình. Con gái đứa nào mà chẳng sợ ma. Nhưng Vũ Hàn lại quên mất một điều, Thiên không phải là đứa con gái bình thường. Nó đã đánh thắng An Vũ Phong. Mà An Vũ Phong là ai?? Người đạt đai đen karate mà còn bị Thiên cho đo đất, vậy mấy con ma làm cảnh kia, liệu có chịu được một cước của Thiên???

Vào nhà ma chưa được 10 phút, trong đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Không cần nói cũng biết, người vừa kêu bị dọa như thế nào. Nhưng sự thật thì người cất tiếng kêu ấy là một con ma bị Thiên tung một cước vào bụng, văng ngược tay ra đằng sau khi lơ lửng lấy vai nó.

Lần này thì Vũ Hàn suy sụp hẳn. Không thể dùng cách vẫn dùng với những đứa con gái khác để áp dụng với Thiên. Nếu không phải biết bí mật của nó, đánh chết Vũ Hàn không tin trên đời tồn tại một đứa con gái ư bạo lực.

Khi Vũ Hàn đã lấy lại được bình tĩnh, cậu quay ra nhìn Thiên thì phát hiện nó đang nhìn vòng quay ngựa gỗ tới gần người. Ánh nắng ôm trọn lấy dáng người nhỏ bé, đứng giữa nhiều người, nhưng từ Thiên toát ra vẻ cô độc. Vũ Hàn đi đến cạnh Thiên, cất giọng hỏi

- Muốn chơi sao???

“Muốn chơi sao? Thiên tự hỏi mình. Bao nhiêu năm rồi mình chưa chơi ngựa gỗ nhĩ??

Flashback

- Anh ơi, quà sinh nhật của em năm nay là gì?? – Cô bé có bím tóc xinh xinh túm lấy tay cậu thiếu niên, lắc lắc.

- Anh quên không có quà cho em rồi, phải làm sao đây?? – Cậu thiếu niên cố nín cười, nhìn cô bé, nghiêm mặt nói.

- Thật sự không có – Cậu nghĩ vẫn

- *Thật sự không có - Câu khẳng định*

Cô bé không tin, túm lấy cậu thiếu niên rồi lục tìm khắp người cậu. Nhưng cuối cùng cũng không tìm thấy. Mặt nó xụ xuống, ngồi thu mình vào một góc sofa. Cậu thiếu niên dường như biết mình đùa quá trớn, vội vàng ôm lấy cô bé, giọng dỗ dành:

- *Anh sai rồi, đừng giận. Anh làm sao có thể quên sinh nhật của em chứ. Đi theo anh.*

*****

- *Anh hai, em đang bay.*

Giọng nói phấn khích của cô bé vang lên. Tiếng cười trong trẻo như chuông bạc vang vọng trong không gian. Cậu thiếu niên nhìn cô bé đang cười hồn nhiên trên vòng quay ngựa gỗ, ánh mắt lộ rõ vẻ yêu thương. Dù có phải trả giá đắt như thế nào, cậu cũng sẽ giữ mãi nụ cười ngày thơ ấy.

- *Anh hai, sau này, năm nào sinh nhật em, anh cũng dẫn em đi chơi đu quay ngựa gỗ nhé.*

- *Được.*

Khi ấy, Hàn Như Thiên 10 tuổi, còn Hàn Hạo Nam 20 tuổi.

End flashback

Lời hứa của anh đã trôi qua bao lâu rồi, cũng đã bao lâu rồi, nó vì lời hứa của anh mà không chơi đu quay ngựa gỗ??? Bảy năm, hình như đã bảy năm rồi.

- Đi, lên chơi nào

Vũ Hàn kéo tay Thiên đến đu quay ngựa gỗ. Cậu không muốn thấy một Hàn Như Thiên thiếu sức sống như vậy.

*****

- Hôm nay, cảm ơn cậu nhiều. Đã bảy năm, tôi chưa từng chơi đu quay ngựa gỗ.

Sau khi trò chơi dừng lại, Thiên hướng Vũ Hàn, nói. Vũ Hàn thoáng đau lòng. Bảy năm, một thời gian không dài, nhưng cũng không quá ngắn. Phải xảy ra chuyện gì mới khiến Thiên có vẻ u sầu khi nhắc tới vòng quay ngựa gỗ.

- Hôm nay, cậu hãy chơi cho tất cả những năm chưa chơi.

Nói rồi Vũ Hàn kéo Thiên chạy về phía vòng đu quay một lần nữa, trước con mắt tròn tròn của Thiên.

- Chị bán cho em tất cả vé, chơi từ giờ tới lúc đóng cửa – Vũ Hàn lên tiếng, mặc cho cô bán vé vẫn ngo ngác

- Cậu điên sao??

- Phải, tôi điên rồi. Việc tôi muốn cậu làm hôm nay chính là chơi vòng quay ngựa gỗ.

Hôm ấy, những người trong công viên trò chơi chứng kiến một việc hết sức lạ lùng. Vòng đu quay từng vòng, từng vòng, nhưng không dừng lại. Trên đó, chỉ có duy nhất một người.

Chương 23: Rối Rắm

Hoàng hôn vừa buông, bầu trời trong xanh bỗng đổ cơn mưa. Mưa không hề lớn, mịn mờ như sương khói. Mặt trời lặn giữa mưa nhẹ sương giăng khiến hoàng hôn mang một vẻ đẹp đầy ý thơ.

Thiên tựa vào tường, nhìn xuyên qua màn mưa âm đạm. Hôm đó, nó đã chơi đu quay ngựa gỗ tới khi công viên đóng cửa. Như Vũ Hàn nói, chơi cho tắt cả những năm bỏ lỡ. Lắc đầu cười khổ. Từ bao giờ nó lại trở nên yếu đuối thế chứ?? Vì một trò chơi mà để lộ cảm xúc của chính mình. Cứ nghĩ thời gian bảy năm đủ dài để quên, nhưng cuối cùng, Thiên nhận ra, không phải nó quên, mà để vào một góc trong tim, chỉ cần hơi chạm đến sẽ đau nhói. Anh ấy đi được bảy năm, cũng bảy năm nó không chơi đu quay ngựa gỗ. Một năm, hai năm, Thiên vẫn ngu ngốc tin vào lời hứa của anh. Nhưng ba năm, bốn năm, .. bảy năm, nó không còn đủ lòng tin để chờ nữa. Lời hứa của anh, có lẽ anh đã quên lâu rồi.

Thiên thờ dài, túm túm lại mái tóc, nhìn sang chỗ trống bên cạnh. Hôm nay, Vũ Hàn không ở trường. Như vậy cũng tốt. Sau ngày chủ nhật, không biết có phải Thiên nghĩ quá nhiều hay không, nhưng dường như Vũ Hàn luôn vô tình hoặc cố ý tránh nó. Chính Thiên cũng không biết mình sao nữa, nhưng nó không thích cảm giác này. Có cái gì đang chậm rãi thay đổi trong mối quan hệ giữa nó và Hàn, ngay cả Thiên cũng không nắm bắt được.

Thả mình xuống giường, trùm chăn kín đầu, suy nghĩ. Bước chân vào trường này chưa được 5 tháng, vậy mà biết bao nhiêu sự kiện đã xảy ra. Mối quan hệ của An Vũ Phong, Quân và anh em nhà họ Nguyễn Vũ, thân phận bại lộ, tình cảm của Vũ Hàn. Thiên tuy là đứa chậm hiểu trong chuyện tình cảm nhưng cũng không ngu ngốc tới mức nhận không ra Vũ Hàn có tình cảm với mình. Nhưng còn nó thì sao??? Thích Vũ Hàn?? Không biết.

*****

Thấy cậu ấy ngăn người nhìn vòng quay ngựa gỗ, tôi chỉ muốn tiến lại, ôm Thiên thật chặt. Có lẽ chính Thiên lúc này cũng không biết mình có biết bao nhiêu yếu đuối. Cậu ấy lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, bất cần đời, nhưng tôi biết, sau cái mặt nạ ấy là một trái tim bị tổn thương, rách nát. Mười bảy năm sống trên đời, lần đầu tiên tôi biết cảm giác đau là thế nào.

Lôi kéo cậu ấy tới khu đu quay, nhìn nét mặt cậu ấy thay đổi theo từng vòng quay, tôi tự hỏi, bắt cậu ấy chơi là đúng hay sai??? Khi nghe được Thiên nói bảy năm chưa chơi đu quay, tôi vừa đau lòng vừa ghen tỵ. Rốt cuộc là ai, ai lại có ảnh hưởng lớn tới Thiên đến vậy??? Phải chăng vì người đó mà cậu ấy trở thành như hiện giờ??? Và rồi hôm ấy, tôi đã làm ra một việc theo như Thiên nói là điên khùng, đứng nhìn cậu ấy chơi đu quay cho tới khi công viên đóng cửa.

Nâng ly rượu đỏ trong tay, Vũ Hàn lắc lắc đầu. Hôm nay, sinh nhật cậu và Vũ Duy, vậy mà trong đầu chỉ toàn hình ảnh Thiên. Đưa mắt nhìn đại sảnh khách sạn, đâu đâu cũng có những cô gái xinh đẹp hơn Thiên, không bạo lực như Thiên, nhưng Vũ Hàn không có chút hứng thú nào. Lúc này, cậu chỉ mong sao bữa tiệc nhanh kết thúc để trở về. Không biết giờ này cậu ấy đang làm gì nhỉ??? Ôm gối ngủ hay lại nhìn mưa tới ngăn người??

- Hàn, làm gì mà ngăn người vậy?

Giọng Vũ Duy vang lên từ đằng sau. Vũ Hàn quay người, nhìn gương mặt giống mình như đúc, cậu khẽ cười, nói

- Anh à, từ nhỏ, hai chúng ta luôn cùng thích một thứ. Ngay cả đồ trong cũng giống nhau. Quần áo hay những thứ khác đều có hai. Nhưng nếu sau này, em và anh cùng thích một người con gái thì phải làm sao???

Vũ Duy im lặng, không trả lời. Bởi vì cậu cũng không biết phải trả lời như thế nào. Từ nhỏ, hai anh em họ luôn luôn thích những thứ giống nhau, từ quần áo tới các vật dụng hàng ngày. Nhưng chưa bao giờ cậu nghĩ tới vấn đề này. Từ bao giờ mà đứa em cậu lại suy nghĩ nhiều đến vậy??

- Sẽ không có chuyện như vậy xảy ra

Vũ Duy trả lời, giống như an ủi chính mình. Nhất định cậu sẽ không để chuyện đó xảy ra, nhất định. Nghe Vũ Duy trả lời, Vũ Hàn im lặng, không nói. Cậu biết anh mình đang nghĩ gì. Sẽ không xảy ra?? Chính cậu cũng không hi vọng, nhưng thực sự có thể sao???

Chương 24: First Kiss

Mưa, suốt một tuần. Mưa làm dịu đi cái nóng như thiêu đốt của thành phố này, thế nhưng lại khiến con người ta buồn bực. Đợi đến khi trời nắng cũng đã là chuyện của mấy ngày sau.

Thiên cố gắng tập trung vào cuốn sách, cố gắng lờ đi việc Vũ Hàn đang âm ỉ. Ấy vậy mà Vũ Hàn chia cái MP5 trước mặt Thiên, cười lấy lòng

- Nghe nhạc cùng tôi nhé.

- Biến ngay, trước khi tôi điên lên.

Thiên đưa tay giật lấy lấy tai nghe, ném qua cửa sổ, còn không quên giờ nắm đấm lên, nhưng thật đáng thất vọng. Vũ Hàn cười gian xảo, chìa ra một cái tai nghe khác, huơ huơ trước mặt Thiên. Thiên nản. Nản lắm ấy. Nó không thèm quan tâm đến Vũ Hàn nữa, mặc kệ cậu ta vẫn nói không dứt bên tai.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Thiên tưởng sẽ được yên tĩnh. Nhưng nào ngờ trong giờ học, Vũ Hàn hết quay sang chỗ nó mượn quyển sách rồi lại mượn cái bút. Thiên điên lắm đấy, nhưng đang trong giờ học nên nó không thể cho tên này mượn cái đấm. Chỉ thương cho cây bút trong tay Thiên đã nứt từng đường li ti do bị nắm mạnh quá. Chỉ đến khi Vũ Hàn bị ông thầy Toán lôi lên bảng, Thiên mới có được mấy phút bình yên. Nhưng sức chịu đựng của nó dường như đã đến mức có thể. Không muốn bị Vũ Hàn tức chết, nó xin phép thầy xuống phòng y tế với lý do “mệt”.

Ra khỏi lớp, Thiên đi trên con đường dẫn đến nhà kính của trường. Đây là nơi duy nhất có thể khiến tâm trạng nó bình yên trở lại. Đưa tay đẩy cửa, bước vào. Không có ai. Có lẽ giờ này, học sinh vẫn còn trong lớp học. Chọn một góc khuất ở cuối vườn, Thiên nằm xuống, chìm dần vào giấc ngủ. Suốt một tuần qua, nó chưa từng có một giấc ngủ ngon.

Đứng im quan sát một lúc lâu, đến khi chắc chắn Thiên đã ngủ, Vũ Duy mới từ một nơi gần đó bước ra. Từ lúc Thiên bước vào, cậu đã biết, nhưng cậu không lên tiếng. Chính cậu cũng không biết tại sao. Từ lúc nghe Vũ Hàn hỏi câu đó, cậu luôn vô tình hoặc cố ý nghĩ đến Thiên. Có phải Vũ Hàn đã biết chuyện gì?? Nếu biết Thiên là con gái, Vũ Hàn có yêu Thiên như cậu không? Cậu không muốn ai biết được bí mật này. Liệu đó có thể coi là ích kỷ?

Trong lúc ngủ, khuôn mặt Thiên bớt lạnh lùng, ngược lại mang một vẻ nhu hòa. Hàng mi cong run run. Đôi môi hồng khê mím. Hàng lông mày khê nhăn lại, có lẽ Thiên đang gặp ác mộng. Nhịn không được, Vũ Duy đưa tay xoa nhẹ hàng lông mày, cho tới khi nó giãn ra. Nhưng bàn tay dường như không còn theo điều khiển của Duy, nó nhẹ nhàng vuốt ve gò má, đến chiếc mũi xinh xinh. Cuối cùng, bàn tay dừng lại trên đôi môi mềm đang mím. Một dòng điện qua tay truyền đến Duy, tê tê. Vội vã giật tay về nhưng lúc này, đầu Duy không còn nghĩ được gì nữa. Cảm giác mềm mềm, ẩm ẩm vẫn lưu luyến trên đầu ngón tay. Qua một hồi lâu, Vũ Duy cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mọng, ẩm ẩm của Thiên. Cả người Vũ Duy run lên, phải cố gắng lắm cậu mới có thể dời khỏi đôi môi xinh đẹp, ngọt ngào của người đang say ngủ.

Trong lúc ngủ, Thiên có cảm giác ai đó đang quan sát mình. Khẽ mở mắt, đập vào mắt nó là hình ảnh Vũ Duy đang từ trên nhìn xuống. Thiên vội vàng bật dậy, sửa sang lại quần áo, thấy không có chỗ nào không ổn, nó mới thở phào nhẹ nhõm. Đưa mắt nhìn Vũ Duy đã đi đến bên khóm cẩm tú cầu, lên tiếng hỏi

- Cậu đến đây lúc nào??

- Vừa mới đến.

Vũ Duy đáp lại, trong khi mắt vẫn đang dán vào mấy chậu cẩm tú cầu. Chỉ có cậu mới biết cậu đang cảm thấy như thế nào. Trái tim trong lồng ngực đập không còn quy luật, giống như sắp lao ra khỏi lồng ngực. Có lẽ Thiên không biết, khi thức giấc, là lúc nó đẹp nhất. Có chút mơ màng, lại thêm một phần quyến rũ. Cậu đúng là thay đổi thật rồi. Vũ Duy của ngày trước không bao giờ biết mặt đỏ, tim đập trước con gái, vậy mà bây giờ, đứng trước người con gái này, cậu lại phải nói dối.

- Sao giờ này cậu lại có mặt ở đây?? – Thiên túm túm lại mái tóc đã có chút hơi dài, hỏi.

- Đến giờ tưới cây. Tôi làm cậu tỉnh giấc sao??

Vũ Duy không quay lại, mọi ánh mắt đều dành hết cho những khóm hoa cẩm tú cầu. “Đến giờ tưới cây” Thiên lặp lại lời Duy, có chút ngoài ý muốn. Nhìn đi nhìn lại, nó cũng không thể tưởng tượng được Vũ Duy tay cầm gầu nước, chăm sóc từng chậu hoa. Bật cười bởi hình ảnh mình tưởng tượng trong đầu, Thiên lại lên tiếng:

- Tôi đến giúp cậu. Dù sao hiện giờ tôi cũng không có việc gì làm.

Nói xong, Thiên đi nhanh về phía vòi phun nước, đợi cho nước chảy đầy xô, nó xách đến chỗ trồng mấy chậu lan hài. Vũ Duy nhìn theo cái bóng nhỏ nhắn của Thiên đang chăm chú tưới từng chậu hoa, khoe môi khê cong lên, để lộ nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Sự Cố Lễ Giáng Sinh

Không khí đón giáng sinh đã tràn ngập khắp các phố trong thành phố Hồ Chí Minh. Từ những cửa tiệm bán đồ ăn đến những cửa hàng cao cấp đều tràn ngập không khí của ngày lễ. Nhà thờ Đức Bà treo rất nhiều đèn, trước cửa là một cây thông Noel rất lớn. Mọi người nhộn nhịp đi sắm đồ cho những ngày sắp tới. Không phải nói chắc mọi người cũng biết học sinh trường Night thích thú đến mức nào. Bọn nó không phải học hành gì, từng nhóm tụ tập lại bàn tán về đêm Noel. Gì chứ, năm nay có diễn kịch mà. Hơn nữa lại có cả khiêu vũ nữa, đùa nào mà chẳng hào hứng. Lại có cả những hot girl của các trường nổi tiếng khắp Sài Gòn được mời đến tham gia, có rất nhiều cơ hội để kiếm bạn gái.

Lớp 11a cũng không ngoại lệ. Từng nhóm, từng nhóm tụ tập, bàn tán. Trong lũ ấy có hai con người không tham gia vào cuộc vui đó. Vũ Hàn thì nằm ngửa với tư thế bò trên bàn. Thiên thì chăm chú đọc sách nhưng không một chữ nào lọt được vào đầu. Lớp chỉ tạm thời yên lặng khi thầy chủ nhiệm bước vào. Giọng thầy ồm ồm vang lên trên bục giảng, làm Vũ Hàn đang ngủ gật cũng bị đánh thức.

- Giáng sinh năm nay trường ta có tổ chức diễn kịch. Lớp ai muốn tham gia thì đăng ký.

Bọn học sinh phía dưới nhao nhao, nhưng không đứa nào đăng ký. Bỗng từ cuối lớp, một giọng nói ai cũng biết là ai vang lên

- Em và bạn Hàn Như Thiên đăng ký ạ.

Vâng, đó không ai khác là Vũ Hàn. Cậu nói rồi quay sang nhìn Thiên, bắt gặp ánh mắt hình viên đạn đang nhìn mình, nhưng cậu không sợ, ngược lại còn cười rất gian manh. Ông thầy đưa mắt nhìn về phía Vũ Hàn, rồi lại nhìn Hàn Như Thiên, giọng ồm ồm lại vang lên

- Cuối giờ hai em tập trung ở hội trường. Còn bây giờ, lớp mở vở, học bài.

Thiên bậm môi đến bật máu vì tức. Giá như nó có thể giết chết cái tên đang nhon nhon ngồi cười bên cạnh. Nhưng mong ước và thực tại xa nhau lắm, nó chỉ biết trút giận lên chiếc bút trong tay. Trái với cảm giác của Thiên, Vũ Hàn lúc này đang mơ màng nghĩ đến lễ Giáng sinh. Nếu cậu không nhầm thì năm nay sẽ diễn vở Bạch Tuyết và bảy chú lùn. Thiên chắc chắn sẽ được phân vào vai Bạch Tuyết, còn hoàng tử chỉ có thể là cậu, Vũ Phong và thằng anh song sinh của cậu. Còn một người nữa cũng có thể là prince nhưng hiện giờ không có ở đây - Quân. Vũ Hàn vừa nghĩ vừa cười làm cho thầy giáo đang giảng bài cũng phải dừng lại.

- Nguyễn Vũ Hàn, cậu ra ngoài ngay cho tôi

Vũ Hàn ngơ ngác nhìn thầy, cậu ta không biết vì sao lại thế. Chứng kiến vẻ mặt ngu ngu ấy, Thiên không thể nào nhịn được, nó cười phá lên. Ông thầy lại trừng mắt nhìn Thiên

- Cả cậu cũng đi ra ngoài.

Cả Vũ Hàn và Thiên đều ngậm ngùi đi ra ngoài, để ông thầy trong lớp tức xì khói đầu. Bước ra khỏi lớp, Vũ Hàn không nói gì, kéo Thiên hướng về phía vườn trường, đến một khu vườn chỉ trồng hoa hướng dương. Một chút ngỡ ngàng, một chút ngạc nhiên, nhưng chỉ hai giây thôi. Sau đó, Thiên để mặc Vũ Hàn, chạy nhanh về phía khu vườn. Gió thổi làm bay những lọn tóc mai của Thiên. Hoa hướng dương cũng đứng đưa theo gió.

Tôi không biết từ lúc “cậu ấy” xuất hiện, trái tim tôi đã bị trạng thái hỗn loạn bao phủ. Cảm giác trống rỗng cùng sợ hãi này trước đây tôi chưa bao giờ gặp, cứ như hàng nghìn con kiến nhỏ đang gặm nhấm dây thần kinh của tôi. Mỗi một tế bào đang kêu gào “không được, cậu ấy là con trai” nhưng tôi không thể nào cưỡng lại được, vẫn yêu thích cậu ấy, mặc dù biết đó là tình yêu sai trái. Trước đây, cho dù đối mặt với cái chết của Tuấn, sự thay đổi của Quân và Phong, tôi cũng chưa từng có cảm giác này. Tôi bắt đầu sợ cái cảm giác có tên gọi là “yêu”.

Nhìn thấy Thiên cả người chìm trong màu vàng của hàng nghìn bông hoa mặt trời, chưa bao giờ tôi có cảm giác thỏa mãn đến vậy. Thật may, may vì cậu ấy là con gái, may vì cậu ấy đã xuất hiện trong cuộc đời tôi để tôi biết được cảm giác yêu một người là tốt đẹp đến mức nào.

Vũ Hàn đi nhanh tới bên cạnh Thiên, kéo nó nằm xuống bên cạnh mình. Trời hôm nay xanh trong, hơi gọn một chút mây, nhưng vẫn đẹp. Từng cơn gió thổi qua không làm cho những con người đang nằm đó cảm giác bị quấy rầy, mà khiến cho họ thấy nhẹ nhàng, tĩnh lặng.

- Tại sao lại là cậu nhỉ ??

Không biết Vũ Hàn hỏi Thiên hay hỏi chính mình nữa. Thiên khó hiểu, quay sang nhìn Vũ Hàn, hỏi lại

- Tôi làm sao?

- Không sao, cậu đừng để ý. Cậu không thắc mắc Quân đi đâu sao?? - Vũ Hàn chuyển chủ đề câu chuyện sang hướng khác.

- Nếu trả lời không thì là nói dối, vì cậu ấy là người bạn duy nhất của tôi ở trường này. Nhưng có lẽ cậu ấy có việc riêng. Ai cũng có những bí mật của riêng mình, tôi cũng không muốn biết quá nhiều. Tò mò làm người ta chết sớm.

- Bạn duy nhất?? Cậu không coi tôi là bạn sao??

Vũ Hàn vội vàng hỏi lại. Khi nghe Thiên nói Quân là bạn duy nhất của mình, Vũ Hàn đau lòng, ghen tị, hối hận. Nếu lúc đầu, người gặp Thiên là mình, liệu mọi chuyện có thay đổi? Đợi mãi không thấy Thiên trả lời, cậu quay sang, Thiên đã nhắm mắt, chẳng biết là ngủ hay không. Lắc đầu cười khổ, Vũ Hàn ngược mắt nhìn trời. Năng chiếu xuyên qua từng khóm hướng dương, tạo thành một quang sáng, dịu dàng ôm lấy hai người đang nằm trên đất.

Sáng ngày 24-12.

Học sinh toàn học viện phân công nhau làm việc. Đưa thỏi bóng bay đến đồ ăn, đưa thi kết ruy băng, đưa thi chuẩn bị phần âm nhạc, rồi đồ ăn. Không phải nói, quy mô của buổi lễ này hơn hẳn lần lễ hội truyền thống của trường về cả chất lượng và số lượng. Trong khi nhiều học sinh thì tất bật với việc trang trí thì có bốn người không phải làm gì. Một người là Phong thiếu gia. Cậu ta đang ngồi trên chiếc bàn, mắt nhìn chăm chăm vào kịch bản. Thỉnh thoảng, cậu ta khẽ nhíu mày, dường như không hài lòng lắm. Người thứ 2 là Vũ Duy, cậu ngồi trên một chiếc ghế bành lớn, tay ôm quyển sách nhưng đang ngủ gật. Kẻ thứ ba là Vũ Hàn, bởi vì cậu ta đã sớm không có mặt ở trường. Và người cuối cùng không phải làm gì chính là Thiên. Đơn giản vì nó là nhân vật quan trọng của lễ hội. Dường như Thiên cũng rất vừa ý với sự sắp xếp này.

Nhưng Thiên vẫn tức giận. Tự nhiên bị Vũ Hàn kéo vào phần diễn kịch vở văn này, còn cậu ta làm người ngoài cuộc đứng nhìn.

Thiên thờ dài, tiến về chiếc ghế bên cạnh Vũ Duy. Một chút tò mò, nó quay sang nhìn cậu. Khuôn mặt giống Vũ Hàn nhưng lại mang một cái gì đó thuộc riêng về cậu. Hàng mi dài, cong, che khuất đôi mắt màu hổ phách. Nếu bỏ đi vẻ ngoài lạnh lùng với ánh nhìn sắc bén, Thiên cũng phải gật đầu thừa nhận Duy ra đường có khối em xin chết. Nhưng hiện giờ cũng đã có rất nhiều em bị cái khí chất lạnh lùng của Duy thu hút. Nó khe khẽ thở dài. “Đừng là nam nhan họa thủy”.

Thiên không biết rằng khi mình đang nhìn Duy cũng có một ánh mắt từ phía khác nhìn nó. Ánh mắt đó mang chút phức tạp, có chút khó hiểu, lại có chút nghi ngờ. Còn Duy, từ lúc Thiên đến ngồi bên cạnh, cậu đã tỉnh giấc rồi. Biết Thiên đang nhìn mình, tim Duy nhảy thình thịch, cả người khẽ run. Đôi tay đặt dưới quyển sách nắm chặt đến mức nổi lên những đường gân xanh.

Thời gian trôi nhanh quá. Đảo mắt một cái đã đến 5 giờ chiều. Thiên bước từng bước nặng nề đến phòng hóa trang. Nếu không tại tên Vũ Hàn đáng ghét, hiện giờ nó đâu phải khổ thế này. Cánh cửa phòng được Thiên đẩy ra. Bên trong đã có rất nhiều người. Mọi người đang tất bật làm công việc của chính mình. Chợt có người cất tiếng hỏi

- Cậu là Bạch Tuyết?

Thiên không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Người thanh niên vừa cất tiếng hỏi tiến nhanh lại, kéo Thiên ngồi vào cái ghế gần đó, không nói nhiều, bắt đầu làm tóc. Đôi tay thành thạo của người thợ lướt nhẹ trên tóc nó, thật thoải mái. Đến lúc có chút buồn ngủ, Thiên nghe thấy tiếng người phía sau vang lên

- Perfect.

- Đưa cậu ấy qua đây trang điểm – Một giọng nữ vang lên.

Thiên ngoan ngoãn đứng dậy, đi về cái ghế đối diện. Người phụ nữ đầu kẻ vẽ những nét đầu tiên trên khuôn mặt thanh tú. Thiên nhắm mắt lại, không quan tâm đến họ đang làm gì trên khuôn mặt mình. Chỉ khi nghe thấy tiếng trầm trồ của người trang điểm, Thiên mới mở mắt, nhìn vào trong gương. Trong gương phản chiếu ra một cô gái với làn da trắng mịn, hai gò má hồng hồng. Đôi mắt mơ màng lần khuất dưới hàng mi dài cong vút. Mái tóc đen được vấn cao làm lộ cái gáy trắng ngần. Khuôn mặt vốn đã xinh đẹp giờ lại thêm vài phần quyến rũ. Người trong gương là mình sao??? Thiên chưa từng nghĩ đến bản thân cũng có thể xinh đẹp đến vậy.

Bộ đầm trắng tinh khôi được đưa đến. Thiên nhận lấy, từ chối sự giúp đỡ của nhân viên trang phục, một mình đi vào. Khi Thiên bước ra từ phòng thay đồ, tất cả mọi con mắt đều đổ dồn vào nó. Rõ ràng hơn một giờ đồng hồ trước vẫn còn là một cậu con trai, vậy mà khi vừa bước ra khỏi cánh cửa lại biến thành một nàng công chúa vô cùng xinh đẹp. Đẹp, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở cũng thấy khó khăn. Bộ đầm trắng được mặc trên người Thiên khiến nó thiếu một phần quyến rũ nhưng tôn lên vẻ thuần khiết và thánh thiện. Đôi mắt to, trong suốt như nước hồ mùa thu ẩn giấu dưới hàng mi dài, cong mà đẹp. Dưới cái mũi nhỏ nhắn là đôi môi hồng khẽ mỉm. Nhìn Thiên lúc này giống như Bạch Tuyết bước ra từ trong cổ tích.

Trong khi không khí bên trong phòng hóa trang im lặng tới mức đáng sợ thì bên ngoài hội trường, không khí đang nóng dần lên. Đám con trai đã bỏ bộ đồng phục hàng ngày, thay vào đó là những bộ quần áo hợp thời trang. Con gái của các trường thì khoác trên mình bộ đầm dạ hội kiểu cách và đầy màu sắc. Khi chuông đồng hồ lớn điểm bảy hồi dài, tất cả học sinh trường Night đều dừng mọi hoạt động, đưa mắt nhìn về phía sân khấu. Bởi họ biết, tiết mục đặc biệt năm nay sắp được bắt đầu. Giọng MC ồm ồm vang lên

- Mời các bạn đón xem vở kịch “Nàng Bạch Tuyết và Bảy chú lùn” được các bạn trường Night thể hiện.

Mọi người không ai bảo ai, tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về sân khấu lớn. Ánh đèn vụt tắt, thay vào đó là đèn mờ màu vàng nhạt chiếu thẳng vào giữa sân khấu. Thiên đi ra trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Đứng trên sân khấu là một cô gái có thể nói là đẹp hơn tất cả những đứa con gái đang có mặt ở đây.

Tùng hoi tùng hoi của câu chuyện được diễn lại trên sân khấu. Khi thì nhạc vui tươi, khi thì trầm lắng. Khi An Vũ Phong xuất hiện với vai hoàng hậu độc ác thì cả hội trường ồ lên kinh ngạc. Không phải nói cũng biết Phong đóng đạt đến mức nào. Vở kịch đến hồi gay cấn khi bà hoàng hậu An Vũ Phong hạ độc nàng Bạch Tuyết Hàn Như Thiên bằng trái táo. Khi bấy chú lùn trở về, vội vàng đỡ lấy nàng Bạch Tuyết đang nằm trên đất.

Đến cảnh hoàng tử xuất hiện, tiếng nhạc im bật. Hoàng tử đi từ dưới sân khấu đi lên, không ai khác chính là Quân. Nhìn cậu lúc này thật là oai nghiêm, giống như một hoàng tử đích thực. Cậu đến bên quan tài đặt thi thể nàng Bạch Tuyết, nở một nụ cười với nó, nói nhỏ

- Hôm nay, cậu đẹp lắm

Vở kịch hôm nay có một chút thay đổi. Không phải nàng Bạch Tuyết sống lại nhờ miếng táo văng ra mà nhờ nụ hôn của hoàng tử. Đến lúc này thì cả hội trường im bật. Họ hồi hộp chờ đợi. Quân mỉm cười với Thiên, rồi từ từ cúi xuống. Tất cả những con người có mặt trong đó dõi mắt theo.

Chợt đèn trên sân khấu vụt tắt. Cả hội trường tối đen, bọn học sinh nhón nháo. Nhưng trong cái cảnh nhón nháo ấy có hai người khẽ thở phào nhẹ nhõm. Một người là Vũ Hàn, người còn lại là Hàn Như Thiên. Nó bật dậy, định ra khỏi cái hòm thủy tinh thì chợt có một bàn tay giữ nó lại. Chưa kịp kêu thì Thiên cảm thấy có cái gì ẩm ẩm, nhẹ nhàng lướt qua môi mình. Trời ơi, có kẻ hôn nó. Nụ hôn ẩm áp, nhẹ nhàng. Thiên không kịp phản ứng gì, cứ đứng yên như vậy. Khi đèn được bật sáng thì trên sân khấu chỉ có Thiên, Quân, cùng bấy chú lùn. Ai, ai đã hôn Thiên???

Sau sự cố mất điện chỉ xảy ra có vài phút đồng hồ, không khí náo nhiệt của hội trường không giảm chút nào, ngược lại còn có xu hướng gia tăng. Bọn học sinh nhanh chóng tìm kiếm bạn nhảy cho mình rồi hòa vào giai điệu Giáng Sinh vui nhộn. Trong cái không khí ấy, có một người thấy lạc lõng vô cùng. Từ lúc bị kẻ không ai biết là ai ấy cướp mất nụ hôn đầu*, nói là hôn chứ thực ra chỉ là môi chạm môi thôi ấy mà, Thiên cứ như người mất hồn. Bao nhiêu người mời nó nhảy nhưng nó không trả lời, nói đúng hơn là không buồn trả lời. Thiên đến bên bàn ăn, cầm lấy đĩa bánh rồi đi nhanh ra khỏi hội trường.

Thiên nhớ về Hà Nội, nhớ đông Hà Nội, nhớ những con đường Hà Nội, và hình như nhớ Thiên chợt nhớ. Nó bỏ nhà đi cũng được một khoảng thời gian khá dài, sao không thấy báo đưa tin nó mất tích. Với tính cách của ba, ông sẽ cho người lật từng thước đất lên để tìm bằng được nó về. Nhưng lần này, ba im hơi lặng tiếng quá. Người ta thường nói, trước cơn bão lớn, biển lúc nào cũng hiền hòa. Phải chăng... Dòng suy nghĩ của Thiên bị cắt đứt bởi một giọng nói vang lên

- Sao cậu lại ra ngoài này??

- Mình thấy ngột ngạt, ra đây hít gió chút.

Thiên trả lời, chiếc thìa trong tay chọc chọc đĩa bánh. Chắc không cần nói, mọi người cũng biết người đó là ai. Chỉ với Quân, Thiên mới trả lời bằng cái giọng dịu nhẹ đến thế. Quân ngồi xuống bên cạnh Thiên, hai tay để về sau gáy, đôi mắt không ngừng quan sát những biến đổi trên khuôn mặt người bên cạnh.

- Cậu không hỏi mình đã đi đâu sao?? – Quân thờ dãi, hỏi

- Không.

Thiên lắc đầu, hơi mỉm cười. Nó không muốn quá quan tâm tới ai đó, cũng sẽ tránh xa tất cả những ai đang cố quan tâm mình. Rồi cũng sẽ có một ngày nó rời khỏi đây. Khi ấy, nó với Quân, với tất cả những người ở đây đều giống như hai đường thẳng song song không bao giờ có giao điểm.

Một chút thất vọng hiện hữu trên gương mặt Quân. Dường như Thiên luôn luôn tự khép mình trong thế giới riêng, ai cũng không thể chạm đến. Mặc dù có thể nói là khá thân với Thiên, nhưng chính cậu cũng đang đứng ngoài thế giới ấy. Cứ mỗi khi có ý định tiến lại gần thì lại bị thái độ hờ hững của Thiên làm cho chùn bước.

- Mình ra Hà Nội, gặp một người.

Giọng Quân bắt chợt vang lên. Thiên nhú nhú mi, có chút khó hiểu.

- Một người?? Quan trọng sao?

- Không hẳn, nhưng có lẽ thế. Vào trong thôi, mình mời cậu nhảy.

*****

Trong hội trường, anh em nhà Nguyễn Vũ đang căng mắt tìm kiếm một người. Nhưng ánh mắt họ đông loạt tối sầm lại khi thấy Thiên và một người con trai khác xuất hiện ở cửa lớn. Vũ Hàn nhanh chân đi về phía họ, hơi cúi người, đưa ra tư thế “mời”

- Tôi mời cậu nhảy được chứ??

Thiên hơi giật mình. Cũng không phải chưa từng nhảy qua, nhưng nó với Vũ Hàn cũng chưa thân thiết tới mức ấy. Chưa kịp lên tiếng từ chối thì giọng An Vũ Phong lại vang lên phía sau

- Tôi mời cậu nhảy

Không đợi Thiên lên tiếng, Phong đã kéo nó vào sàn nhảy. Điệu tango nhanh và mạnh mẽ Thiên rất am hiểu. Trước kia, ba Thiên đã mời những vũ sư

giỏi nhất đến dạy nó. Ngay cả nhưng vũ sư có tiếng cũng phải gật đầu khen ngợi. Nếu An Vũ Phong muốn làm nó mất mặt thì thực sự cậu đã nhầm. Theo mỗi nhịp của bản nhạc, Thiên đi theo bước chân Phong, tiến, lui, xoay tròn. Làn váy trắng, theo bước nhảy của Thiên bay lên.

Thiên không hề nhảy sai một bước nào, mặc dù An Vũ Phong cố tình tăng nhanh nhịp điệu. Nhưng Thiên cũng không yếu thế, thỉnh thoảng còn cố tình dẫm vào chân Phong. Trong không khí tóe lửa điện. Một lần nữa xoay tròn, Thiên và Phong đồng thời tách nhau ra, kết thúc một màn nhảy đầy ấn tượng. Điệu nhảy này, không còn đơn giản là một điệu nhảy.

Thiên bước nhanh ra khỏi sàn nhảy, bỏ ngoài tai tiếng vỗ tay và lời tán thưởng. Âm nhạc lại một lần nữa vang lên, lần này là một bản walt điệu nhẹ. Mọi người tìm đôi cho mình rồi bước vào sàn nhảy, bắt đầu khiêu vũ. Thức ăn ngon, âm nhạc uyển chuyển, thật là một không gian tốt để chơi đùa. Trong lúc mọi người đang say sưa trong điệu nhạc, chỉ có Quân, anh em nhà Nguyễn Vũ ngồi ở một bàn khuất, thưởng thức hương vị của món pudding xoài mát lạnh.

*****

Bữa tiệc kết thúc cũng đã hơn 12 giờ. Vừa kéo được người về tới phòng, Thiên phi nhanh vào phòng tắm. May mà nó đã coi bộ đàm trắng trả nhân viên trang phục, không thì giờ phút này chắc không sức nữa. Tắm cho sạch mồ hôi và tẩy trang sạch sẽ, Thiên đi về chiếc giường yêu quý, nằm xuống, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp. Vũ Hàn vừa từ cửa bước vào, thấy dáng ngủ của Thiên, chỉ biết lắc đầu cười khổ. Nhìn qua nhìn lại cũng không thấy Thiên có chỗ nào giống con gái. Nếu không phải hôm ấy cậu vô tình bắt gặp, đánh chết Vũ Hàn cũng không tin Hàn Như Thiên là con gái. Vũ Hàn đưa tay tắt đèn, căn phòng lâm vào bóng tối. Ngủ thôi, hôm nay ai cũng mệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Dã Ngoại Ngoài Trời

Sau kỳ nghỉ Tết dương lịch kéo dài một tuần lễ, không khí trường Night lại một lần nữa nóng lên. Bởi vì đã có kết quả học kỳ I và chuẩn bị diễn ra hoạt động lớn nhất trong năm_dã ngoại ngoài trời. Hoạt động này của trường được tổ chức hàng năm nhằm mục đích giúp học sinh hiểu rõ hơn vai trò của thiên nhiên đối với con người. Năm nay, học sinh khối 11 sẽ đi, địa điểm được chọn là Đà Lạt, thành phố trăm hoa. Không phải nói mọi người cũng có thể tưởng tượng được bọn học sinh sung sướng như thế nào. Vừa không phải học lại được đi chơi xa, nỗi buồn vì điểm học kỳ kém cũng bị ném hết ra sau đầu.

Năm nay địa điểm chọn là Đà Lạt, tất nhiên sẽ phải leo núi, vì thế trường Night tăng cường huấn luyện thể lực cho học sinh. Phần lớn nội dung tập huấn là chạy dài, ngẫu nhiên chần một vài rào nhảy. Thể lực của Thiên cũng khá tốt, không đến lúc ngắc ngoải như một số công tử bột khác. Điều làm Thiên khó chịu là chạy xong, toàn người đầy mồ hôi. Mà thời tiết thành phố đang nóng khủng khiếp. Hơn nữa, nó lại là con người sợ nóng.

Trước một ngày xuất phát, học sinh khối 11 ngồi nghe các thầy cô nói một số vấn đề cần chú ý khi cắm trại ngoài trời. Cuối cùng, thầy huấn luyện còn thông báo một tin khiến Thiên muốn khóc. Đó là năm người sẽ ở chung một lều. Nhưng vấn đề không chỉ có vậy, quan trọng là tại sao, tại sao nó và Quân lại cùng lều với Vũ Hàn, Duy, Phong?

*****

Đà Lạt, thành phố nằm trên cao nguyên Lâm Viên, cao hơn mực nước biển khoảng 1500 mét, được mọi người biết đến bằng rất nhiều cái tên : thành phố hoa, thành phố tình yêu, thành phố mùa xuân, thành phố sương mù, đặc biệt nhất là biệt danh: thành phố ma. Từ thành phố Hồ Chí Minh đến Đà Lạt cũng mất tầm tám giờ xe chạy. Vì vậy, Thiên phải thức dậy rất sớm bởi bây giờ sáng sẽ tập hợp. Rửa mặt xong, Thiên sửa sang lại đồ đạc mang theo. Nhìn sang chiếc giường bên cạnh, trống rỗng. Vũ Hàn có lẽ đã ra nơi tập kết rồi.

Lúc Thiên đến cũng có rất nhiều người. Bởi vì số học sinh quá đông nên nhà trường yêu cầu các lớp thuê xe riêng. Thiên tìm xe lớp mình, chọn một chỗ bên cửa sổ, ngồi xuống. Hôm nay phải dậy sớm đã là cực hạn của nó rồi. Rất nhanh đến bảy giờ, học sinh các lớp đã tập trung đông đủ. Vũ Hàn trong tay còn cầm một túi nilon, thản nhiên như không ngồi xuống ngay cạnh Thiên, lấy ra một hộp sữa và bánh mì, đặt vào tay nó, nói

- Chắc sáng cậu chưa ăn gì, dùng tạm cái này. Khi nào nghỉ giữa đường thì ăn com.

Thiên nhìn đồ trong tay, cũng chẳng khách khí, cầm bánh mì ăn luôn. Đồ ăn dâng tận miệng, chỉ có kẻ ngu mới không cần, nhất là trong khi nó chưa có gì bỏ bụng. Xe bắt đầu chuyển bánh, lộ trình gần tám tiếng đồng hồ, có lẽ làm con người ta phát điên mất. Thiên rất muốn ngủ, nhưng cảm thấy không thoải mái vì ghế trên xe khá cao, nếu ngủ rất dễ bị ngã. Vũ Hàn ngồi bên cạnh Thiên nhắm mắt, không biết có ngủ hay không. Ánh nắng sớm xuyên qua kính xe chiếu trên người Vũ Hàn, khiến Thiên nhìn vào tự dung có loại ảo giác “thực ra Vũ Hàn cũng rất đẹp”.

*****

12 giờ, xe dừng lại ở một khách sạn để mọi người ăn cơm trưa rồi tiếp tục lên đường. Đến hơn ba giờ chiều, toàn bộ học sinh khối 11 đã có mặt ở Đà Lạt.

Khi vừa đặt chân đến đây, không chỉ có Thiên mà tất cả mọi người đều bị mê hoặc bởi tầm thâm lung linh, đầy màu sắc của các loài hoa đại từ những cánh đồng, ngọn đồi và trải rộng đến chân trời. Đó là màu xanh ngọc của rừng thông, màu vàng của dã quỳ, của hoa Mimos, màu đỏ thắm của hoa lay ơn hay màu hồng của tình yêu từ những vườn hồng nhưng được người dân nơi đây chăm sóc bằng cả niềm đam mê. Tất cả hòa quyện vào nhau và tạo nên một bức tranh hoàn hảo về màu sắc.. Thiên lắc đầu cảm thán, Đà Lạt không hổ danh là thành phố ngàn hoa.

Học sinh mang đồ của mình vào khách sạn mà trường đã đặt trước. Hôm nay đã quá mệt vì chuyến đi kéo dài. Bởi vậy, hoạt động ngoại khóa sẽ bắt đầu từ ngày mai. Thiên đeo ba lô lên vai, hướng phòng mình đi đến. Sau tám tiếng vật vờ trên xe, điều duy nhất Thiên muốn làm bây giờ là ngủ. Thiên cũng chẳng có tâm trí nào để quan tâm ai là người cùng phòng với nó nữa.

Khi Vũ Hàn bước vào phòng, Thiên đã chìm trong mộng đẹp. Cậu khẽ lắc đầu rồi đi gần đến giường Thiên, kéo chăn đắp cho nó. Vũ Hàn thề, mười bảy năm sống trên đời, cậu chưa từng gặp đứa con gái nào có dáng ngủ xấu như Thiên, đã thế lại chẳng có ý thức một chút nào về việc bản thân là con gái. Nhưng điều cậu không thể giải thích được chính là bản thân lại thích một Hàn Như Thiên như vậy. Hoàng hôn dần buông xuống, tạo một vệt sáng nhạt phía cuối chân trời.

*****

Lúc Thiên thức dậy, màn đêm đã bao phủ khắp không gian. Đà Lạt chợt bừng sáng với những ánh đèn màu, lung linh, soi bóng trên mặt hồ Xuân Hương thơ mộng. Từ chỗ Thiên có thể nhìn bao quát thành phố Đà Lạt về đêm. Túm túm lại mái tóc, Thiên bước xuống giường, lấy quần áo trong ba lô rồi đi vào phòng tắm. Sau một ngày vất vả, nó tự thưởng cho mình mười phút ngâm mình trong dòng nước ấm. Tới khi nước dần dần lạnh, Thiên miễn cưỡng đứng lên mặc quần áo rồi bước ra ngoài. Đà Lạt về đêm se se lạnh, từng cơn gió mang hơi thở của cao nguyên lướt qua tóc Thiên. Kiểm tra trong đồng hồ mang theo, cuối cùng, nó cũng tìm thấy chiếc khăn len màu rêu cũ kỹ.

Đà Lạt càng về đêm trời càng lạnh, sương giăng lăng đăng, cái lạnh phò nủ khiến lòng người cảm thấy cô đơn, Thiên cũng không ngoại lệ.

- Hàn Như Thiên.

Tiếng gọi phát ra từ phía sau. Thiên theo phản xạ quay người lại, Vũ Duy đang đứng ở một nơi gần đó, trên khuôn mặt hơi ửng hồng, có lẽ cậu đã chạy một đoạn khá dài. Duy đi nhanh đến chỗ Thiên, cất tiếng, nói

- Tôi đi cùng cậu được chứ?

Thiên không trả lời, xoay người, tiếp tục đi về phía trước. Hai người đi bộ đến quán cà phê cách đó không xa cạnh hồ Xuân Hương. Quán cà phê tên là “Cung tơ chiều”, rất có chất thơ. Quán có hai tầng lầu, mặt tiền quán rất đơn giản, bày trí trong phòng cũng rất đơn giản, không có dấu vết của nhà thiết kế tài ba nào. Vật dụng làm bếp đều là hàng tốt, có cửa sổ lớn sát đất, rèm cửa và khăn trải bàn xinh đẹp. Trong quán còn để đồng lớn đồ chơi, trên tường dán rất nhiều ảnh chụp, tất cả đều chân thật. Thiên vừa bước vào đã thấy thích nơi này. Gọi một cốc cappuccino đặc nóng, Thiên quay sang nhìn Duy, hỏi

- Cậu uống gì?

- Giống cậu là được.

Khách trong quán không nhiều lắm, chỉ lác đác mấy người. Duy và Thiên ngồi ở vị trí gần cửa sổ, có thể nhìn toàn bộ cảnh hồ Xuân Hương. Một lát sau, hai cốc cappuccino được mang ra. Cà phê được đựng trong cốc nhỏ, màu sắc đậm đà, hương thơm lan toả, say lòng.

- Sao cậu lại đi một mình?

Duy là người lên tiếng, phá vỡ không gian im lặng. Thiên không trả lời, chỉ chậm rãi nhấp nháp vị cà phê. Thời gian tưởng chừng như trôi qua mấy giờ, Thiên chậm rãi lên tiếng

- Đi một mình mới cảm giác hết được không khí cô đơn của đêm Đà Lạt.

Giọng nói Thiên có chút cô đơn, pha thêm chút đau thương khiến tim Duy khẽ nhói. Thiên lúc này mong manh, giống như chỉ cần chớp mắt, nó sẽ biến mất như chưa từng xuất hiện.

- Cậu xem, bầu trời Đà Lạt về đêm thật đẹp.

Duy ngẩng lên, chỉ trời sao nói. Cậu không muốn thấy một Hàn Như Thiên như lúc này. Thiên nghe vậy, cũng ngẩng lên. Vàng trắng như một đoá hoa trắng, sự tĩnh lặng trải khắp bầu trời đen thẫm. Vô số ngôi sao như những viên ngọc được khảm trên bầu trời, phát ra tia sáng lấp loè.

- Ừ, đẹp thật. – Thiên gật đầu, khẽ thì thầm

- Cảnh đẹp, tâm trạng và người bên cạnh là ai không liên quan đến nhau. Quan trọng là mở rộng lòng, đón nhận những điều tốt đẹp.

Người Thiên chợt cứng lại. Duy nói vậy là sao? Phải chăng, cậu ấy đã biết chuyện gì? Không có khả năng. Thiên lấy lại tinh thần, mắt nhìn về phía xa xăm, im lặng, không nói. Duy cũng im lặng, tựa lưng vào ghế, nhìn bầu trời, suy nghĩ. Đêm buồn.

Sáng sớm hôm sau, Thiên đang mơ màng trong chăn thì bị Vũ Hàn kéo dậy. Tới qua trở về phòng Thiên mới biết người ở chung với nó là Vũ Hàn. Đứng

là oan gia ngõ hẹp. Thiên mở mắt nhìn đồng hồ, mới có 5 giờ sáng, thế là nó không thèm để ý, trùm chăn ngủ tiếp. Nhưng ai kia không để cho Thiên được như ý, đưa tay kéo lấy tấm chăn. Khí lạnh tràn vào làm Thiên khẽ run, tỉnh ngủ hẳn.

- Nguyễn Vũ Hàn, tôi giết cậu.

Thiên hét lên, xông xuống giường, hướng mặt Vũ Hàn đánh tới. Vũ Hàn nhích người sang trái 30 độ, tránh cú đâm của nó, cười như không có chuyện gì, hướng Thiên nói

- Tôi dẫn cậu đi ngắm mặt trời mọc.

Thiên điên, điên lắm. Cả ngày hôm qua đã ngủ không đủ, sáng sớm nay lại bị Vũ Hàn gọi dậy xem mặt trời mọc, nó không điên mới là lạ. Nó coi Vũ Hàn như không khí, lên giường ngủ tiếp, Vũ Hàn “mặt dày” lên tiếng

- Cậu thử ngủ xem, tôi mở nhạc rock, xem cậu ngủ thế nào.

- Được, coi như tôi sợ cậu

Đối với vẻ vô lại của ai đó Thiên chỉ biết lắc đầu nhận thua. Đưa tay vuốt qua mái tóc, nó lững thững bước vào phòng tắm. Khi Thiên ra, Vũ Hàn choàng lên cổ nó cái khăn len. Mặt cậu đỏ bừng, ấp úng mãi mới được một câu hoàn chỉnh.

- Đà Lạt buổi sớm, lạnh.

Thiên nhú nhú mày nhìn Vũ Hàn khuất sau cánh cửa, đưa tay lấy áo khoác rồi cũng bước theo sau.

Không khí Đà Lạt buổi sáng thật trong lành và mát mẻ, sương giăng trên đỉnh núi tạo cho thành phố này vẻ đẹp mơ màng. Lá cây trên cành còn đọng mấy hạt sương, gió tay chạm liền quay tròn rồi rơi xuống. Ven đường, giữa những bụi cỏ, mấy lùm hoa dại thanh nhã tràn lan khắp nơi.

Vũ Hàn cùng Thiên tới ngồi trên một gò đất gần hồ Xuân Hương. Gió thổi qua mặt hồ mang theo hơi nước làm Thiên khẽ run. Chẳng biết ngồi bao lâu, cuối chân trời, một đốm đỏ tròn tròn dần dần dâng lên. Sắc vàng của ánh mặt trời buổi bình minh chiếu sáng cả một góc trời và phản chiếu xuống mặt hồ Xuân Hương tạo nên một vệt sáng trải dài đẹp lộng lẫy tựa như một cảnh cửa vừa mới mở ra trong những câu chuyện thần kỳ. Chung quanh mặt trời có mấy đám mây, bị phủ ánh sáng vàng, hình thù kỳ dị gọi cho người xem rất nhiều xúc cảm. Vũ Hàn nhìn cảnh mặt trời mọc trước mặt, trong lòng gọn sóng, rốt cục nhìn không được, lên tiếng phá vỡ bầu không khí có vẻ trầm lặng

- Vì sao cậu lại giả trai vào trường học?

- ...

- Cậu không cần nói tôi cũng biết, chắc cậu thâm thương trộm nhớ tôi nên mới theo vào tận đây chứ gì

Thiên vẫn im lặng, mặc kệ Vũ Hàn vẫn thao thao bất tuyệt bên cạnh. Chợt Vũ Hàn dừng lại, giống như nhớ ra một chuyện gì quan trọng lắm. Cậu quan sát Hàn Như Thiên từ trên xuống dưới, thốt lên một câu

- Theo tôi biết, mỗi tháng con gái sẽ có một số ngày không thoải mái. Vậy cậu..

Vũ Hàn chưa kịp nói hết câu đã bị Thiên đập vào vai một cách không thương tiếc. Liếc mắt nhìn Vũ Hàn, Thiên chậm rãi nói ra năm chữ:

- Cậu là đồ biến thái.

Vũ Hàn im, im hẳn. Sống đến mười bảy năm, lần đầu tiên có người nói cậu biến thái. Đường như từ lúc gặp Thiên, những gì tưởng chừng không thể xảy ra cũng xảy ra rồi. Vũ Hàn lắc đầu cười khổ, tiếp tục nhìn về phía mặt trời.

_____ Tôi là đường phân cách ngắm mặt trời mọc _____

Khi Thiên và Vũ Hàn trở về khách sạn đã là một giờ sau đó. Lúc này, học sinh các lớp mang đồ cắm trại để lên xe. Địa điểm cắm trại là đồi Mộng Mơ, một ngọn đồi rất nổi tiếng ở Đà Lạt.

.

.

.

Xe tới chân đồi Mộng Mơ thì dừng lại. Học sinh lần lượt xuống xe, chỉnh đốn lại một chút sau đó chuẩn bị xuất phát. So với nhiều danh thắng có tên tuổi khác của xứ sở sương mù như hồ Xuân Hương, hồ Than Thở, dinh Bảo Đại, núi Lang BiAng thì đồi Mộng Mơ không nổi tiếng bằng nhưng cũng là một địa danh thu hút nhiều khách du lịch tới nơi này. Tuy nhiên, nơi bọn học sinh chọn lại là một khu đất khá bằng phẳng nằm rất sâu bên trong.

Lúc mới bắt đầu đi, bọn học sinh hưng phấn nên không thấy mệt mỏi, qua một cái đồi nhỏ thì ngừng chân nghỉ ăn cơm trưa. Bữa trưa đơn giản, chỉ có bánh mì và sữa. Thiên cầm chúng trong tay, khẽ nhuộm mày. Mặc dù nó cũng thường ăn bánh mì và sữa, nhưng cái thứ đang cầm trên tay có chất lượng

quá kém. Đang phân vân không biết làm thế nào, trước mặt Thiên xuất hiện một cái bánh kẹp thịt khá lớn. Tuy đã nguội nhưng chất lượng có vẻ hơn rất nhiều. Ngang đầu, Thiên thấy Quân đang cười rất tươi nhìn mình. Quân ngồi xuống bên cạnh nó, đặt cái bánh vào tay Thiên, nói

- Cái này sáng nay mua cho cậu, nhưng chưa kịp đưa.

- Cảm ơn cậu. Mình đói sắp chết rồi đây.

Thiên nói rồi mỉm cười lại với Quân, không chút ngại ngùng, cầm lấy cái bánh ăn một cách ngon lành. Cách đó không xa, Vũ Duy đang đứng nhìn về phía họ, trên tay là một phần cơm vẫn còn chút hơi ấm.

Sau khi ăn trưa xong thì tiếp tục lên đường. Trên sườn đồi, hoa dã quỳ nở vàng, xen lẫn màu tím của hoa dại. Hơn hai trăm người đi rất lâu, lúc hoàng hôn thì tới được chỗ khá bằng phẳng giữa sườn đồi. Đây chính là nơi cắm trại ngoài trời.

Nơi cắm trại ngoài trời là một khu đất khá bằng phẳng nằm giữa hai khu đồi thấp. Trên sườn núi có rất nhiều hoa màu tím mọc tràn, nở xum xuê, làm cho một mảnh sườn đồi nhìn có vẻ không thật. Xung quanh truyền lại đủ loại tiếng chim kêu làm bọn học sinh khẽ rùng mình. Bên cạnh có một dòng suối nhỏ, nước trong tới mức có thể nhìn thấy đáy. Thầy hướng dẫn phát lều trại và phổ biến cách dựng trại cho học sinh. Các nhóm đã được phân từ trước đến nhận lều rồi chọn vị trí, bắt đầu dựng trại. An Vũ Phong, Vũ Hàn, Vũ Duy đi về phía Thiên và Quân đang đứng. Phong là người lên tiếng trước

- Năm chúng ta sẽ ở một lều. Trời không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu thôi.

Nói xong, cậu quay người, đi về hướng giáo viên hướng dẫn. Lắc lắc đầu, Vũ Hàn chỉ biết bước theo Phong, giúp đỡ cậu một tay. Hàn Như Thiên vẫn đứng yên một chỗ, mắt nhìn về phía cuối chân trời. Ánh nắng chiều yếu ớt chiếu lên người nó, tạo thành một vệt sáng mờ nhạt. Hoàng hôn Đà Lạt luôn mang một chút gì đó trầm buồn, cô tịch. Phía cuối chân trời, mặt trời từng chút, từng chút ẩn sau đám mây đỏ, nhưng vẫn cố gắng chiếu sáng, giống như đang níu kéo chút ánh sáng cuối cùng. Hoàng hôn buồn xuống giống như hạnh phúc đã qua. Thiên thờ dài. Từ bao giờ nó lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy? Có tiếng bước chân dậm lên lá khô, xào xạc, Thiên hơi nghiêng đầu, nhìn về phía sau. Quân đang đi về phía Thiên, vài sợi nắng cuối cùng còn vương lại trên mái tóc hơi rối. Cậu vẫy tay với nó:

- Thiên, lại đây!

Theo phản xạ, Thiên quay lại, lều đã dựng xong. Anh em Vũ Duy và Phong tựa lưng vào nhau, nhìn mặt trời xuống núi. Thiên đứng dậy, mỉm cười với Quân, rồi mang đồ của mình vào trong lều. Thực sự, nó rất ghét phải ở ngoài trời, nhất là lại ở cùng với những người nó không thích. Nhưng bây giờ đang là hoạt động tập thể, nó cũng không thể cố tình gây sự được.

Dựng xong hết lều trại, mọi người vây quanh cùng nhau làm cơm tối. Tuy rằng nơi đây là địa điểm du lịch, nhưng sâu bên trong chưa được khai thác, vẫn còn hoang vắng. Vì vậy, tất cả thực phẩm cùng đồ dùng nhà bếp đều được học sinh mang đến từ khách sạn. Hơn nữa, học sinh và thầy hướng dẫn đều là nam nên đồ ăn được mang theo cũng không nhiều, chủ yếu là rau cùng thịt các loại. Tuy đồ ăn khá đơn giản, nhưng ai ăn cũng rất ngon lành.

Thiên cầm món thịt hun khói trên tay, nhưng tâm trí lúc này đã trôi tận nơi nào. Vũ Hàn đứng nói chuyện với ai đó, thỉnh thoảng lại liếc về phía Thiên. Thấy nó ngẩn người ngồi nhìn miếng thịt, cậu đi tới bên cạnh, ngồi xuống.

- Nghĩ gì mà thất thần vậy?

Giọng Vũ Hàn vang lên, kéo Thiên về thực tại. Thu hồi lại vẻ cười cợt mọi ngày, Vũ Hàn trầm giọng nói nhỏ, đủ để mình Thiên nghe thấy

- Tối nay, cậu không phải lo. Mọi chuyện tôi sẽ giúp cậu.

- Sao lại đối tốt với tôi như vậy?? Tôi với cậu không phải quá thân thuộc.

- Nếu tôi nói, tôi thích cậu thì sao??

- Tôi không có thời gian đùa với tên điên như cậu

Thiên nói rồi đứng dậy, đi về phía. Bước chân có vẻ gấp gáp, giống như trốn tránh cái gì. Nhìn theo bóng Thiên, Vũ Hàn lắc đầu, cười khổ. Đùa sao?? Cậu cũng hi vọng đó chỉ là lời nói đùa. Vũ Duy đi kiểm củi về chứng kiến hết màn vừa rồi. Cậu không lý giải thích cảm giác hiện tại của mình. Có chút xót xa, lại thêm một phần đau đớn. Dường như lời Vũ Hàn nói trước kia thực sự ứng nghiệm rồi.

Dùng xong bữa chiều, một nhóm học sinh chuẩn bị nhóm lửa trại. Trời Đà Lạt càng về đêm càng lạnh. Sương buông xuống, cảnh vật mờ dần. Hơn hai trăm người quây quần bên đồng lửa lớn, hát và kể chuyện ma. Giữa núi rừng hoang vắng ngồi kể chuyện ma đúng là rất kích thích, hơn nữa, Đà Lạt không chỉ nổi tiếng bởi vẻ đẹp, mà còn nổi tiếng với những câu chuyện li kỳ. Cậu lớp trưởng lớp 11V giọng khàn khàn lên tiếng

- Khu nghĩa trang ấy nằm vào khu đất trũng, có hàng rào gỗ bao bọc. Quanh năm âm u vì lũy tre già rũ xuống che phủ. Lại thêm cây đa cổ thụ mọc bên hông, tàn lá ngăn hết ánh sáng mặt trời, khiến những ngôi mộ nằm trong đó trông càng lạnh lẽo, nhất là những buổi sáng mờ sương hay những khi chiều tối.

Cậu bạn đang hăng say kể, chợt thấy bọn học sinh im phăng phắc, nhìn về phía sau lưng mình. Khí lạnh thổi nhẹ qua gáy, bàn tay ai đó đang nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vuốt ve vai mình. Giọng nói như từ cõi âm vọng tới

- Đi với em, em một mình cô đơn lắm

Cả người cậu cũng nhấc, sau đó run run quay lại phía sau, chợt thét lên một tiếng rồi ngã xuống đất, bất tỉnh. Bọn học sinh lại được dịp lần ra cười. Đã nhất lại còn xưng phong kể chuyện ma. Vũ Hàn bỏ chiếc mặt nạ cùng tóc giả xuống, hai tay ôm bụng, cười rất khoa trương.

Sắc trời dần tối, gió cũng thổi mạnh hơn. Học sinh rủ nhau về lều. Đồng lứa lớn vẫn bập bùng cháy.

Thiên bước vào lều, thấy Quân đã trải xong chăn đệm chuyên dụng. Đưa tay tăng độ sáng nhạt của đèn, Thiên đi về phía Quân, ngồi xuống bên cạnh cậu, định nói gì thì Vũ Phong và anh em nhà Nguyễn Vũ từ ngoài bước vào. Không gian trong lều im lặng một cách quái dị. Duy là người lên tiếng, phá vỡ bầu không gian ấy.

- Muốn rồi, chúng ta ngủ thôi. Ngày mai còn phải đi một quãng đường dài nữa.

Quân và hai người còn lại không nói gì, gật đầu rồi nằm xuống. Chỉ còn Thiên vẫn ngồi im không nhúc nhích. Có trời mới biết nó mệt như thế nào, nhưng bảo nó ngủ sao được khi bên cạnh là bốn tên con trai. Ai biết được bọn họ có hay không thói quen ngủ trần, nhất là Vũ Hàn biến thái. Thấy Thiên mãi không chịu nằm xuống, Quân nhẹ nhàng lên tiếng

- Thiên, tới nằm cạnh mình

Quân vừa dứt lời thì hai anh em nhà Nguyễn Vũ bật dậy, đồng thanh nói

- Không được

Không chỉ Quân, mà cả Phong và Thiên cũng khó hiểu. Vũ Hàn phản đối thì Thiên có thể hiểu, nhưng Vũ Duy phản đối cái gì? Thiên chưa kịp lên tiếng thì đã bị Vũ Hàn kéo đến bên cạnh, để nó nằm xuống bên cạnh mình rồi nhìn ba người còn lại, nói

- Cậu ấy quen ngủ với mình rồi

Nói xong, không để ý đến ánh mắt giết người của Thiên, và ánh nhìn tò mò của mọi người, Vũ Hàn kéo chăn trùm kín. Vũ Duy không nói gì, cũng lặng lẽ nằm xuống, nhưng chỉ có cậu biết cảm giác của bản thân lúc này như thế nào.

Nằm bên cạnh Vũ Hàn, Thiên không sao ngủ được. Mặc dù Vũ Hàn đã biết nó là con gái, nhưng ngủ ở khoảng cách gần, Thiên vẫn thấy không được tự nhiên. Xoay trái, xoay phải, Thiên cố gắng cách xa Vũ Hàn một chút, nhưng nếu còn dịch nữa, nó sẽ nằm ra đất mất. Biết Thiên lo lắng, Vũ Hàn thì thâm vào tai nó

- Cậu yên tâm ngủ đi, tôi sẽ không làm gì cậu. Cũng đâu phải lần đầu tiên ngủ chung, có cái gì phải ngại.

Vũ Hàn không nói thì thôi, nhắc đến lại khiến Thiên giận tím ruột. Đưa tay nắm một phát vào bụng Vũ Hàn, thấy cậu nhăn lại vì đau, Thiên đắc chí bật cười. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Thiên thấy mắt mình nặng trĩu, muốn mở mắt cũng không nổi. Xoay người, tìm một vị trí thích hợp rồi chìm vào giấc ngủ. Đêm Đà Lạt lạnh, Thiên vô thức co mình lại, tìm nơi ấm áp rồi chìm sâu vào giấc ngủ. Vì vậy, nó không biết mỗi Vũ Hàn khẽ nhếch, để nó nụ cười.

Sáng hôm sau, trời trong xanh, có điều nơi nơi vẫn còn ướt đẫm sương đêm. Không khí trong lành khiến con người ta thấy thoải mái. Học sinh ăn điểm tâm đơn giản rồi chuẩn bị xuất phát. Mục tiêu lần này là đi qua đồi Mộng Mơ, về phía chân đồi bên kia.

Đường đi xuống không phải đi lại đường cũ mà chọn một đường khác, so với đường cũ còn khó đi hơn nhiều. Đường này bậc thang không đều nhau, hơn nữa rất dốc, không cẩn thận là ngã. Không những vậy, có một số chỗ đường đúng kiểu: “Kỳ thật, trên thế gian làm gì có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi.”, cong cong, vẹo vẹo chưa tính, còn có bùn đất chưa kịp khô, làm Thiên thiếu chút nữa trượt chân, may mà có Quân đi phía sau đỡ lấy. Đi được một lúc thì tới một chỗ khá là nguy hiểm, đây là mạn đồi bên kia, một bên là vách đá dựng, một bên là sườn đồi dốc, không cẩn thận là ngã xuống như chơi.

Đoàn người dựa sát vào vách đá từ từ đi lên. Khi Thiên đi tới được nơi an toàn, nó quay lại định đưa tay kéo lấy Quân thì chợt hét lên

- Quân, cẩn thận

Quân đang đi qua một mô đất. Tầng đá làm điểm tựa dưới chân đột nhiên lún ra, khiến cậu mất đà, cả người nghiêng hẳn về phía dưới. Trong lúc chưa biết phải thế nào thì một cánh tay túm lấy Quân, kéo cậu lại. Quân quay lại phía sau, cậu thấy Phong đang nắm tay mình, trên gương mặt tuần tú hiện rõ vẻ lo lắng

- Tâm trí đề đi đâu thế, đi mà không chịu nhìn đường

Phong tức giận, quát to. Lúc thấy Quân gần ngã xuống, Phong rất sợ. Sợ cậu ấy lại giống như Tuấn, bỏ bọn họ lại. Quân mỉm cười tươi rói, nháy nháy mắt với Phong

- Cảm ơn cậu, mình không sao.

- Còn cười, chút nữa là thành xác ướp rồi.

Phong hạ giọng, đâm nhẹ vào vai Phong. Anh em Vũ Duy đứng bên cạnh nhìn hai người bọn họ, mỉm cười. Không có quá nhiều lời, chỉ có hành động,

nhưng bọn họ hiểu, chuyện trong quá khứ đã được giải quyết rồi.

Thiên đứng yên lặng một bên, đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay, chợt nó khựng lại. Dây chuyền, không thấy nữa. Hốt hoảng, Thiên đưa tay túm lấy người bên cạnh, giọng nói gần như sắp khóc

- Cậu có thấy dây chuyền của mình đâu không?

- Không thấy

Đầu óc Thiên lúc này trống rỗng. Không thấy dây chuyền, nó làm mất dây chuyền. Rơi ở đâu, rốt cuộc là rơi ở đâu chứ? Nước mắt lã lã tràn mi. Không, dây chuyền không thể mất. Thiên xoay người, hướng khu cắm trại tối qua chạy tới. Hy vọng, nó rơi ở đó.

Đội cho Thiên quay lại chỗ cắm trại tối qua, đôi chân đã không còn cách nào đứng vững. Tìm mãi, tìm mãi nhưng Thiên không thấy thứ phải tìm. Tuy trong lòng lo lắng, bất an nhưng Thiên tự an ủi chính mình “nhất định sẽ tìm được”. Không thấy, rốt cuộc nó rơi ở nơi nào. Đây là vật duy nhất Thiên mang theo để nhớ về anh, vậy mà nó lại đánh mất rồi. Nước mắt cứ thế trào ra. Đau, đau lắm.

Cùng lúc này, Vũ Hàn không thấy Thiên trong đoàn người phía trước. Đưa tay kéo Duy, cậu hỏi nhỏ

- Anh, có thấy Hàn Như Thiên đâu không?

- Không, có lẽ cậu ấy đi trước rồi.

Nghe Vũ Duy nói vậy, Vũ Hàn chạy nhanh đến đám người phía trước, kéo tay một đứa, hỏi

- Có thấy Hàn Như Thiên đâu không?

- Mình không thấy. – Tên bị hỏi lắc đầu, trả lời

- Mình biết. Vừa nãy cậu ta hỏi mình có thấy dây chuyền của cậu ấy không. Rồi chạy ngược lại hướng tối qua chúng ta cắm trại.

Vũ Hàn chỉ nghe có thể, đi nhanh về phía Duy, nói mỗi câu “Hàn Như Thiên không thấy” rồi chạy nhanh về hướng ngược lại. Vũ Duy sau mấy giây ngơ ngác cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu hướng Quân và Phong đi đến.

- Hàn Như Thiên không thấy. Vũ Hàn đã đi tìm. Giờ mình cũng đi, hai cậu về khách sạn. Nếu qua hai tiếng mình và Vũ Hàn chưa gọi điện cho các cậu, nói với các thầy tìm đội cứu hộ nhé.

- Mình đi cùng cậu – Quân lên tiếng.

- Không được, cậu và Phong phải trở về. Nếu bọn mình có chuyện gì còn cần đến các cậu. Quyết định vậy nhé.

Duy nói xong, không để cho Quân nói gì thêm, quay người, hướng phía Vũ Hàn vừa đi chạy đến. Khi cậu nghe Vũ Hàn nói Thiên không thấy, tìm cậu như bị ai bóp nghẹt. Cảm giác đau đớn ấy truyền khắp cơ thể. Đau, đau tới nỗi không thể hô hấp. Không biết Vũ Hàn có biết Thiên là con gái hay không, nhưng cậu biết, Vũ Hàn thích Thiên. Mỗi khi nhìn thấy Vũ Hàn bên cạnh Thiên, Duy lại tự bảo mình “buông tay”, nhưng dường như quá muộn. Không thể buông tay nữa rồi. Cậu nên làm thế nào đây?

Trời chợt đổ cơn mưa. Mưa trong núi không thể so với ngoài thành phố, chỉ cần mưa hơi to một chút là đã không thể thấy rõ đường. Vũ Hàn thăm nguyên rủa một tiếng. Cậu quay lại chỗ cắm trại tối qua, tìm cũng gần nửa tiếng đồng hồ mà không thấy bóng dáng Hàn Như Thiên đâu. Rốt cuộc thì cậu ta đã chạy đi nơi nào? Lúc Vũ Duy đuổi đến, cả người đã ướt sũng. Cậu chạy lại, túm lấy tay Vũ Hàn, gấp gấp hỏi

- Hàn Như Thiên đâu?? Không thấy cậu ấy sao?

- Em đã tìm gần nửa tiếng rồi, nhưng không thấy. Cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện gì phải không anh?

Vũ Hàn nắm lấy tay Vũ Duy, cả người cậu run run, không biết vì mưa lạnh hay vì lo lắng nữa. Nghe Vũ Hàn nói vậy, lòng cậu như có lửa đốt Trời mưa mỗi lúc một to, Hàn Như Thiên rốt cuộc trốn ở nơi nào?

- Không, cậu ấy sẽ không có chuyện gì đâu. Chúng ta chia nhau ra tìm. Ai thấy cậu ấy thì gọi điện cho đối phương. Hai tiếng sau nếu không thấy thì tập trung tại chỗ này, gọi điện báo cho Quân và Phong biết.

Duy nói cho Vũ Hàn nghe cũng chính là nói với mình. Cậu tin Hàn Như Thiên sẽ không có chuyện gì.

Trong lúc hai anh em nhà Nguyễn Vũ lo lắng thì Thiên bước từng bước trong mưa như kẻ mất hồn. “Tuyệt vọng” là hai chữ có thể diễn tả chính xác nhất tâm trạng Thiên lúc này. Đầu óc trống rỗng, cả người run lên vì lạnh, nhưng Thiên vẫn cố bước đi, giống như nó tự trừng phạt chính mình. Mất, nó làm mất thật rồi. Mãi mê suy nghĩ, Thiên không biết phía trước mặt là một sườn đồi dốc, vẫn bước về phía trước. Mất đà, cả người nó lao nhanh về phía trước. Đúng lúc đó, một đôi tay đột nhiên chụp lấy cánh tay Thiên. Có lẽ là do Thiên quá lạnh, thế nên cảm thấy bàn đang nắm lấy mình thật ấm áp.

- Nắm chặt lấy tay tôi.

Hàn Như Thiên cố gắng ngẩng đầu nhìn, giữa cơn mưa, chỉ nhìn thấy trong mắt kia tràn ngập sắc thái lo lắng. Cánh tay của nó từng chút từng chút thoát khỏi tay người đang cố nắm. Trong khoảnh khắc trượt xuống, dường như có một bóng dáng mạnh mẽ bao trùm lên, túm chặt lấy cổ áo Thiên. Sau đó, trong bùn đất lầy lội hòa với nước mưa, cả hai thân người cùng lăn xuống.

Trời đất quay cuồng, nơi mắt cá chân đau nhức. Không những chân đau, cả người cũng không chỗ nào lành lặn. Thiên khó khăn mở mắt. Trong mây giã, nó nhìn chằm chằm vào người đang cầm lấy cổ áo mình, không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra. Hình như là nó lăn xuống từ phía trên, sau đó có người cứu ... Mà cái người cứu nó, có khuôn mặt giống Vũ Hàn.

Vũ Hàn!

Thiên quay đầu lại, Vũ Hàn đang lau vết bùn trên mặt. Bàn tay nắm lấy cổ áo Thiên dần dần buông lỏng, di chuyển xuống dưới, vừa vặn đặt tại ngực Thiên. Nếu như bình thường, Thiên sẽ không thương tiếc mà cho một đấm vào khuôn mặt rặng ngời như ánh mặt trời kia, nhưng hiện tại, nó chẳng có tâm tư để ý.

- Cậu muốn chết hay sao mà đi không nhìn đường.

Vũ Hàn nhìn Thiên, quát lớn. Nhìn thấy cả người Thiên lăn xuống sườn đồi, tim cậu đập chậm mấy nhịp, vội vàng chạy tới, cầm lấy tay nó. Khi tay Thiên rời khỏi tay cậu, Vũ Hàn không kịp suy nghĩ gì, cả người lao xuống, ôm lấy Thiên, trong đầu chỉ tồn tại một ý niệm “nhất định không để cậu ấy có chuyện gì”. Giờ thấy Thiên bình an nhưng lại giống hệt con búp bê không cảm xúc, lo lắng biến thành tức giận.

Thiên vẫn ngồi thẫn thờ, mặc mưa tấp vào mặt mình, đau rát. Hiện tại, tim nó còn đau hơn nhiều. Thấy Thiên không để ý tới mình, Vũ Hàn tức giận, kéo lấy tay nó, chột nghe nó kêu lên đau đớn

- A!

- Cậu bị thương sao? Bị thương ở đâu, mau nói cho tôi.

Vũ Hàn quỳnh lên, vừa lo lắng lại tự trách mình. Cậu không ngờ rằng Thiên sẽ bị thương. Cởi áo khoác ngoài đã ướt sũng, cậu đến bên cạnh Thiên, che những giọt mưa đang tấp vào mặt nó. Hai người im lặng ngồi bên nhau, không ai nói tiếng nào.

Mưa nhỏ dần rồi tạnh hẳn. Bầu trời sau mưa được gột rửa, trở nên cao và trong hơn rất nhiều. Thiên đứng dậy, nhưng ngay lập tức ngã xuống. Dưới chân truyền đến cảm giác đau đớn. Vũ Hàn vội vàng đỡ lấy nó. Cậu nhẹ giọng hỏi

- Cậu bị thương ở chân sao? Đưa cho tôi xem một chút.

Thiên không nói gì, nhưng đưa chân bị đau về phía Vũ Hàn. Mắt cá chân trái đã sưng lớn, có lẽ lúc ngã xuống bị trật khớp rồi. Vũ Hàn tháo giày, nhìn thấy bàn chân sưng tím, tim đau thắt lại. Tay Vũ Hàn chạm nhẹ khiến Thiên nhăn mặt vì đau, nhưng nó không kêu một tiếng.

- Chân cậu bị trật khớp, để tôi giúp cậu nắn lại.

Thiên không nói, chỉ gật đầu. Vũ Hàn hít một hơi dài, nhìn Thiên, nói

- Hàn Như Thiên, tôi yêu cậu.

- Cái gì??

Thiên ngỡ ngàng hỏi lại thì một cảm giác đau nhói từ chân truyền tới tim. Đau, đau quá, đau tới mức làm Thiên ứa nước mắt. Vũ Hàn thấy Thiên như vậy, vội vàng hỏi

- Cậu không sao chứ, đau lắm sao?

- ...

- Tôi cố cậu lên.

Lúc này, Thiên không còn sức để nói gì nữa. Nó ôm lấy cổ Vũ Hàn, nằm úp lên lưng cậu. Lần đầu tiên Thiên biết, thì ra bả vai con trai rộng như vậy. Thiên cúi thấp đầu, chột chóp mũi chạm vào tóc Vũ Hàn, ngửa ngửa, nhưng chẳng bao lâu, cảm giác choáng váng ập tới, Thiên lâm vào mê man.

- Cậu cố chịu đựng một chút. Tôi đã gọi cho Duy rồi, rất nhanh anh ấy sẽ đến đây.

Vũ Hàn vừa bước đi vừa nói, nhưng Thiên không trả lời. Cậu tiếp theo chưa kịp nói ra khỏi miệng thì tay Thiên từ từ trượt xuống. Cậu giật mình, đặt Thiên tựa vào gốc cây, đưa tay chạm vào trán nó. Cả người Thiên nóng đến kinh người, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi không ngừng chảy theo trán, bộ dạng vô cùng đáng sợ. Vũ Hàn sợ hãi đến mức âm thanh run run: “Hàn Như Thiên! Cậu đừng ngủ, mình xin cậu đấy”.

Rồi cậu lấy điện thoại, tay run run bấm số gọi Vũ Duy, nói một câu không hoàn chỉnh rồi cúp máy. Vũ Hàn cố lay Thiên, nhưng nó hoàn toàn không có phản ứng. Cậu kéo Thiên vào lòng, ôm chặt lấy nó.

Có tiếng bước chân của người dẫm trên lá, Vũ Duy đang chạy nhanh về phía này. Vừa thấy Duy, cả người Vũ Hàn mềm nhũn, cậu buông Thiên ra, nhìn

Duy, giọng nói gần như sắp khóc

- Cậu ấy bị ngã dưới sườn đồi, lại bị sốt. Cậu ấy sẽ không sao, phải không anh?

- Không, cậu ấy sẽ không sao.

Duy trả lời rồi tiến nhanh về phía Thiên, đưa tay cởi áo của mình, choàng lên người nó. Cậu quay sang nói với Vũ Hàn, giọng nói cũng không kém phần lo lắng

- Chúng ta phải nhanh chóng đi xuống. Thiên sốt ngày càng cao, để lâu không tốt.

Vũ Hàn gật đầu đồng ý, tiến lại, định cố gắng Thiên thì bị bàn tay Duy ngăn lại. Cậu quàng hai tay Thiên qua cổ mình, đứng dậy, đi về phía trước. Nhưng cậu cũng không quên nói với Vũ Hàn

- Để anh. Em cố gắng cậu ấy một đoạn dài cũng mệt rồi. Hơn nữa, em còn đang bị thương

Nghe Vũ Duy nói vậy, Vũ Hàn mới nhìn xuống cánh tay mình. Một vết thương dài đang rỉ máu, chắc lúc ngã xuống cùng Thiên bị cành cây quệt vào.

Trong lúc anh em Vũ Duy xuống núi thì Quân và Phong cũng không khá gì hơn. Hai người bọn họ đã đợi hơn hai tiếng đồng hồ rồi vẫn chưa thấy người trở lại. Mấy lần Quân định chạy đi tìm đều bị Phong giữ lại. Chợt điện thoại của Phong reo lên. Đưa tay ấn nút nghe, giọng Vũ Hàn truyền đến đây về một mối

- Mình tìm thấy rồi. Cậu tìm giúp mình một bác sĩ. Hàn Như Thiên bị sốt.

Phong chỉ nghe được có vậy, muốn hỏi thêm thì đầu dây bên kia đã truyền đến tín hiệu cuộc gọi bị ngắt. Phong nhủ mày, quay sang nói với Quân

- Vũ Hàn gọi, tìm thấy Hàn Như Thiên rồi, nhưng cậu ta bị sốt.

Quân nghe thấy Phong nói tìm được Thiên, thoáng thở phào. Nhưng lại nghe Thiên bị sốt, cậu quỳnh lên, túm lấy tay Phong, hỏi liên tục

- Bị sốt, Thiên bị thương sao? Cậu ấy như thế nào rồi?

- Mình không biết tình trạng của cậu ta như thế nào, nhưng Vũ Hàn bảo tìm bác sĩ.

Quân nghe vậy, kéo Phong chạy đi. Bóng dáng hai người khuất dần sau cánh cửa khách sạn.

*****

Anh em Vũ Hàn trở lại khách sạn đã là chuyện của một giờ sau đó. Cả người bọn họ nhem nhuốc toàn bùn đất. Phong và Quân vừa thấy bọn họ, ngay lập tức chạy lại, nói vài câu gì đó rồi cùng nhau đi nhanh về phòng.

Duy đặt Thiên lên giường, kéo chăn đắp kín, cậu quay sang nhìn Phong cùng Quân, giọng nói mang vẻ mệt mỏi

- Bác sĩ đâu?

- Một lát nữa sẽ tới. Cậu với Vũ Hàn thay đồ đi. Quần áo bẩn hết rồi.

Duy cùng Hàn gạt đầu, lấy quần áo sạch rồi đi nhanh về phòng tắm. Lúc này, căn phòng chỉ còn lại Phong và Quân. Giống như nhớ ra điều gì, Quân đi tới tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ khô, đến bên giường Thiên đang nằm, quay sang nói với Phong

- Giúp mình đỡ cậu ấy dậy. Cậu ấy đang sốt, cần phải thay quần áo ướt ra.

Phong khẽ nhủ mày, đi đến bên giường, đỡ Thiên, để nó tựa vào ngực mình. Quân đưa tay, bỏ chiếc áo khoác của Duy đang ở trên người Thiên, rồi bắt đầu tháo từng chiếc nút áo. Khuy cổ, khuy thứ hai, đang định tháo khuy thứ ba thì Thiên khẽ mở mắt. Thấy tay Quân đang tháo nút áo, hoảng sợ, đưa tay chặn lại, nói bằng giọng khàn khàn yếu ớt rồi lại lăm vào bóng tối.

- Đừng, đừng cởi.

- Cậu đang bị sốt, mặc quần áo ướt rất nguy hiểm. Để mình giúp cậu đổi quần áo.

Quân cười nhìn Thiên, đưa tay, định tiếp tục cởi. Đúng lúc này, giọng anh em nhà Nguyễn Vũ đồng thời vang lên

- Không được

Vũ Hàn chạy nhanh lại giường Thiên, đẩy Quân ra, lấy chăn bọc kín lấy Thiên. Cậu nhìn Quân cùng Phong, nhưng chẳng biết phải giải thích thế nào. Vũ Duy chậm rãi đi đến, nhìn Phong cùng Quân, chậm rãi lên tiếng

- Cậu đi bảo nhà bếp làm cháo. Còn cậu, đi xem bác sĩ bao giờ tới. Mình có chuyện muốn nói với Vũ Hàn.

Tuy rất tò mò, nhưng Phong và Quân không hỏi nhiều. Hai người rời khỏi phòng, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại. Vũ Hàn nhìn Vũ Duy một lúc, sau đó mới lên tiếng hỏi

- Anh biết rồi sao?

Vũ Duy gật đầu. Cậu biết Vũ Hàn muốn hỏi cái gì. Chỉ là cậu hơi ngạc nhiên khi Vũ Hàn biết Thiên là con gái.

- Bao lâu rồi?

- Anh cũng không biết nữa, có lẽ là từ lúc ấy đi.

Vũ Duy nhớ lại lần đầu tiên gặp Thiên trong nhà kính, khi nó ngã lên người cậu, cậu đã có cảm giác. Cũng bắt đầu từ lần đó, cậu lặng lẽ quan sát Thiên, và rồi yêu Thiên từ lúc nào cậu cũng không hay biết. Vũ Duy khẽ mỉm cười.

- Vậy, anh... thích cậu ấy sao?

Vũ Hàn nhìn gương mặt giống hệt mình, dè dặt hỏi. Cái cách anh nhìn đối với Thiên không giống như đối với người khác. Khi nghe tin Thiên mất tích, Vũ Hàn thấy trong mắt anh mình đầy lo lắng và sợ hãi. Cậu cũng có cảm giác giống anh ấy, nên Vũ Hàn biết, Duy có tình cảm với Thiên. Nhưng cậu vẫn mang chút hi vọng mong manh, hi vọng, mọi việc không giống như mình nghĩ. Rất lâu không thấy Duy trả lời, Vũ Hàn nhìn sang, thấy tay Duy đang vuốt ve gò má tái nhợt của Thiên, khóe môi Duy còn đọng lại nụ cười.

- Không, anh không thích. Anh, yêu cô ấy.

Thu hồi bàn tay, Vũ Duy buông một câu nhẹ bẫng, nhưng sức công phá của nó không nhẹ tí nào. Vũ Hàn nắm chặt tay, chặt đến nỗi có thể nhìn thấy rõ các khớp xương. Cậu hít một hơi sâu, cố gắng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng lên tiếng

- Anh, em cũng yêu cậu ấy. Vậy chúng ta phải làm sao đây?

- Anh không biết. Anh chỉ biết, anh không thể buông tay nữa rồi.

Vũ Duy cười khổ. Câu hỏi này, bất cậu phải trả lời sao đây? Bảo cậu buông tay, cậu làm không được, và cậu biết Vũ Hàn cũng không làm được. Nhưng hai anh em cùng yêu một cô gái, thật bi ai.

- Vậy cùng cạnh tranh công bằng đi. Còn buông tay, em giống anh, làm không được.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lo Lắng

Lúc Quân và Phong trở lại thì Vũ Duy đã nhờ cô hầu gái thay đồ sạch sẽ cho Thiên. Theo hai người cùng vào là một bác sĩ khá lớn tuổi. Ông kiểm tra tình trạng của Hàn Như Thiên, nói vết thương không có gì đáng ngại, nhưng vì dầm mưa khá lâu nên bị sốt cao, dẫn đến mê man. Ông đưa cho Quân mấy liều thuốc giám sát, dặn dò vài câu rồi quay người bước đi. Mới đi được vài bước, ông bị Vũ Duy gọi lại.

- Phiền ông kiểm tra luôn vết thương cho em cháu.

Lúc này, ông bác sĩ mới chú ý đến hai gương mặt giống hệt nhau đang đứng trong phòng. Đưa mắt nhìn Vũ Hàn, ý muốn bảo “lại đây”. Vũ Hàn bước nhanh đến bên cạnh, chìa cánh tay bị thương ra. Ông nhìn qua, khẽ nhíu mày. Vết thương chỉ là ngoài da, nhưng do ngâm nước quá lâu nên chuyển sang nhợt nhạt. Sát trùng và băng bó vết thương cho Vũ Hàn xong, ông dặn dò thêm mấy câu rồi ra về.

Đợi ông bác sĩ đi khỏi, Quân quay sang nhìn anh em Vũ Hàn, trầm giọng nói

- Cậu nói xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Thiên lại thành thế này?

- Mình không biết. Lúc mình tìm thấy Thiên, cậu ấy chuẩn bị ngã xuống sườn đồi. Mình muốn giữ lấy cậu ấy nhưng không kịp. Vậy nên mình ngã xuống cùng cậu ấy luôn.

Vũ Hàn chán nản trả lời. Cậu vẫn đang tự trách mình vì không bảo vệ Thiên an toàn. Nhìn Thiên nằm im trên giường, tim cậu lại đau thắt lại. Đúng lúc này, Phong lại lên tiếng

- Vậy cậu có biết tại sao Hàn Như Thiên lại rời khỏi đoàn không, Vũ Duy?

Vũ Duy lắc đầu, trong khi mắt vẫn dán khuôn mặt Thiên. Cậu cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ phải đợi Thiên tỉnh dậy mới có thể hỏi được.

- Hai cậu đi ăn chút gì đi, gần một ngày chưa ăn rồi. Thiên để mình và Quân chăm sóc.

Phong lên tiếng nhắc nhở, Vũ Hàn sực nhớ ra từ sáng tới giờ mình ăn mỗi cái bánh mì. Cậu gật đầu với Quân rồi kéo Duy đi cùng. Lúc ra tới cửa còn không quên dặn dò Quân chăm sóc Thiên thật tốt.

*****

Vũ Hàn bước từng bước trên hành lang khách sạn, trên tay cậu là bình giữ nhiệt đựng cháo. Hơn bốn tiếng đồng hồ mà Thiên vẫn ngủ mê mẩn. Nếu không phải các thầy hướng dẫn gọi đến hỏi chuyện của Hàn Như Thiên thì cậu và Vũ Duy cũng không muốn rời khỏi Thiên lúc này.

Hàn Như Thiên giống như vừa tỉnh ngủ, con ngươi chớp động tròn mắt nhìn. Nó nhớ mình ở trên đồi, gặp Vũ Hàn, sao giờ lại nằm trong phòng khách sạn. Đầu đau quá, chẳng nhớ được cái gì. “Dây chuyền”, đúng rồi. Nó đi tìm dây chuyền, nhưng không thấy. Khẽ nhắm mắt ngăn dòng nước mắt trào ra khóe mi. Đúng lúc này, cánh cửa phòng được mở ra, Vũ Hàn giật mình nhìn chằm chằm vào người đang ngồi đang ngồi bên cạnh cửa sổ, thần thờ nhìn về phía Hồ Xuân Hương.

Vũ Hàn nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Thiên, khẽ gọi

- Thiên, cậu tỉnh thì lại ăn cháo. Cả ngày cậu chưa ăn gì rồi.

Lúc này, Thiên mới phát hiện ra Vũ Hàn đã vào phòng từ lúc nào. Nó quay người lại, đưa tay lấy bình cháo, ăn từng chút, từng chút, nhưng chẳng nói với Vũ Hàn câu nào. Ăn được mấy muỗng, Thiên buông thìa xuống, lại ngán người nhìn ra ngoài cửa sổ. Không khí trong phòng lúc này có chút quái dị. Vũ Hàn kéo ghế, ngồi xuống trước mặt Thiên. Giọng Hàn vang lên, không giống vẻ đùa cợt mọi ngày

- Tại sao cậu rời khỏi đoàn? Tại sao lại ngã xuống sườn đồi?

Thiên vẫn duy trì tư thế cũ, không quan tâm đến câu hỏi của Hàn. Hiện giờ, nó chẳng có tâm trạng cũng không còn chút sức lực nào nói chuyện với cậu ấy. Thiên biết Vũ Hàn lo lắng, nhưng nó không cần ai quan tâm hay lo lắng cho mình.

Thái độ của Thiên khiến Vũ Hàn tức giận. Cậu đang rất lo lắng cho Thiên, vậy mà nó lại thờ ơ, coi như chẳng có chuyện gì. Đưa tay kéo lấy Thiên, buộc Thiên phải quay lại nhìn mình. Cậu gần lên từng tiếng

- Cậu là Hàn Như Thiên tôi từng biết sao?? Giờ nhìn cậu giống như cái xác không hồn. Nếu không phải cậu bị ốm, tôi đã đánh cho cậu một trận rồi.

Đáp lại Vũ Hàn là khoảng không im lặng, im lặng tới mức đáng sợ. Thiên tựa vào thành giường, dường như quên mất sự tồn tại của Vũ Hàn. Lúc lâu sau, Thiên đột ngột lên tiếng

- Cậu biết không, với tôi, sống là bị kịch.

Vũ Hàn sững sờ. Đây là lần đầu tiên cậu thấy một Hàn Như Thiên tuyệt vọng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cậu ấy trở thành như vậy??

- Hàn Như Thiên, cậu tỉnh lại cho tôi.

Vũ Hàn tóm lấy vai Thiên lắc mạnh. Lúc này, cậu đã quên Thiên vừa mới sốt cao tỉnh dậy. Thiên bị Vũ Hàn lắc tới choáng váng đầu óc, muốn hất tay Vũ Hàn ra nhưng không đủ sức. Đúng lúc này, cửa một lần nữa mở ra. Vũ Duy, Quân, và Phong đồng thời xuất hiện ở cửa phòng. Thấy hành động của Vũ Hàn, Quân chạy nhanh đến, đẩy Vũ Hàn ra, đỡ Thiên nằm xuống. Vũ Duy cũng đi nhanh đến, thấy Thiên đã tỉnh, cũng không có gì đáng lo, cậu thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cậu cau mày, quay sang nhìn Vũ Hàn, nghiêm giọng hỏi

- Em làm cái gì vậy?

Nghe Vũ Duy hỏi, Vũ Hàn chợt nhớ ra Thiên sốt cao vừa mới tỉnh. Vậy mà cậu lại không kiểm chế được bản thân mình. Vũ Hàn ảo não, nhìn Thiên rồi quay bước ra ngoài. Cậu cần tìm một nơi yên tĩnh bình tâm lại

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thầy Giáo Mới

Vũ Hàn lang thang dọc bờ Hồ Xuân Hương. Cậu đang tự trách chính mình vì hành động tối nay. Cậu thề, bản thân không muốn tức giận với Thiên, nhưng việc gì có liên quan đến Thiên cậu đều không thể bình tĩnh được, nhất là hôm nay, lúc nhìn thấy vẻ bất cần trên khuôn mặt của nó. Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hồ, Vũ Hàn ngửa mặt lên nhìn trời, thờ dài. Mai đã phải về thành phố rồi, Thiên còn yếu như vậy, có chịu nổi không?

Nhớ đến Thiên, trái tim Vũ Hàn khẽ nhói, đau. Không biết lúc này cậu ấy đang làm gì, có ai bên cạnh chăm sóc hay không? Có lẽ giờ này Vũ Duy đang bên cạnh Thiên cũng nên. Vũ Hàn hiểu người anh song sinh của mình, làm sao có thể bỏ lại Thiên một mình chứ. Tựa lưng vào thành ghế, Vũ Hàn nở nụ cười tự giễu, ánh mắt không tự chủ vẫn nhìn về phía cửa sổ sáng đèn.

Vũ Hàn ngồi lặng im khá lâu rồi đứng dậy, đi về phía khách sạn. Đứng trước cửa phòng, cậu cảm nắm cửa phân vân “ vào hay không vào”. Nhưng cuối cùng tình cảm đã thắng lý trí, Vũ Hàn khẽ xoay nắm cửa, bước vào trong phòng. Ánh sáng vàng dịu dàng của chiếc đèn ngủ hắt lên tường tạo thành bóng hình mờ ảo. Thiên đã say giấc nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Duy. Trên mặt còn vết nước mắt chưa khô.

- Thiên khóc sao anh?

Vũ Hàn lên tiếng hỏi Duy rồi đi đến bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Thiên. Lúc cậu không ở đây, đã xảy ra chuyện gì?

- Cậu ấy gặp ác mộng, khóc mệt nên ngủ rồi. Cũng không còn sớm nữa, em đi ngủ đi, mai phải về thành phố. Thiên để anh trông được rồi.

Duy đáp lại Vũ Hàn nhưng mắt không nhìn về phía cậu. Giờ phút này, cậu chỉ nhớ đến hình ảnh một Hàn Như Thiên yếu đuối ôm chặt lấy mình, vừa kêu anh hai vừa khóc.

Vũ Hàn không nói gì, ngồi xuống chiếc ghế duy nhất còn trống trong phòng, mắt nhìn xoáy vào gương mặt giống mình như đúc. Duy thay đổi thật rồi. Trước kia trong mắt anh ấy chỉ có khái niệm “chúng tôi” và “không phải chúng tôi”. Kể cả chơi rất thân với Phong, Quân, Duy, nhưng thỉnh thoảng anh ấy vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng và xa cách. Nhưng từ lúc Hàn Như Thiên xuất hiện, ánh mắt anh ấy luôn nhìn theo cậu ấy, chứa đầy vẻ quan tâm. Có lẽ chính anh ấy cũng không biết điều đó.

- Anh à, dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn là anh em, đúng không?

Vũ Hàn đột ngột lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của Duy. Cậu khẽ giật mình, nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ trầm tĩnh. Bỏ bàn tay đang nắm chặt tay mình ra, Duy đi về phía Vũ Hàn, đặt tay lên vai, buộc Vũ Hàn phải nhìn thẳng vào mình, giọng nói nghiêm túc vang lên

- Chúng ta là anh em, vĩnh viễn.

*****

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, Thiên cảm thấy trong người khá hơn nhiều, chỉ là đầu vẫn có chút đau. Ngược nhìn đồng hồ treo tường, kim giờ đang nhích dần đến con số 7. Thiên đứng dậy, đi vào phòng tắm. Lúc ra ngoài, Thiên khá ngạc nhiên khi thấy Duy ngồi trong phòng, trên bàn có thêm chiếc bình giữ nhiệt.

Thiên có chút không tự nhiên, ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ, nhìn Duy, chậm rãi lên tiếng

- Cậu tìm tôi có việc à?

- Cháo còn nóng, cậu ăn rồi uống thuốc, tám giờ chúng ta sẽ lên xe về thành phố.

Vũ Duy trả lời ngắn gọn rồi đứng dậy, đi nhanh về phía cửa phòng. Thiên chưa kịp hỏi rõ thì bóng cậu đã khuất sau cánh cửa, chỉ còn tiếng bước chân vang lên trên hành lang dài và rộng.

***** **

Tám giờ sáng, toàn bộ học sinh trường Night tạm biệt Đà Lạt, lên xe trở về thành phố Hồ Chí Minh hoa lệ. Thiên lên xe, tìm chiếc ghế gần cửa sổ ngồi xuống. Cứ nghĩ đến lộ trình gần tám tiếng đồng hồ, Thiên lại thấy nản. Lúc gần khởi hành, Vũ Hàn mới lững thững lên xe. Cậu ngồi xuống chiếc ghế ngay bên cạnh Thiên, nhưng không nhìn cũng không nói với nó câu nào.

Thiên tựa vào ghế, cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ đang kéo đến. Có lẽ do tác dụng phụ của thuốc, nên chỉ một lát sau, Thiên đã chìm vào giấc ngủ. Trong mơ màng, nó cảm thấy đầu dựa vào một vật gì đó, có chút cứng, nhưng không đau. Theo bản năng, Thiên điều chỉnh thân mình, thay đổi tư thế thoải mái hơn dựa vào nó.

Lúc mọi người về tới cổng trường cũng đã hơn 5 giờ chiều. Vừa xuống xe, bọn học sinh không kịp chào các thầy, vội vã mang hành lý, đi nhanh về khu ký túc xá. Gần 8 tiếng ngồi trên xe, việc bọn nó cần làm nhất bây giờ là tắm và xuống canteen ăn một bữa ngon lành.

Thiên xuống xe, vừa lúc chạm mặt Quân, Phong và Duy. Nó hơi mỉm cười với Quân rồi quay người đi thẳng. Quân nhìn theo cái bóng nhỏ gầy khuất dần phía cuối con đường, mỉm cười, quay sang nói với Vũ Phong vẫn đang hậm hực :

- Đùng tức giận.

- Ai nói cậu mình giận. Nếu cậu ta không phải cũng là bạn cậu, mình cũng lười quan tâm.

Vũ Duy đứng bên, lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, không nói gì, khuôn mặt có chút đăm chiêu. Mãi đến khi bị Phong vỗ vai, cậu mới hoàn hồn. Phong nhìn về phía Duy, sau đó nhìn về phía Thiên vừa đi khuất, ánh mắt lóe lên sắc bén.

*****

Hôm nay lớp 11A có giáo viên Tiếng Anh mới. Nghe đồn là mới từ ngoài Hà Nội chuyển vào. Thiên không mấy quan tâm, với trình độ Anh văn của nó, ai dạy cũng như nhau. Chuông vào lớp reo vang, học sinh 11A mở to mắt để đón chào giáo viên mới. Ngoài cửa, tiếng giày nện lên hành lang rồi dừng lại ngay trước cửa lớp 11A. Cửa mở ra, một chàng trai còn khá trẻ bước vào. Cả lớp “ồ” lên kinh ngạc. Cứ ngỡ thầy giáo viên mới phải là một ông bụng bự, ai ngờ lại đẹp trai như vậy. Đi đến bục giảng, người thanh niên nhìn bao quát toàn lớp học, ánh mắt dừng lại ở chiếc bàn phía cuối lớp, rồi chậm chậm lên tiếng

- Chào các em, tôi là giáo viên Anh ngữ mới của các em

- Thầy ơi, thầy tên gì, bao nhiêu tuổi mà thầy đẹp trai thế?

Ở dưới lớp, không biết tên nào gan to dám hỏi thầy giáo mới như vậy. Thảng khê mỉm cười, đưa tay đẩy gọng kính, giọng nói lại một lần nữa vang lên

- Tôi tên là Hoàng Minh Thắng, năm nay 27 tuổi, mới từ Hà Nội chuyển vào.

- Thầy ơi, thầy có người yêu chưa ạ?

Lại có người ồn ào lên tiếng. Không khí lớp học không biết từ lúc nào đã chuyển từ chăm chú học hành sang tán chuyện giải trí, mà thầy giáo mới dường như không phát hiện ra hoặc là phát hiện cũng không muốn thay đổi không khí đó. Ánh mắt anh vẫn nhìn về người ngồi phía cuối lớp, môi khẽ nhếch lên, để lộ nụ cười. “Nhóc, cuối cùng cũng tìm được em”

Trong lúc mọi người cùng thầy giáo mới nói chuyện vui vẻ, một tiếng gậy đủ lớn để làm mọi người chú ý về phía này. Mọi người cùng quay lại, chỉ thấy chiếc bút bi bị gậy làm hai đoạn nằm trên đất, còn khuôn mặt của người gậy họa vẫn thản nhiên, giống như mọi việc chẳng liên quan đến mình. Vũ Hàn ngồi bên cạnh khá ngạc nhiên bởi hành động của Thiên. Cậu nhận ra Thiên không có hảo cảm với thầy giáo mới này.

Thắng cũng chú ý đến hành động của Thiên. Anh mỉm cười nhẹ, nhìn thẳng vào Thiên, dịu giọng nói

- Xin lỗi đã làm mất thời gian của các em, chúng ta mở vở học bài. Còn em, Hàn Như Thiên, tan học đợi tôi ở phòng giáo viên.

Vũ Hàn hơi ngạc nhiên khi thấy Thắng biết tên của Thiên, nhưng càng ngạc nhiên hơn khi thấy Thiên nhìn thầy giáo mới đầy cảm xúc. Hai người bọn họ, rốt cuộc có quan hệ gì??

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Em Sẽ Không Trở Về

Chuông hết tiết vừa reo, học sinh đứng nghiêm chào Minh Thắng rồi phi nhanh ra khỏi lớp. Minh Thắng hướng mắt về phía Thiên, nhìn nó thật lâu rồi mới quay người bước ra ngoài. Thiên nhìn bóng anh khuất dần sau cánh cửa, lặng lẽ thở phào. Nhưng chưa được bao lâu, điện thoại đã lâu không sử dụng bỗng rung lên.

“Anh đợi em ở vườn trường, đừng nghỉ trốn”. Đọc xong tin nhắn, Thiên thảm nguyện rửa một câu rồi đứng dậy, đi ra ngoài. Đợi Thiên đi khuất, Vũ Hàn cũng đứng dậy theo sau. Cậu muốn biết, hai người bọn họ, rốt cuộc là mối quan hệ gì.

*****

Minh Thắng ngồi thoải mái trên chiếc ghế đá cạnh mấy chậu cảm tú cầu, ánh mắt khép hờ, môi khẽ nhếch lên để lộ nụ cười nửa miệng.

“Cạch”, tiếng cửa được người mở ra với lực đạo không nhỏ, phá tan không gian im lặng. Minh Thắng khẽ lắc đầu “con bé tức giận rồi”. Thiên đi đến trước mặt Thắng, không nặng, không nhẹ lên tiếng

- Em không biết anh cũng là giáo viên Anh ngữ đấy.

- Anh còn nhiều bí mật em chưa biết lắm

Thắng nhún nhún vai, giọng nói pha chút đùa cợt.

- Sao anh biết em ở đây? Linh nói?

- Oh, no no, anh quên chưa nói, người tìm ra em không phải anh. Hạo Nam, cậu ấy cho anh biết và muốn anh đưa em về.

Nói đến đây, giọng Minh Thắng nghiêm túc hẳn. Sau khi biết tin Thiên mất tích, anh gần như phát điên. Anh sử dụng tất cả những mối quan hệ của mình để tìm Thiên, nhưng nó giống như bốc hơi khỏi mặt đất, không để lại chút dấu vết nào. Trong lúc chán nản và gần như tuyệt vọng, Minh Thắng vô tình nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của Linh em gái mình với Thiên. Anh giận dữ, bắt ép Linh nói ra nơi ở của Thiên, nhưng con bé nhất định không chịu. Trong lúc tức giận, anh đã xuống tay, cho Linh một cái tát. Con bé vẫn giận anh tới giờ. Minh Thắng đang có ý định buông tha việc tìm kiếm Thiên thì Hạo Nam gọi điện, nói cậu ấy tìm được Thiên rồi.

- Em sẽ không trở về

Thiên cương quyết nói. Anh hai người thương Thiên nhất, cũng là người Thiên ý lại nhất, mặc kệ lời cầu xin của nó, bỏ nó mà đi. Lúc Thiên cần anh, anh dứt khoát ra đi. Giờ, nó không còn là Hàn Như Thiên yếu đuối bám theo sau anh, cũng không còn là Hàn Như Thiên dựa dẫm, ý lại anh như trước thì anh lại trở về. Thật đáng buồn cười.

- Lúc em cần anh ấy, anh ấy ở đâu? Lúc em bị mấy tên khốn đó bắt lại, gào khóc kêu anh ấy cứu em, anh ấy ở đâu? Anh biết không, lúc đó em đã nghĩ “chỉ cần anh ấy xuất hiện, ôm em, dỗ dành em, em sẽ không giận, không hận” nhưng cuối cùng, người tới không phải là anh ấy. Anh biết không, nhìn anh với Linh, em ganh tỵ, nhưng em càng hận. Vì cái gì?

Minh Thắng không nghĩ đến sau khi nghe thấy tên Hạo Nam, con bé lại phản ứng mạnh đến vậy. Anh ôm chặt lấy Thiên, để con bé khóc trong lòng mình.

Lần đầu tiên anh gặp Thiên vào một buổi chiều hè tĩnh lặng. Nó đang bị bốn tên giữ chặt, quần áo trên người không còn nguyên vẹn. Nhưng điều khiến anh chú ý nhất tới Thiên bởi đôi mắt nó, tĩnh mịch và đầy thù hận. Phải, chính là ánh mắt thù hận của một cô bé con mười ba tuổi. Sau lần đó, cứ nghĩ sẽ không còn gặp lại, nhưng duyên phận đúng là điều kỳ diệu, một lần nữa, anh gặp lại Thiên tại võ quán nhà mình. Con bé nhìn anh, không nhanh không chậm nói hai chữ “cảm ơn”. Minh Thắng còn chưa kịp phản ứng thì Thiên lại nói tiếp “em muốn trở thành kẻ mạnh, muốn tất cả những kẻ đã tổn thương em trả giá”. Một cô bé với cái ý nghĩ khiến người ta khiếp sợ. Minh Thắng nhìn thẳng vào mắt Thiên một đôi mắt lạnh lẽo, vô hồn, nhưng đầy quyết tâm. Anh nhìn Thiên thật sâu, gật đầu.

Ba năm, Thiên dùng thời gian ba năm để thay đổi chính mình. Cũng trong ba năm, Minh Thắng chứng kiến Thiên từ một cô bé con yếu đuối trở nên mạnh mẽ, nhưng anh biết, đó chỉ là cách Thiên che giấu chính mình. Cũng không biết từ bao giờ, anh đã đem lòng yêu cô bé nhỏ hơn mình mười tuổi.

- Em sẽ không trở về

Thiên cường điệu nhắc lại. Nó thực sự không muốn trở về ngôi nhà đó một lần nữa. Anh hai đi, không có ai quan tâm nó. Vì để được sự quan tâm của ba, nó liều mạng học, giành lấy vị trí đứng đầu, nhưng cuối cùng nó được gì ngoài cái hôn ước với kẻ chưa từng gặp.

- Thiên, không thể trẻ con như vậy. Em là con gái, không thể học ở trường nam.

Giọng Thắng có chút cao lên. Anh không chấp nhận được việc Thiên học ở trường nam, càng không thể chấp nhận được việc hàng ngày nó chung phòng với nam sinh khác.

Tiếng Minh Thắng vừa dứt, ngoài cửa vang lên tiếng đồ vật rơi xuống đất, âm thanh không quá lớn nhưng độ ảnh hưởng của nó tuyệt đối là lớn đối với hai con người ở bên trong. Thiên hốt hoảng, thoát ra khỏi vòng tay Minh Thắng, chạy nhanh về phía cửa. Không có ai ngoài mấy chậu phong lan đang đứng đưa trong gió. Là ai, ai đã đến đây giờ này? “Khoan đã, nếu xuất hiện ở đây giờ này, chỉ có thể là Duy” Thiên nghĩ trong đầu. Nhưng liệu người đó có phải là Duy???

Minh Thắng đi theo Thiên ra ngoài, muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy vẻ thất thần của con bé lại thôi. Có lẽ lúc này, con bé cần yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Bí Mật Của An Vũ Phong

Vũ Hàn đi theo Thiên đến ngã rẽ thì dừng lại. Cậu thật sự muốn biết quan hệ của Thiên với thầy giáo mới, nhưng đi được nửa đường, Vũ Hàn hỏi hận. Biết rồi thì thế nào? Sẽ thay đổi được sự thật là cậu và người anh song sinh của mình cùng yêu một người con gái sao?

Vũ Hàn ngửa mặt nhìn trời, cười chua chát. Trong cuộc cạnh tranh này, dù ai thắng, ai thua cũng sẽ có một người đau khổ. Nếu có thể, Vũ Hàn thực sự

muốn buông tay, nhưng bây giờ, không kịp nữa rồi.

Vũ Hàn chán nản, quay người, đi về khu dạy học. Đúng lúc này, cậu nhìn thấy Minh Thắng từ phía nhà kính đi đến. Cúi đầu chào Minh Thắng, Vũ Hàn tiếp tục bước đi thì bị Minh Thắng gọi lại. Cậu dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh đầy khó hiểu. Minh Thắng cười cười, nhìn Vũ Hàn thật lâu rồi bật thốt lên một câu không đầu không cuối

- Giống, giống quá.

Vũ Hàn nghe Minh Thắng nói mà như lọt trong sương mù. “Thầy ấy muốn nói cái gì?” Vũ Hàn nghĩ nhưng cũng không hỏi ra tiếng. Minh Thắng thấy vẻ mặt muốn hỏi lại thôi của Vũ Hàn, không trêu chọc cậu nữa. Anh nhìn Vũ Hàn, giọng nói nghiêm túc vang lên

- Tôi có chuyện muốn nói với em

- Được.

Vũ Hàn đồng ý. Chuyện cậu và thầy giáo mới có thể nói chỉ có thể liên quan đến Hàn Như Thiên. Vừa đúng lúc, cậu cũng muốn biết quan hệ của hai người.

Vũ Hàn dẫn Minh Thắng đến vườn cây phía sau trường, một nơi khá yên tĩnh và ít người lui tới. Cậu đến chiếc ghế đá duy nhất, ngồi xuống, im lặng. Dường như cậu quên sự tồn tại của thầy giáo mới đang đứng cạnh mình. Minh Thắng cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Vũ Hàn, ngửa mặt nhìn trời xanh, mây trắng. Anh đang đợi, đợi Vũ Hàn mở miệng hỏi. Đúng như Minh Thắng đoán, chưa đến năm phút, Vũ Hàn lên tiếng phá vỡ sự im lặng

- Thầy có chuyện gì muốn nói với em?

Minh Thắng chưa nói gì, chỉ cười. “Cậu bé này thật thiếu kiên nhẫn”. Vũ Hàn thấy anh vẫn im lặng, có chút bức mình. Chẳng phải có chuyện muốn nói sao, bây giờ im lặng là có ý gì? Minh Thắng thấy Vũ Hàn có chút đứng ngồi không yên, anh chậm chậm lên tiếng

- Em với Hàn Như Thiên ở cùng phòng?

- Đúng vậy

Vũ Hàn không hiểu thầy giáo hỏi như vậy là muốn làm gì. Lẽ ra anh nên hỏi chuyện có liên quan đến thân phận của Thiên chứ không phải hỏi chuyện không quan trọng này.

- Vậy chắc cậu cũng biết Hàn Như Thiên không giống cậu.

Vũ Hàn im lặng, gật đầu. Cuối cùng cũng hỏi đến. Cậu im lặng đợi câu hỏi tiếp theo, nhưng ngoài dự đoán, Minh Thắng lại im lặng. Sự im lặng tương chừng như kéo dài vô tận thì Minh Thắng lên tiếng

- Vào lớp thôi. Chuông reo rồi

Vũ Hàn ngồi ngơ ngác nhìn bóng Minh Thắng biến mất phía cuối đường. Gọi cậu chỉ để hỏi vài câu không đầu không cuối thế thôi sao? Có lẽ mọi việc không đơn giản như cậu nghĩ. Minh Thắng, rốt cuộc anh muốn làm gì?

*****

An Vũ Phong thần thờ trở về phòng. Cậu cần suy nghĩ lại những gì vừa nghe được. Thả người xuống giường, Phong nhắm mắt, hồi tưởng lại những sự việc gần đây. Hàn Như Thiên xuất hiện, sự thay đổi của Vũ Hàn, ánh mắt nhìn Thiên của Vũ Duy, sự quan tâm của Quân, ngay cả bản thân mình cũng không ít lần trộm nhìn Hàn Như Thiên. Làm thế nào, thế nào mới tốt.

oo0oo

Từ nhỏ, tôi đã được giáo dục trong môi trường nghiêm khắc. Năm tuổi, những đứa trẻ khác được cha mẹ nâng niu trong lòng thì tôi phải một mình đấu tranh với bóng tối. Nhiều đêm, sợ tới mức không dám ngủ, nhưng lại không dám bật đèn vì ba không cho phép. Ngay cả người mẹ thân yêu của mình cũng không được gặp mặt quá nhiều. Hàng ngày, tôi chỉ làm bạn với sách kinh doanh và tài chính.

Năm tôi học lớp Một, lần đầu tiên tôi biết đến có thứ gọi là tình bạn khi gặp anh em Vũ Hàn. Phải nói như thế nào về hai anh em bọn họ nhỉ? Ấn tượng đầu tiên khi gặp hai người họ là gương mặt giống nhau, giống đến nỗi không ai có thể phân biệt được. Trong lớp, họ cũng như tôi, không quan tâm đến ai, nhưng có một điểm không giống. Bọn họ có hai, nhưng tôi chỉ có một mình. Và tôi là người đầu tiên xâm nhập vào cái thế giới chỉ có “chúng tôi” và “không phải chúng tôi” của họ. Sau đó, ba chúng tôi quen Quân và Tuấn trong một lần đánh nhau. Vậy là bộ năm chúng tôi bắt đầu chơi và thân với nhau từ lúc đó.

Khi mới vào lớp Mười, để ăn mừng, chúng tôi tổ chức đi dã ngoại hai đêm. Thoát khỏi căn nhà chỉ có lợi ích, thoát khỏi sự nghiêm khắc của cha, lần đầu tiên, tôi thoải mái thể hiện tính cách của mình. Sẽ rất vui vẻ nếu như không có chuyện ấy xảy ra.

Lúc tôi mơ màng đi vào giấc ngủ, cửa phòng được người khế mở. Tôi không quá lo lắng, bởi tôi biết, vào phòng tôi lúc này chỉ có thể là một trong bốn người bạn họ. Tuấn đi đến cạnh giường, ngồi xuống. Bàn tay cậu ấy khế vuốt ve mái tóc tôi. Có lẽ cậu ấy không biết tôi còn chưa ngủ, đôi tay khế vuốt ve mái tóc chuyển dần xuống khuôn mặt, rồi đôi môi. Tôi im lặng, định bật dậy dọa cậu ấy một trận thì đột nhiên, cậu ấy cúi xuống, hôn tôi. Người tôi cứng lại, nằm im, không dám nhúc nhích. Tuấn rời khỏi môi tôi, nhìn tôi thật lâu rồi khế nói

- Mình yêu cậu, yêu cậu lâu lắm rồi. Mình biết cậu sẽ không chấp nhận, vậy nên hãy cho phép mình được yêu cậu trong im lặng.

Tuấn đi rồi nhưng tôi vẫn nằm im, không dám động. Tuấn nói yêu tôi, yêu một đứa con trai giống cậu ấy. Đợi Tuấn khuất sau cánh cửa, tôi bật dậy, phi nhanh vào phòng tắm, chải răng. Chải không biết bao nhiêu lần, nhiều đến nỗi trong miệng tanh nồng mùi máu, nhưng tôi vẫn không dừng lại.

Sau đó, tôi thường cố ý tránh ở một mình cùng Tuấn. Tôi sợ, rất sợ nếu cậu ấy nói yêu tôi một lần nữa. Dường như cậu ấy cũng biết tôi cố tình, ánh mắt Tuấn nhìn tôi có chút trách cứ, nhưng nhiều hơn là đau đớn.

Ngày Tuấn xảy ra chuyện, ôm Tuấn một thân đầy máu trong tay, tôi sợ, thật sự rất sợ. Tôi đã nghĩ rằng, chỉ cần cậu ấy tỉnh lại, tôi chấp nhận, chấp nhận tình cảm của cậu ấy. Nhưng cậu ấy mãi mãi không tỉnh lại. Bộ năm chúng tôi chỉ còn bốn. Tôi bắt đầu thay đổi. Tôi phản kháng lại chính gia đình mình, trở lên lạnh lùng và tàn nhẫn. Không chỉ có vậy, tôi dùng quyền của mình sai người đánh Quân, nếu không phải vì cậu ấy, Tuấn cũng sẽ không chết. Mọi việc vẫn sẽ tiếp tục nếu như Hàn Như Thiên không xuất hiện.

Hàn Như Thiên đến trường này, thay đổi tất cả mọi việc, kể cả con người. Vũ Hân vì cậu ta mà bảo v. Quân cũng vì cậu ta mà cho tôi một đấm. Cứ nghĩ Duy vẫn cứ là Duy, nhưng tôi thật sự sock khi nhìn thấy Duy hôn cậu ta trong vườn kính của trường. Tôi không tin vào những gì mình thấy, nhưng sự việc sờ sờ trước mắt, muốn lừa gạt bản thân cũng không thể. Tôi sợ, sợ Duy cũng sẽ lại như Tuấn. Nhưng chính bản thân tôi lại không nhận ra rằng, vô tình, ánh mắt tôi nhìn Hàn Như Thiên nhiều hơn trước mấy giây đồng hồ.

Nhớ lại đêm giáng sinh, khi thấy Hàn Như Thiên trong chiếc đầm công chúa, tim tôi run lên. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, mà ngay lúc điện vụt tắt, tôi lại hôn Hàn Như Thiên. Tôi nghĩ, tôi điên rồi. Nhưng khi chạm vào bờ môi mềm mại, hơi lạnh ấy, tôi không muốn dừng lại. Thậm chí, tôi còn tham lam ngửi mùi nước hoa nhẹ nhàng từ tóc của cậu ấy. Có lẽ, tôi điên thật rồi. Giờ tôi mới hiểu được cảm giác của Tuấn khi hôn tôi là như thế nào.

Nhưng điều khiến tôi không thể tưởng tượng được chính là Hàn Như Thiên là con gái. Nếu như buổi sáng nay, tôi không đến nhà kính trồng hoa, có lẽ mãi mãi tôi cũng không biết bí mật này.

Bạn đang đọc truyện Con Nhóc Già Trai được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hàn Hạo Nam

Hạo Nam cầm bản báo cáo trên tay, mày khế nhíu. Đặt bản báo cáo xuống bàn, nhìn vào cô gái trong ảnh cười rực rỡ như ánh mặt trời, tâm anh chợt mềm xuống. “Nhóc, bảy năm không gặp, chắc em giận anh lắm.”

Có tiếng gõ cửa vang lên, Hạo Nam điều chỉnh lại tâm trạng, giọng nói lạnh lùng vang lên

- Mời vào

Thư ký Trịnh bên ngoài run lên một cái, mới chậm chạp mở cửa đi vào. Hạo Nam nâng mắt nhìn, kiểu như “không có chuyện gì quan trọng, anh chết chắc”, làm hai chân thư ký Trịnh run lẩy bẩy. Cố gắng bình tĩnh lại, Trịnh Phương đặt một phong bì dày lên bàn rồi đứng sang một bên, nói

- Thưa giám đốc, cậu Minh Thắng gửi.

- Cậu ra ngoài đi.

Trịnh Phương nghe Hạo Nam nói “ra ngoài”, như được đặc xá, vội vàng đi ra giống như có quỷ đuổi sau lưng. Hạo Nam im lặng nhìn tập giấy nằm im trên bàn, nhưng tâm lúc này đã dậy sóng. Hít một hơi dài, ngón tay mảnh khảnh xé lớp giấy bên ngoài, bên trong là một loạt ảnh chụp của cùng một người. Ngoài ra còn có một máy ghi âm cỡ nhỏ.

Bàn tay run run ấn vào phím play, giọng nói của Thiên vang lên

“Lúc em cần anh ấy, anh ấy ở đâu? Lúc em bị mấy tên khốn đó bắt lại, gào khóc kêu anh ấy cứu em, anh ấy ở đâu? Anh biết không, lúc đó em đã nghĩ “chỉ cần anh ấy xuất hiện, ôm em, dỗ dành em, em sẽ không giận, không hận” nhưng cuối cùng, người tới không phải là anh ấy. Anh biết không, nhìn anh với Linh, em ganh tỵ, nhưng em càng hận. Vì cái gì? Em không cần địa vị, tiền tài, quyền lực, cũng không mong điều gì xa xôi, chỉ hy vọng anh ấy bên em lúc em cần. Nhưng anh ấy chọn buông tay”

Hạo Nam đứng không vững nữa. Con bé nói hận anh. Thì ra anh đã sai lầm, cứ nghĩ cho con bé mọi thứ tốt nhất, nhưng anh lại không biết rằng, thứ Thiên thật sự cần nhất là tình thân. Bảy năm, anh dành thời gian để phấn đấu, nhưng anh lại bỏ quên thứ quan trọng nhất của cuộc đời mình. Bây giờ, còn có thể...

Hắn Hạo Nam cảm động, gọi cho Vũ Thái. Mặc dù cố bình tĩnh lại, nhưng giọng anh có chút khàn khàn

- Chuẩn bị mở chi nhánh công ty vào thành phố Hồ Chí Minh. Cậu có một tuần để tìm văn phòng.

Không đợi cho Vũ Thái phản bác hay ý kiến, Hạo Nam cúp máy, sau đó ấn máy nội bộ.

- Trịnh Phương, triệu tập cuộc họp khẩn cấp.

*****

Tập đoàn Thiên Nam nằm trong tòa cao ốc thương mại cao 40 tầng, tọa lạc ở trung tâm thương mại Hà Nội.

Lúc này, tại tầng cao nhất của tòa nhà, trong văn phòng làm việc của giám đốc, một bầu không khí nặng nề bao trùm khắp căn phòng, đè nặng lên đầu của mỗi một vị đang có mặt trong phòng. Hơn mười trưởng phòng cao cấp của Tập đoàn Thiên Nam đều im thinh thít, đứng cúi đầu trước bàn làm việc của Hạo Nam, đón nhận ánh mắt sắc lạnh của anh. Một giờ đồng hồ căng thẳng trôi qua, giám đốc một câu cũng không nói, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ.

Đừng xem vị giám đốc của bọn họ tuổi còn trẻ mà khinh thường. Không ai biết giám đốc tập đoàn Thiên Nam là ai, chỉ biết anh ta mới về nước chưa được mấy tháng, mới tiếp nhận công ty này vốn vẹn mới có 3 tháng, nhưng dưới chỉ đạo của cậu ta công ty đã phát triển nhanh chóng, tăng trưởng đến chóng mặt, tiền bạc ào ào chảy vào. Không những vậy, tác phong làm việc của cậu ta rất tàn nhẫn, kiên quyết, lạnh lùng, nghiêm khắc. Ngoài ra, cậu có con mắt đầu tư rất chính xác, chỉ cần là thứ cậu ta muốn không có gì là cậu ta không chiếm được. Dưới sự dẫn dắt của cậu ta, tập đoàn Thiên Nam phát triển thần tốc, ngày càng lớn mạnh.

- Tuy tôi mới tiếp nhận công ty này, nhưng tôi hy vọng sẽ không ai phản đối quyết định của tôi.

Ngữ điệu của Hàn Hạo Nam nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí lại lạnh như băng thật làm cho người ta không rét mà run. Nét mặt Hạo Nam vẫn không thay đổi, tiếp tục nói

- Tôi muốn mở chi nhánh vào thị trường Đông Nam Bộ, địa điểm cụ thể là ở thành phố Hồ Chí Minh. Vì vậy, trong vòng một tuần, tôi muốn một bản kế hoạch cụ thể. Hiểu chứ, trưởng phòng Minh?

Bị chỉ đích danh, trưởng phòng kế hoạch cứng người. Một tuần, dù có làm ngày làm đêm cũng không xong được. Mặt ông méo mó nhìn về phía giám đốc, định nói nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt có thể giết người của anh hít lại, ông không dám nói gì thêm, mồ hôi mẹ, mồ hôi con thì nhau chảy ướt áo.

- Không còn việc gì báo cáo thì đi ra ngoài, nhớ công việc tôi giao cho các vị, đừng để tôi thất vọng.

- Dạ

Mấy vị trưởng phòng không ai báo ai, vội vã đi nhanh ra khỏi phòng. Có người vội quá, không kịp nhìn đường, đâm sầm vào lưng người đi trước. Thư ký Trịnh đứng một bên, nhìn cảnh này cũng chảy mồ hôi vì sợ.

Hàn Hạo Nam mệt mỏi tựa lưng vào ghế, khẽ nhắm mắt. Thư ký Trịnh thấy anh như vậy, muốn nói lại thôi. Trịnh Phương đi theo Hạo Nam đã năm năm, từ lúc còn bên Pháp cho tới bây giờ, nhưng chưa lần nào anh thấy Hạo Nam nóng vội như hôm nay. Hơn ai hết cậu ấy biết bản kế hoạch mở chi nhánh xuống phía Đông Nam Bộ, hơn nữa địa điểm lại là thành phố Hồ Chí Minh, thời gian hoàn thành ít nhất cũng phải một tháng, nhưng cậu ấy lại yêu cầu phòng kế hoạch làm trong một tuần. Đường như cậu ấy có chuyện rất gấp gáp.

Trịnh Phương lui ra ngoài, không quên nhìn Hạo Nam thêm một lần trước khi đóng cửa. Cánh cửa vừa đóng lại, đôi mắt đang khép hờ chợt mở. Hạo Nam nhìn tấm ảnh cô gái đang cười rục rờ như ánh mặt trời, tay nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Gặp Lại

Đến thành phố Hồ Chí Minh cũng được gần nửa năm, nhưng khoảng thời gian Thiên nhớ về gia đình không quá nhiều. Trong trí nhớ của Thiên, ba là một người đàn ông khá nghiêm khắc. Mẹ là một người phụ nữ điển hình của xã hội cũ, nhưng ánh mắt bà luôn đượm vẻ đau thương. Còn một người, có lẽ Thiên sẽ quên, nếu như Minh Thắng không xuất hiện.

Sự xuất hiện của Minh Thắng giống như một viên đá được thả xuống mặt hồ im lặng, vô tình tạo nên một đợt sóng trong lòng Thiên. Nó đã từng nghĩ rằng mình đã quên, quên tất cả mọi thứ có liên quan đến anh, dù chỉ là nhỏ nhất. Nhưng khi Minh Thắng nhắc đến cái tên ấy, trái tim, không tự chủ được mà run lên, có chút chờ mong, cũng có cả đau đớn cùng chua xót. Bảy năm, cuối cùng anh cũng nhớ đến nó mà quay về, phải không?

*****

Hàn Hạo Nam đưa những nét cọ cuối cùng trên bức tranh rồi bỏ cây cọ với cái bảng pha màu loang lổ xuống kệ sách, hài lòng với tác phẩm của mình. Bức tranh vẽ hình một cô gái đang ngược mắt nhìn về phía Hồ Tây mơ hồ trong sương sớm. Một bức tranh Nam vẽ vì Thiên. Bảy năm, từ ngày cậu ra đi, chưa một lần nào Hạo Nam cầm bút vẽ, có lẽ trong khoảng thời gian đó, cậu đã quên mình từng là sinh viên trường Mỹ Thuật.

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạo Nam. Anh khẽ nhủ mày, nhưng đôi tay vẫn không ngừng vuốt ve khuôn mặt cô gái trong tranh. Tiếng gõ cửa lại vang lên và có xu hướng gia tăng, chứng tỏ người ngoài của đã không còn kiên nhẫn. Xếp lại giá vẽ, Hạo Nam lạnh lùng lên tiếng

- Vào đi

Ông Thành mở cửa bước vào. Từ lúc Hạo Nam trở về, đây là lần đầu tiên ông vào phòng của anh. Hạo Nam không nhìn ông, xoay người đi đến tủ rượu, rót một ly vang đỏ, rồi đi đến sofa, nhàn nhã ngồi xuống. Anh đang đợi, đợi cha mình _ người đàn ông trước mặt lên tiếng trước. Ông Thành đi đến sofa, ngồi đối diện với Nam, chất giọng trầm ấm vang lên

- Nghe trưởng phòng Minh nói con muốn mở chi nhánh xuống phía Nam. Lại còn yêu cầu họ làm bản kế hoạch trong một tuần.

- Cha đáng kính, có lẽ con cần nhắc nhở cha, hiện tại, con mới là người quản lý tập đoàn Thiên Nam.

Hạo Nam khẽ nhấp ngụm rượu vang, vị chất trôi xuống cổ họng, cũng không bằng vị chất đắng trong lòng. Từ bao giờ mà cha con anh lại nói chuyện giống như người xa lạ? Có lẽ... bắt đầu từ ngày anh cất bước rời khỏi ngôi nhà này.

- Nhưng con cũng biết, đó là điều không thể. Một tuần không đủ để điều tra về thị trường tiêu thụ chứ đừng nói đến việc lập kế hoạch.

Nói đến công việc, giọng ông Thành trở nên nghiêm túc. Ông có lỗi với anh em Hàn Hạo Nam, nhưng ông không thể để công ty bị hủy hoại trên tay con mình.

- Cha, con sẽ không làm việc gì khi chưa chắc chắn. Việc mở chi nhánh vào phía Nam con đã quyết định, sẽ không đổi ý.

Hạo Nam nhắm mắt lại, không muốn nói thêm gì với ông Thành nữa. Việc duy nhất anh muốn làm lúc này là nhìn thấy cô em gái nhỏ của mình. Nhưng cũng sẽ không còn lâu nữa.

*****

Mưa, mưa suốt một ngày làm tâm trạng con người trở nên buồn bực. Thiên nằm dài trên bàn, nhìn xuyên qua màn mưa dày đặc, suy nghĩ. Sau lần nói chuyện với Minh Thắng ở nhà kính, Thiên không tìm được người đã nghe lén, nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra. Còn Minh Thắng, kể từ lúc đó anh không còn xuất hiện trước mặt Thiên. Nếu vô tình gặp, anh cũng chỉ gật đầu giống như những giáo viên khác. Nhưng Thiên biết mọi việc không hề đơn giản. Quen biết anh nhiều năm, Thiên biết anh đang đợi, còn về phần đợi cái gì, Thiên không biết, hoặc có thể nói là không muốn biết.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, Vũ Hàn cho sách vào cặp rồi quay sang nói với Thiên

- Canteen chứ? Quân vừa gọi.

Thiên lùa tay vào mái tóc đã khá dài, gạt đầu. Sau lần đi dã ngoại về, mối quan hệ của Thiên với bọn Vũ Hàn có sự thay đổi lớn. Không biết có phải do

Thiên nghĩ quá nhiều hay không, nhưng ánh mắt Duy và Phong nhìn nó rất lạ, nhưng cụ thể lạ như thế nào thì chính Thiên cũng không giải thích được.

Khi Thiên cùng Vũ Hàn đến nơi, canteen đã kín người. Quân vừa nhìn thấy hai người, vẫy tay lia lịa. Vũ Hàn kéo Thiên đi về phía bàn ăn gần cửa sổ. Khi đến gần, Vũ Hàn ngoài ý muốn khi thấy Minh Thắng cũng ngồi đó, bên cạnh còn có một người con trai khác. Lúc ánh mắt Thiên chạm phải ánh mắt anh, cả người nó khẽ run. Cố gắng lắm Thiên mới để bản thân không khóc. Anh đã về, đang ngồi kia, chỉ cách nó vài bước chân, nhưng sao xa xôi quá.

Anh thay đổi, thay đổi nhiều đến nỗi chút nữa Thiên nhận không ra. Thời gian bảy năm thật đáng sợ, biến một người ôn hòa, dịu dàng như anh thành một con người lạnh lùng và thâm trầm. Ánh mắt anh vẫn vậy, nhưng nó không còn ấm áp như ngày nào.

Vũ Hàn cũng cảm nhận được sự thay đổi rất nhỏ của Thiên. Cánh tay đang túm lấy áo cậu khẽ run rẩy. Nhìn theo ánh mắt Thiên, Vũ Hàn bắt gặp ánh mắt người con trai ngồi bên thấy Thắng đang quan sát mình. Vũ Hàn giật mình, “ánh mắt anh ta đáng sợ thật”. Minh Thắng ngồi một bên, bỗng dưng lên tiếng

- Hai đứa ngồi đây đi. Nơi này còn chỗ.

Ổn định lại cảm xúc của mình, Thiên kéo tay Vũ Hàn, ngồi xuống. Nó mỉm cười với Quân, Duy, Phong, quay sang chào Minh Thắng, rồi nhìn thật lâu vào người ngồi bên cạnh, giọng nói không nóng không lạnh vang lên

- Chào anh

Hàn Hạo Nam nhìn thẳng vào Thiên, ánh mắt lộ rõ vẻ không thể tin. Nghe được là một chuyện, nhưng nhìn thấy lại là chuyện khác. Lúc nghe Thiên nói hận anh, Hạo Nam chỉ nghĩ con bé giận dỗi, nhưng có lẽ không phải vậy. Con bé thay đổi thật rồi. Không còn là Hàn Như Thiên luôn leo đèo theo sau anh gọi “anh hai, anh hai” nữa. Nó trưởng thành, biết che giấu chính mình. Hình như anh đã bỏ qua rất nhiều việc.

Cảm nhận được bầu không khí có phần gượng gạo, Quân nhìn về phía Thiên và Hàn, hỏi

- Hai cậu ăn gì, mình đi lấy.

- Bánh mì và cappuccino đặc nóng – Thiên và Hạo Nam đồng thời lên tiếng

Vũ Duy, Phong đồng loạt nhún mày. Rốt cuộc Thiên, Minh Thắng và người con trai kia có quan hệ gì, ngay cả đồ ăn hàng ngày của Thiên cũng biết.

Lúc Hàn Hạo Nam lên tiếng, những ký ức, cảm xúc cũ dường như lại ùa về trong lòng Thiên như một con lũ. Thiên thấy lại hình ảnh của chính mình trong bảy năm qua. Ba năm đầu khi anh đi, Thiên luôn nghĩ rằng anh chán ghét sự yếu đuối của bản thân, nên nó tự nhủ với chính mình “Hàn Như Thiên, cố gắng học cách kiên cường, học cách trở lên mạnh mẽ. Một ngày nào đó, mày có thể kiêu hãnh đứng trước mặt anh và mỉm cười”. Nhưng thời gian ba năm qua đi, niềm tin trong Thiên sụp đổ. Anh bỏ rơi nó thật rồi. Vì lời hứa của anh, Thiên không chơi đu quay ngựa gỗ, vì anh, nó làm bản thân trở nên mạnh mẽ. Nhưng cái cuối cùng nó nhận được là bảy năm dài đắng đắng.

Giờ anh quay về, chỉ nói mỗi câu mà khiến Thiên gần khóc. Bảy năm đợi chờ, bảy năm cố gắng chỉ để được nghe một câu nói của anh. Đáng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tôi Chính Là “Tên Hôn Phu Trời Đánh” Ấy

Hàn Hạo Nam nhìn Thiên thật lâu, không bỏ sót bất kỳ một thay đổi nào trên gương mặt nó. Anh nhìn thấy trong đôi mắt Thiên có giận hờn, có trách móc, có đau, và còn có... hận. Tim đau, giống như bị ai bóp chặt.

Minh Thắng ngồi một bên, thấy không khí bàn ăn có vẻ gượng gạo, anh mỉm cười nhìn mọi người một lượt, ánh mắt dừng lại trên gương mặt lạnh tanh của Thiên, nhẹ giọng nói

- Thiên, có thể giới thiệu một chút về bạn của em chứ?

Thiên ném cho Minh Thắng ánh mắt cảnh cáo, “anh đừng có nhiều chuyện”, không tình nguyện chỉ từng người. Giọng nói lộ rõ vẻ không kiên nhẫn

- Đây là Quân, cậu ta là Phong. Hai người giống hệt nhau là anh em nhà Nguyễn Vũ. Bên cạnh em là Vũ Hàn, còn người ngồi bên Quân là Vũ Duy. Bọn họ, là bạn.

Bốn người vừa được Thiên giới thiệu gật đầu chào Minh Thắng. Vũ Hàn biết Minh Thắng từ trước nên cũng không thấy lạ trước cách cư xử của anh với Thiên. Còn người con trai đang ngồi bên cạnh Minh Thắng, tuy lần đầu tiên gặp mặt nhưng trực giác mách bảo cậu không nên trêu chọc con người này.

Khi nghe Thiên nhắc đến anh em nhà Nguyễn Vũ, Hạo Nam nâng mắt, nhìn hai gương mặt giống nhau như đúc, khẽ nheo mắt, như đang suy nghĩ điều gì. Vũ Duy cũng nhận ra được người đối diện đang quan sát mình. Khi hai ánh mắt giao nhau, Vũ Duy giật mình. “Ánh mắt anh ta giống như nhìn thấu tâm tư mình. Thật đáng sợ. Nếu phải đối đầu với người này, 1% thắng cũng không có”.

Ngồi im lặng một bên đã lâu, Phong hỏi một câu, cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người ngồi đây, trừ hai người ai_cũng_biết_là_ai.

- Thầy, người bên cạnh thầy là ai?

Ba đưa đầu nhìn về phía Minh Thắng, chờ đợi. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Hạo Nam lại là người trả lời

- Hạo Nam, bạn của Minh Thắng.

Một câu trả lời ngắn gọn, không có quá nhiều cảm xúc, nhưng cũng đủ với những đứa đang tò mò.

Bữa trưa trôi qua một cách chậm chạp trong im lặng. Ai cũng theo đuổi những suy nghĩ riêng của chính mình.

Ngoài kia, nắng nhuộm vàng cảnh vật.

*****

Thiên thả người trên chiếc giường mềm mại, lơ đãng ánh mắt đang nhìn mình chăm chặp của Vũ Hàn. Hôm nay đúng là một ngày mệt mỏi. Thiên đã từng mường tượng trong đầu rất nhiều tình huống sẽ gặp lại anh. Thậm chí, nó tự dưng bản thân phải coi anh như người xa lạ. Nhưng khi nhìn thấy anh, mọi thứ đều không giống như trong tưởng tượng. Lúc anh lên tiếng, phải cố gắng lắm Thiên mới không nhào vào lòng anh, ôm lấy anh, hít hà mùi hương lavender quen thuộc. Một mặt, Thiên giận anh, chán ghét anh, thậm chí còn có hận, nhưng mặt khác, đối với Thiên, Hạo Nam vẫn là người cực kỳ quan trọng.

Vũ Hàn từ phòng tắm bước ra, thấy Thiên nằm, nhìn trần nhà đến thất thần, không nhận được, đi về phía nó. Giọng nói pha chút ghen tuông

- Sao, tương tư anh chàng Hạo Nam đó rồi hả?

Vũ Hàn nói xong liền thấy hối hận. Cậu thề, cậu chỉ muốn hỏi thăm Thiên thôi, nhưng khi nhìn thấy cái vẻ mặt thất thần và ánh mắt mờ mịt không có tiêu cự của nó, lời nói không được kiểm duyệt của não bộ cứ thế tuôn ra. Dường như việc gì có liên quan đến Thiên, Vũ Hàn đều mất bình tĩnh. Nghĩ lại trưa nay, nhìn hai người bọn họ không coi a ra gì, mắt đưa mảy lại, Vũ Hàn lại tức ói máu. Nhất là cái tên Hạo Nam kia còn biết rõ món ăn hàng ngày của Thiên nữa.

Thiên nhìn Vũ Hàn, khoe môi khẽ nhếch lên để lộ nụ cười. Chất giọng nhẹ và lạnh vang lên đều đều, nghe không ra người nói đang có tâm trạng gì

- Anh ta muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn dáng người có dáng người, nhớ nhưng một chút cũng chẳng có gì quá đáng.

- Tôi không cho phép.

Ngay lập tức, Vũ Hàn lên tiếng phản đối. Hạo Nam nhìn đẹp thì có đẹp, nhưng cậu cũng không kém mà. Hơn nữa, tên đó còn là một người đáng sợ. Vũ Hàn tuyệt đối không thể để Thiên có chút liên quan gì với tên ấy.

Thấy Vũ Hàn phản đối, Thiên không cười chế giễu cậu ấy, thay vào đó là im lặng. Làm sao Thiên không biết những suy nghĩ và tình cảm của Vũ Hàn chứ. Nhưng Thiên lựa chọn không biết, không hiểu, không muốn hiểu. Thực sự đối với Thiên, thật khó để có thể tin tưởng một ai khác ngoài chính bản thân mình.

Nhận ra sự thay đổi trên gương mặt Thiên, Vũ Hàn thờ dài, xoay người, đi về phía giường của mình. Cậu biết Thiên đang trốn tránh. Một người thông minh như Thiên sao có thể không phát hiện ra tình cảm của cậu chứ. Nhưng dường như với Thiên, cậu chỉ dừng lại ở mức “bạn”.

*****

Vũ Hàn chìm dần vào giấc ngủ thì bị tiếng khóc rất khẽ từ giường đối diện làm tỉnh giấc. Cậu nghĩ mình nhầm, nhưng khi nghe thấy tiếng rên khẽ của Thiên, cậu vội vã bật dậy, chạy đến bên giường của nó.

Trên mặt Thiên hiện rõ vẻ thống khổ, hàng lông mày nhăn lại, giống như gặp một chuyện gì đáng sợ lắm. Hai tay ôm ngực, cả người cuộn tròn, cố gắng tìm kiếm chút ấm áp. Thình thoàng, Thiên lại nói một số câu không ý nghĩa.

Vũ Hàn đưa tay vuốt ve khuôn mặt Thiên, cho đến khi hàng lông mày giãn ra, cậu mới thở nhẹ. Vũ Hàn xoay người, muốn đi về phía giường mình thì bị bàn tay Thiên nắm chặt. Miệng Thiên thì thầm câu gì đó nghe không rõ. Vũ Hàn cúi người xuống, khó khăn lắm mới nghe hiểu Thiên muốn nói “đừng đi”.

Vũ Hàn nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình, cười khẽ. Chỉ khi ngủ Thiên mới ngoan ngoãn như vậy, còn những lúc thức, không nhe nanh múa vuốt thì cũng lạnh nhạt, thờ ơ. Cậu ngồi xuống bên giường, nhìn thật lâu vào khuôn mặt đã in sâu trong tâm trí mình. Những việc đã xảy ra trong thời gian qua rõ ràng như một thước phim quay chậm. Lần đầu tiên gặp mặt ở vườn cây, lần đầu tiên trên chóc, lần đầu tiên... lần đầu tiên... Dường như từ khi gặp Thiên, Vũ Hàn có rất nhiều lần đầu tiên bất đắc dĩ. Ngay cả trái tim cũng lần đầu tiên vì Thiên mà lỡ nhịp.

*****

Ánh nắng mai đập xuống bên khung cửa, thẹn thùng nhìn hai con người đang say ngủ. Thiên trở mình, tỉnh giấc. Đập vào mắt nó là khuôn mặt đang say ngủ của Vũ Hàn. Thiên nhìn Vũ Hàn một lúc, sau đó nhắm mắt lại, lẩm bẩm cái gì, nhưng ngay lập tức nó mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào con người đang ngủ, sau đó... giờ chân, đập Vũ Hàn xuống giường. Thực ra lúc Thiên thức giấc, Vũ Hàn cũng tỉnh rồi, nhưng cậu muốn xem phản ứng của Thiên như thế nào. Ai ngờ, cậu bị đá xuống giường một cách không thương tiếc.

Vũ Hàn đứng dậy, nhìn Thiên đầy ai oán, giống như oán phụ khiến Thiên rùng mình. Không những vậy, cậu còn bồi thêm một câu làm Thiên tởm nữa ngồi không vững

- Cậu dùng người ta xong, tính vứt bỏ hả?

Nói xong câu ấy, chính bản thân Vũ Hàn cũng thấy ghê, nhưng thấy gương mặt lúc xanh, lúc trắng của Thiên, cậu có cảm giác thành tựu. Vũ Hàn cố nín cười, lại tiếp tục oán thán

- Đêm qua, có người khóc thút thít, sau đó nắm chặt lấy tay người ta, nói “đừng đi”. Ấy vậy mà sáng hôm sau phui sạch trách nhiệm. Con trai... à, con gái thời nay đúng là .

- Cậu câm miệng cho tôi.

Thiên hét lên, mặt không tự chủ được đỏ bừng. Ai không biết, nghe Vũ Hàn nói thế lại tưởng Thiên làm gì cậu ta. Vũ Hàn đắc ý nhìn Thiên rồi đi nhanh vào phòng tắm, để Thiên lại với một đồng câu hỏi trong đầu.

*****

Sau hai tiết ngồi nghe thầy giảng Văn, cuối cùng Thiên và Vũ Hàn, cùng bọn học sinh lớp 11A cũng được giải thoát nhờ tiếng chuông reo. Từ sáng chưa kịp ăn gì, Thiên cho sách gọn vào ngăn bàn rồi đi xuống canteen, tất nhiên Vũ Hàn cũng sẽ đi theo. Bọn học sinh trong lớp bây giờ đã quá quen với cảnh Thiên đi trước, Vũ Hàn lướt thướt theo sau nên không có cảm xúc gì nhiều.

Mua một bánh mì và cappuccino đặc, nóng, Thiên đi đến chiếc bàn gần cửa sổ, ngồi xuống. Lúc này, trên màn ảnh lớn đang trình chiếu tiết mục phỏng vấn nhân vật kinh tế. Thiên nhìn như bị thôi miên vào người con trai đang bình tĩnh trả lời từng câu hỏi của MC. Và người đó không phải ai khác, chính là Hàn Hạo Nam,, người hôm qua còn ngồi ở nơi này.

Vũ Hàn vừa bung được ly nước cam và đĩa bánh mì chiên dừ cay để lên bàn thì thấy Thiên thất thần nhìn vào màn hình lớn. Vũ Hàn rất ít khi thấy Thiên như vậy, ít nhất là sẽ không để lộ cảm xúc của mình trước người khác.

Vũ Hàn nhìn theo ánh mắt Thiên, chạm ngay vào gương mặt người con trai mới gặp ngày hôm qua đang trả lời phỏng vấn trên truyền hình. Thì ra anh ta có lai lịch lớn đến vậy, giám đốc quản lý tập đoàn Thiên Nam cơ đấy. Mà khoan, anh ta vừa nói tên gì nhỉ? Hàn Hạo Nam. Sét đánh giữa trời quang. Vũ Hàn nhìn Thiên, rồi lại nhìn người con trai ấy, não bắt đầu vận chuyển và phân tích, cuối cùng đưa ra một kết luận : Hàn Như Thiên, Hàn Hạo Nam, tập đoàn Thiên Nam, Hàn Như Thiên là con gái chủ tịch tập đoàn Thiên Nam, cũng là vị hôn phu của cậu.

Vũ Hàn vội vàng ngồi xuống bên cạnh Thiên, giọng nói không giấu nổi vẻ kích động

- Sao cậu không nói Hàn Hạo Nam là anh trai của cậu?

- Cậu không có hỏi.

Thiên trả lời hết sức băng quơ. Cậu ta không hỏi thì Thiên cần gì mang việc vào người. Với lại là em gái của ai thì quan trọng lắm sao.

Vũ Hàn nghe câu trả lời của Thiên mà nản, nản lắm ấy. Nhưng cậu dặn mình phải bình tĩnh, thật bình tĩnh để hỏi câu tiếp theo

- Cậu là tiểu thư của tập đoàn Thiên Nam, sao lại giả trai vào đây học?

Thiên nhún nhún vai, nghĩ nghĩ một lúc rồi nói chậm rãi kể lại câu chuyện. Dù sao thì trốn cũng trốn rồi, chẳng có gì cần giấu nữa. Nghe Thiên kể xong, khó khăn lắm Vũ Hàn mới nói được một câu hoàn chỉnh

- Tôi chính là “tên hôn phu trời đánh” ấy.

Thiên đang chuẩn bị cho miếng bánh cuối cùng vào miệng, nghe Vũ Hàn nói thế, tay run lên. Chiếc đĩa rơi xuống nền gạch, tạo ra một âm thanh bém nhộn.

Trốn mãi, trốn mãi, cuối cùng lại gặp nhau. Là trái đất tròn hay là do số mệnh?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bạn Phương Xa

Buổi chiều, bầu trời trong xanh như vừa được gội rửa. Mặt trời ló mình ra khỏi đám mây trắng, hắt những tia nắng lên những giò phong lan đang đung đưa trước gió. Trong nhà kính, từng chậu hoa lớn rực rỡ khoe sắc dưới ánh mặt trời.

Hàn Như Thiên bước từng bước trên con đường dẫn đến vườn hoa. Ngay bản thân Thiên cũng không thể giải thích tại sao mỗi khi có điều gì phiền muộn, nó lại tìm đến nơi này.

Thiên đưa tay đẩy cánh cửa kính, đưa mắt nhìn bốn bề xung quanh rồi khẽ hít thở bầu không khí tươi mát nơi này. Hiện tại, vườn hoa không một bóng người. Cũng đúng thôi, giờ này chẳng có ai rỗi hơi tới mức đến một nơi vắng vẻ chỉ có hoa và ...hoa.

Đi đến cạnh mấy chậu lavender, Thiên cúi người, mùi hương hoa thoang thoảng nhẹ nhàng len vào từng hơi thở giúp Thiên ổn định lại tâm trạng của bản thân. Lúc nghe Vũ Hàn nói cậu ấy chính là hôn phu của mình, Thiên từ trạng thái shock, chuyển sang trạng thái đờ toàn thân và cuối cùng là tức giận. Nhất là khi thấy bản mặt đang ngây ngô cười của Vũ Hàn, Thiên chỉ muốn đấm một phát vào khuôn mặt rưng rưng như ánh mặt trời ấy. Nhưng Thiên cố nhịn, và điều đó cũng giải thích tại sao Thiên lại có mặt ở đây, vào lúc này.

Ánh nắng chiều ngày càng gay gắt, khuôn mặt Thiên cũng lấm tấm mồ hôi. Thiên đi theo con đường nhỏ xuyên qua vườn hoa cảm chướng mà tiến về phía trước. Từng cơn gió nhẹ thoảng qua khiến những tán lá cây khẽ vang lên những tiếng xào xạc. Không gian yên tĩnh đến mức khiến người ta có cảm giác như đó là những tiếng chuyện trò của các loại thực vật.

Không biết đã đi mất bao lâu, Thiên dừng bước trước một căn phòng không tên. Cánh cửa khép hờ, chứng tỏ có người bên trong. Nhưng điều Thiên thấy lạ chính là tại sao trong nhà kính trồng hoa lại có một căn phòng?

Từ phòng điều chế hương liệu bước ra, Vũ Duy định quay trở về lớp học thì vô tình thấy Hàn Như Thiên đang ngẩn người. Cậu dựa vào cửa, nhìn Thiên một lúc rồi chậm rãi lên tiếng

- Sao cậu lại ở đây giờ này?

Bị hỏi bất ngờ, Thiên giật mình, ngẩng đầu lên, gặp ánh mắt Duy nhìn chằm chằm mình, tự nhiên Thiên lại cúi đầu, giống như đứa trẻ làm việc sai trái bị người lớn bắt gặp. Vũ Duy không bỏ lỡ bất kỳ một thay đổi nào trên gương mặt Thiên, cậu cố nén cười, giọng lãnh đạm vang lên một lần nữa

- Đến đây rồi thì vào trong xem một chút.

Từng cơn gió mang theo hương hoa dịu nhẹ như quanh quẩn bên người Vũ Duy khi cậu cất bước vào trong phòng. Thiên giống như bị thôi miên, cứ thế theo vào. Bước thẳng đến bên trong, Thiên mới có dịp quan sát căn phòng. Tất cả đồ dùng tại nơi này đều sử dụng màu trắng trong lối thiết kế khiến cho khung cảnh trong phòng càng thêm tươi sáng và đẹp đẽ. Vũ Duy chẳng biết lấy từ đâu ra hai chai nước lọc, đặt lên chiếc bàn duy nhất rồi gọi Thiên

- Lại đây.

Thiên đi đến chiếc bàn, cầm lấy chai nước, có chút mất tự nhiên. Rõ ràng Duy và Vũ Hàn có gương mặt giống nhau, nhưng hai người bọn họ lại cho Thiên hai cảm giác khác nhau. Trước mặt Vũ Hàn, khi tức giận, Thiên sẵn sàng giơ nắm đấm, nhưng đứng trước Vũ Duy, Thiên thấy áp lực. Duy cho Thiên cảm giác bị nhìn thấu. Mà Thiên thì rất ghét cảm giác này. Hít một hơi để ổn định tâm trạng của chính mình, Thiên nhìn xung quanh, chậm chạp nói từng tiếng

- Nếu mình nhớ không nhầm thì đây là nơi sinh hoạt của câu lạc bộ cây cảnh. Sao lúc nào cũng chỉ có mình cậu ở đây?

Vũ Duy ngửa cổ, uống một ngụm nước, nhìn Thiên, không nặng, không nhẹ đáp lời

- Chắc cậu không biết câu lạc bộ cây cảnh do tôi thành lập và không nhận thành viên. Cậu là người đầu tiên vào đây mà an toàn đi ra.

- Tại sao?

Thiên hỏi xong lập tức hối hận. “Từ bao giờ mà mình lại trở nên tò mò vậy chứ”. Vũ Duy không trả lời, nhưng đột nhiên cậu đứng dậy, đi đến bên cạnh Thiên, cúi người xuống, chớp mũi chạm vào tóc Thiên. Bị hành động bất ngờ của Vũ Duy dọa cho sợ, lúc Thiên kịp phản ứng thì Vũ Duy đã quay lại chỗ ngồi của mình, chậm rãi lên tiếng

- Tinh dầu oải hương

Thiên ngơ ngác nhìn Duy, không hiểu cậu muốn nói cái gì. Tự nhiên đến gần, cúi sát rồi nói một câu không đầu không cuối làm người khác phải suy nghĩ. Đường như biết thắc mắc của Thiên, Vũ Duy nói tiếp

- Gia tộc Nguyễn Vũ chúng tôi từ lâu gắn bó với việc điều chế các loại tinh dầu và nước hoa. Không chỉ vậy, chúng tôi còn mở các trang trại trồng hoa trên khắp các vùng miền. Cậu biết tập đoàn DH chứ, đó là công ty của nhà tôi, và tôi là người thừa kế. Chính vì vậy, mới có vườn hoa và căn phòng này. Từ nhỏ, tôi đã sống chung với hoa cỏ nên có thể dễ dàng nhận ra cậu đang dùng tinh dầu hoa oải hương.

Thiên nghe Vũ Duy nói, chuyển từ kinh ngạc sang thán phục. Thiên còn muốn hỏi thêm một chút nữa, nhưng Vũ Duy đã đứng dậy, rất tự nhiên cầm lấy tay Thiên, kéo ra ngoài. Đi bên cạnh Duy, Thiên ngửi thấy mùi thơm dịu nhẹ tỏa ra từ người cậu, ấm áp, say lòng. Đưa mắt nhìn những luống cắm tú cầu

đủ màu sắc từ trắng, xanh, hồng, tím, Thiên không thể không cảm thán

- Chưa bao giờ tôi nhìn thấy cẩm tú cầu nhiều màu như vậy.

Vũ Duy vẫn nắm chặt tay Thiên, ánh mắt nhìn về những luống hoa đang khoe sắc, giải thích

- Màu hoa cẩm tú cầu thay đổi theo độ pH của đất. Nếu đất có độ pH nhỏ hơn 7 sẽ cho hoa màu lam. Nếu đất có độ pH là 7 thì cây cho hoa màu trắng sữa. Còn đất có độ pH lớn hơn 7 cây cho hoa màu hồng hoặc màu tím. Mình có thể trồng được cẩm tú cầu nhiều màu như vậy là do thay đổi pH của đất trồng.

Về mặt trần ngập sự đam mê này của Vũ Duy trước giờ Hàn Như Thiên chưa từng nhìn thấy. Trong lúc nhất thời, Thiên có chút dờ dẫm mà ngắm nhìn Duy. Thật lòng mà nói, nhìn kỹ Vũ Hàn vẫn có nét hơn hẳn Vũ Duy, nhất là đôi mắt lúc nào cũng lấp lánh ý cười của cậu khiến người đối diện thấy thoải mái. Nhưng giờ phút này, Thiên lại thấy ở Duy ảm áp, và an toàn.

Nghĩ tới đây, Thiên lại cảm thấy buồn cười. Sao tự nhiên nó lại quan tâm đến vẻ bề ngoài của hai anh em nhà Nguyễn Vũ chứ. Thiên khẽ thu lại tầm mắt, nhìn về phía mấy luống hoa không biết tên, hỏi

- Nơi này có tất cả bao nhiêu loài hoa?

- Ba mươi loài tất cả.

- Cậu biết tên tất cả sao? – Thiên ngay lập tức hỏi

- Mỗi loài hoa chẳng những đều có tên gọi của nó mà còn có ý nghĩa riêng của nó. Như loài cẩm tú cầu, nó tượng trưng cho lòng biết ơn và sự chân thành.

Duy nhìn Thiên thật sâu, nhẹ nhàng nói từng chữ, giống như muốn nhấn nhủ điều gì.

Hai người đứng đó thật lâu, không ai lên tiếng. Ánh nắng chiếu lên họ, tạo thành một vệt dài trên mặt đất.

Canteen hôm nay đông hơn mọi ngày.

Phong đột ngột lên tiếng khi đặt chân đến cửa. Bốn con mắt của Quân và Hàn đồng loạt nhìn vào trong.

- Đúng là đông thật.

Vũ Hàn nhún nhún vai nói, rồi đi vào chiếc bàn trống cạnh cửa sổ. Dù sao việc canteen đông hay không đông cũng chẳng liên quan đến cậu. Phong và Quân cũng không quá để ý, bước đến chỗ Vũ Hàn, ngồi xuống.

Đến gần, ba người mới nghe được những lời trên ghế

- Bé đến tìm ai thế, có cần anh dẫn đi không?

Linh xoay xoay ly nước trong tay, nâng mắt nhìn người đối diện. “Trương Văn Nam, lớp 10 B”, Linh lướt qua bảng tên trước ngực, rồi nhếch môi, nở nụ cười. Nếu không phải hứa với anh Thăng sẽ không gây chuyện, nó đã cho tên đứng trước mặt một trận rồi. Thấy mỹ nhân mỉm cười, tên Nam ngu ngốc được nước lấn tới, vươn tay chạm vào Linh. Khi bàn tay của tên ngu ngốc gần chạm đến mình, nụ cười trên môi Linh càng rực rỡ.

“Một tên ngu ngốc”, Linh nghĩ thầm, rồi nhẹ nhàng xoay người, giơ chân, đá một phát vào vào đầu gối của tên tự_cho_mình_là_đúng_kia. Tự nhiên bị một con bé không biết từ đâu đến cho một đạp, tên ngu ngốc điện, điên lắm. Hắn giơ nắm đấm, lao nhanh về phía Linh. Nhanh như cắt, Linh nghiêng người, chân phải giơ lên, đập thêm một cú nữa. Tên ấy hét lên một tiếng đau đớn, nắm vật xuống, hai tay ôm chặt phía dưới của mình. Chỉ nhìn về mặt đau đến toát mồ hôi của tên đang nằm dưới đất cũng biết Linh rat ay ác độc đến mức nào. Bọn học sinh nhìn nhau, nhìn Linh, đồng loạt cách xa Linh 3m.

Quân, Phong, Vũ Hàn ngồi một bên chứng kiến hết một màn vừa rồi. Mắt Vũ Hàn lóe sáng, “Cô bé này, giống Thiên”, cậu nghĩ rồi bật cười.

Sau khi xử xong tên không_ai_biết_là_ai_kia, Linh đứng dậy, đi về phía cửa. Quân đang nói chuyện với Phong chợt im bặt, mắt dán chặt vào cô gái, mặt hiện rõ vẻ không thể tin. Linh bước đến cửa, chợt có cảm giác như ai đó đang nhìn mình. Nó dừng bước, quay lại phía sau, vừa lúc chạm phải ánh mắt đầy thâm tình của Quân nhìn mình. Cả người Linh khẽ run, vội vàng quay người bước đi.

- Linh, đợi mình.

Tất cả những người đứng đó, kể cả Phong và Vũ Hàn đều ngạc nhiên khi Quân bất ngờ gọi tên cô gái.

Nghe được người khác gọi tên mình, Linh không dừng bước mà đi lại càng nhanh. Quân vội vã đuổi theo, bỏ mặc Phong và Vũ Hàn đang không hiểu chuyện gì xảy ra.

Quân kéo lấy tay Linh, giữ chặt lấy nó, giọng nói ảm áp vang lên

- Cậu vào Nam sao không báo mình đón.

- Tôi đâu dám để thiếu gia tập đoàn Khai Thịnh tự mình đón. Hơn nữa, tôi vào đây cũng không phải tìm cậu.

Linh cố gắng vùng tay ra khỏi Quân, lạnh lùng nói.

- Trong Nam, ngoài gia đình mình cậu đâu quen ai khác.

Linh đang định phản bác lại Quân, thì dừng lại, nhìn chăm chăm vào người đang đi về phía canteen. Nó đẩy Quân ra, chạy nhanh về phía ấy.

- Thiên, cuối cùng cũng tìm thấy cậu.

Thiên đang đi, nghe thấy có người gọi mình, theo phản xạ không điều kiện, nó quay lại. Chưa kịp nhìn kỹ là ai thì đã bị người ta ôm chặt. Thiên nhú mày, muốn đẩy người kia ra thì thấy ẩm ẩm và ẩm ướt trên vai. Hình như người kia đang khóc.

Lúc này, Quân cũng đi tới, chứng kiến hết một màn trước mắt. Bàn tay cậu nắm chặt thành nắm, đứng một bên nhìn hai người đang ôm nhau. Vũ Duy đứng bên cạnh Thiên cũng bị hành động bất ngờ của người đó làm cho hoảng sợ. Mất một phút cậu mới nhận ra người đang ôm Thiên là một cô gái với mái tóc dài nhuộm nâu hạt dẻ buông qua vai. Trên người cô gái là một áo pull trắng, kết hợp với quần jean mà rách gối ôm lấy cơ thể hoàn hảo.

Nhận thấy mọi người đang nhìn mình, Thiên khẽ đẩy người đang ôm mình ra. Vừa nhìn thấy gương mặt người đối diện, Thiên trợn mắt thật lớn, không tin vào những gì mình nhìn thấy. Linh đang lau nước mắt, nhìn thấy vậy cũng bật cười. Nó ôm lấy cánh tay Thiên, vừa đi vừa nói

- Mình đợi cậu mãi mà không thấy, lại bị một tên không ra gì trêu ghẹo. Cậu phải bồi thường mình.

Thiên vẫn còn chưa hết ngạc nhiên, để mặc Linh kéo mình vào canteen.

Trong canteen lúc này, Phong và Vũ Hàn đang buồn chán nhìn ra cửa. Vừa thấy Thiên, mặt Vũ Hàn sáng lên, nhưng nhìn sang đứa con gái đang ôm tay Thiên, mặt cậu xụ xuống. Phong cũng nhìn chăm chăm vào Thiên và cô gái đi cùng, không rõ cảm giác của chính mình.

Quân và Duy từ ngoài bước vào, đi đến chỗ Phong. Ngay lập tức, Quân bị Phong và Vũ Hàn tra hỏi

- Cô gái đó là ai mà khiến cậu mất bình tĩnh như vậy?

Quân không trả lời, chỉ khẽ cười. Ánh mắt vẫn dán chặt vào hai người đang đi về phía này. Thấy Quân nhìn về phía mình, Thiên cười rồi kéo Linh đi về phía trước.

- Cậu tan học lâu chưa?

Thiên hỏi Quân, sau đó ngồi xuống cái ghế bên cạnh Vũ Hàn. Nó cũng không quên kéo Linh ngồi xuống bên cạnh mình. Quân hít một hơi sâu, ổn định lại tâm trạng của mình, gượng cười trả lời

- Mình và mọi người tan học lâu rồi. Chỉ thiếu cậu với Vũ Duy. Hai cậu đi cùng nhau à?

Thiên gật đầu thay cho câu trả lời. Hiện tại, việc nó quan tâm nhất là tại sao Linh lại có mặt ở đây. Lúc Thiên chuẩn bị hỏi Linh thì Vũ Hàn đột ngột lên tiếng

- Cô gái này là ai vậy Thiên?

- Hoàng Thùy Linh, bạn của Thiên. Rất vui được gặp các cậu.

Thiên chưa kịp lên tiếng thì Linh đã trả lời, còn không quên tặng kèm nụ cười rạng rỡ. Nói xong, Linh còn dựa sát vào Thiên, không biết bàn tay để dưới bàn của ai đó đã nắm chặt thành quyền.

- Rất vui được làm quen với cậu.

Sau một phút ngỡ ngàng, Vũ Hàn rất nhanh lấy lại phong độ. Cậu chìa tay, định nắm lấy bàn tay Linh thì bị phá hỏng bởi Quân đột ngột lên tiếng

- Hai cậu ăn gì, mình đi lấy.

Thiên và những người khác, trừ Linh đều khó hiểu nhìn Quân. Biết mình thất thố, Quân đưa tay vò tóc, cười gượng rồi ngồi xuống cạnh Phong. Lúc này, Thiên đang ngồi bên Linh chột lên tiếng

- Để mình đi cho, các cậu ăn gì?

- Cơm hải sản.

Bốn người đồng loạt lên tiếng. Thiên đứng dậy, đi nhanh đến quầy bán hàng, Linh cũng lảo đảo theo sau.

- Sao cậu lại học trường nam sinh, không sợ bị phát hiện sao? – Linh nói thật nhỏ, chỉ đủ cho Thiên nghe thấy.

- Dù sao mình cũng không còn lựa chọn. Học ở đây cũng tốt mà.

Thiên trả lời Linh, trong khi mắt vẫn dán vào các món ăn bày trên quầy. Linh muốn nói thêm, nhưng lại bị Thiên ngắt lời

- Linh, cậu hiểu mình muốn gì, đúng không?

- Mình biết, nhưng cậu học trường nam rất nguy hiểm. Lỡ bị phát hiện...

Linh biết một khi Thiên đã quyết định thì sẽ không thay đổi, nhưng nó vẫn hi vọng, hi vọng Thiên sẽ suy nghĩ lại.

- Cậu với Quân quen nhau. – Một câu khẳng định

- Cậu nhận ra nhanh vậy.

Linh khá bất ngờ với câu nói của Thiên. Nó nghĩ mình đã che giấu tốt lắm, nhưng không ngờ vẫn bị Thiên phát hiện. Thấy vẻ mặt Linh nhìn mình đầy nghi hoặc, Thiên bật cười, đưa tay xoa đầu Linh, rồi cúi người xuống, thì thầm vào tai nó

- Mình không ngạc nhiên như ai kia.

Một màn trước quầy bán đồ ăn đều rơi vào con mắt bốn người đang ngồi phía sau. Phong, Duy, Vũ Hàn không có phản ứng gì, nhưng mặt Quân đen lại, mắt lóe lên, bàn tay nắm chặt.

*****

Thiên không thể giải thích được tại sao mình lại có mặt ở đây, vào lúc này. Đứng trước chợ đêm Bến Thành, Thiên mới hiểu rõ cụm từ “mua quần áo” của Linh là có ý gì. Thiên túm lấy tay Linh, giọng nói có chút giận

- Đây là chỗ cậu muốn mua quần áo?

- Hìhì, mua quần áo chỉ là phụ, việc chính là mình muốn đi chơi. Cậu cũng biết mình chỉ ở đây được có hai ngày mà.

Linh biết Thiên đang giận, cố gắng cười cầu hòa. Thiên mà giận thì thật đáng sợ.

- Vậy sao cậu còn kéo thêm mấy người bạn họ?

Thiên chỉ tay sang bốn đứa con trai đang đứng bên cạnh. Nghe Thiên nói đến chính mình, bốn người đồng loạt nhú mày, nhất là Quân. Cậu đã kìm nén cả chiều rồi, lại nghe Thiên nói câu ấy, cậu âm thầm hít một hơi, cố gắng bình tĩnh lại. Vũ Hàn là người đầu tiên lên tiếng phản bác lại Thiên

- Không có tội này cậu nghĩ mình ra được khỏi trường và biết đường đến đây sao?

Thiên á khẩu không nói được câu nào. Thấy không khí có chút căng thẳng, Duy đứng im lặng một bên đột ngột lên tiếng

- Đã đến đây rồi thì cùng nhau vào thôi.

Nói rồi cậu đi nhanh về phía trước. Mấy người còn lại cũng lục đục kéo nhau đi theo.

Chợ Bến Thành về đêm rất đông đúc khách thăm quan và mua sắm. Khách đến chợ quá nửa là người nước ngoài yêu thích nét văn hóa đặc trưng Sài Gòn, cũng như tìm mua cho mình và người thân những món hàng ưu thích. Còn lại là các bạn trẻ vừa dạo bộ với bạn bè sau một ngày làm việc, học tập căng thẳng, vừa tranh thủ mua sắm.

Linh kéo Thiên đi từ dãy bán quần áo, giày dép, trang sức, đồ lưu niệm đến dãy bán những món ăn 3 miền Bắc, Trung, Nam. Đến chỗ nào Linh cũng mua vài món. Tội nhất là bốn tên con trai đi phía sau. Trên tay xách đủ túi to, túi nhỏ, trông thật buồn cười. Không biết những người quen nhìn thấy bọn họ chật vật như vậy sẽ có cảm tưởng như thế nào nữa. Trong bốn người, Quân là khốn khổ nhất, không những tay xách đầy đồ mà trên cổ cũng treo hai cái túi, làm cho cả bọn cười thầm.

Thiên đi thật chậm, mắt nhìn vào những gian hàng bán đồ trang sức. Những chiếc khuyên tai xinh xắn và những chiếc vòng tay, vòng cổ đủ màu sắc bắt mắt làm bằng hạt đá, hạt nhựa và nhiều chất liệu khác được treo trên những giá gỗ. Ánh mắt Thiên rời khỏi những đôi bông tai, chợt nó mở to mắt, nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền treo trên nấc gỗ.

Dây chuyền sợi mảnh.

Mặt dây chuyền là một ngôi sao sáu cánh.

Không biết ngôi sao được làm bằng chất liệu gì, hình như là pha lê, mỏng manh, rực rỡ và trong suốt, tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Thiên ngẩn ngơ nhìn sợi dây chuyền trong cửa hàng.

Vũ Duy đứng nhìn Thiên từ xa, thấy nó thần thờ nhìn vào sợi dây chuyền, nhưng lại không mua, cậu đi đến, nhẹ giọng hỏi

- Cậu thích sợi dây đó sao?

- Không, mình không thích.

Thiên nói, rồi đi nhanh về phía trước giống như chạy trốn. Nhìn bóng Thiên hòa vào dòng người tấp nập, Duy quay lại, nói với người bán hàng

- Chị gói sợi dây chuyền kia cho em

Nhận lấy sợi dây chuyền, Vũ Duy đưa lên nhìn lại, đôi mắt rạng rỡ hơn bao giờ hết. Để sợi dây chuyền vào túi áo, Duy đi nhanh về phía trước. Một con gió lướt qua, mang theo giai điệu vui tươi.

Đêm...bỗng trở nên dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hiểu Lâm

Chợ Bến Thành càng về khuya càng đông. Người đi mua sắm cũng ngày một nhiều. Nhóm người Vũ Duy đi hết một vòng quanh chợ rồi cùng nhau ghé vào quán bán đồ nướng bên đường. Vừa ngồi xuống ghế, Vũ Hàn vội lấy ly nước lọc trên bàn, uống một hơi, sau đó trừng mắt nhìn Linh. Cậu không biết con nhỏ này đến từ đâu dám coi bọn họ như culi mà kéo đi xách đồ. Đáng ghét nhất là Quân, cổ đeo túi to, túi nhỏ mà vẫn cười toe toét, còn những người khác cũng im lặng đồng ý.

Linh đang cầm một xiên thịt nướng chuẩn bị cho vào miệng, thấy Vũ Hàn nhìn chằm chằm mình, rất không tự nhiên, chia xiên thịt về phía cậu.

- Đây, cho cậu. Đừng nhìn mình với ánh mắt thêm thường đó.

Linh vừa dứt lời, bao nhiêu nước Vũ Hàn uống lúc trước chưa kịp trôi xuống cổ họng liền phun hết ra. “Con bé này có ý, chắc chắn là có ý”. Vũ Hàn lườm Linh một cái thật dài, không để ý đến nó nữa.

Những người còn lại ngồi một bên cố nín cười. Ngay cả người nghiêm túc như Duy và lạnh lùng như Phong cũng không nén được, môi khẽ nhếch. Khoa trượng nhất là Hàn Như Thiên. Nó không quan tâm đến vẻ mặt đen thui của Vũ Hàn, ôm bụng cười vang. Từ năm lớp Tám, Thiên đã rõ khả năng dùng từ của Linh là vô đối. Mà cũng chỉ có Linh mới có thể dùng từ “thèm thường” trong trường hợp này.

Trong lúc mọi người cười đùa vui vẻ thì Phong buông chiếc điện thoại trên tay xuống, thần nhiên nói:

- Bây giờ là 11 giờ 24 phút, ký túc xá đóng cửa. Chúng ta không thể trở về.

“Keng”, chiếc đĩa vẫn còn nửa miếng thịt dê hun khói trên tay Thiên rơi xuống, chạm vào chiếc đĩa tạo ra âm thanh không lớn, nhưng truyền đến tai Thiên thì phá lệ chói tai. Bọn Vũ Hàn cũng không khá hơn Thiên là mấy. Không thể trở về ký túc xá đồng nghĩa với việc bị kỷ luật, mà bị kỷ luật lại tương đương với gia pháp hầu hạ. “Cái con nhỏ xui xẻo, vừa mới xuất hiện đã khiến bọn họ bị kỷ luật”. Vũ Hàn càng nghĩ càng tức nhưng không thể làm gì, chỉ ra sức trừng mắt với Linh. Nếu ánh mắt có thể giết người, có lẽ Linh đã bị Vũ Hàn giết đến mấy trăm lần.

Linh cũng không để ý đến Vũ Hàn, mắt chằm chằm nhìn về phía Thiên đang dùng đĩa đâm từng nhát, từng nhát xuống miếng thịt dê còn sót lại trên bàn. Biết là Thiên đâm không phải là mình, nhưng Linh cũng cảm thấy lạnh người. Ngay cả nhóm người Vũ Hàn cũng cảm nhận được Thiên đang tức giận. Trong nhất thời, không khí quanh họ có phần cứng nhắc.

Thiên vẫn im lặng dùng đĩa chọc chọc miếng thịt. Linh ngồi nhìn Thiên. Vũ Hàn trừng mắt Linh. Vũ Duy và Phong có vẻ không quá quan tâm đến chuyện này. Quân khẽ lắc đầu cười, lấy điện thoại, bấm số. Không ai biết người ở đầu dây bên kia là ai, chỉ thấy Quân nói mấy câu, rồi “ạ”, “vâng”, “cháu biết rồi”. Sau đó cậu đứng dậy, đi về phía quầy thanh toán, rồi quay lại nói với mấy người đang không biết chuyện gì xảy ra:

- Đi thôi

- Đi đâu?

Cả năm người, trong đó tính cả Linh đồng thời lên tiếng. Vũ Hàn trừng mắt lườm Linh. “Cái con nhỏ này còn định bám theo bọn hán đến lúc nào chứ?”.

- Tất nhiên là về nhà.

Quân nhìn năm người đang nghệt mặt nhìn mình, bật cười rồi rời khỏi cửa hàng. Năm người còn lại ngẩn ra, nhìn Quân hòa vào dòng người xuôi ngược.

Phong là người đầu tiên phản ứng với câu nói của Quân, đứng dậy, đi ra ngoài. Sau đó nghĩ đến điều gì đó, Vũ Duy cũng đứng dậy, theo sau. Còn lại ba người là Vũ Hàn, Thiên và Linh vẫn ngồi im. Vũ Hàn nhủ nhủ mĩ, rồi cậu “à” lên một tiếng, vui vẻ kéo tay Thiên đứng dậy, ra ngoài. Hình như, cậu cố tình bỏ Linh ở lại.

Flashback

- Em vào thành phố Hồ Chí Minh, giúp anh khuyên Thiên trở về.

Giọng Hàn Hạo Nam rất nhẹ, nhưng ngữ điệu không cho phép người khác cự tuyệt. Linh đặt ly nước lên bàn, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Giọng nó lí nhí:

- Anh biết rồi sao?

Hạo Nam im lặng, tay không ngừng khuấy ly cafe đặc. Sau một hồi, anh mới đáp lời. Vẫn chất giọng nhẹ nhàng như thế, không có chút tức giận hay không hài lòng, chỉ đều đều và nhẹ, rất nhẹ:

- Em biết, việc anh muốn biết không ai ngăn có thể giấu. Giống như vậy, việc anh muốn làm cũng không ai cản được.

- Kể cả Thiên sao?

Người Hàn Hạo Nam cứng lại, mắt lóe lên đau thương rồi rất nhanh biến mất. Im lặng, thật lâu sau cũng chỉ có im lặng. Anh nhìn cô bé đang ngồi trước mặt mình, tâm trí chẳng biết trôi đến tận phương nào.

- Em sẽ đi. Anh muốn nhắn gì với Thiên không?

- Anh sẽ mua vé và báo cho Minh Thắng đón em ở sân bay. Trời đang mưa, anh cho người đưa em về.

Được Hạo Nam cho phép, Linh bước ra khỏi phòng làm việc của anh, thả chậm cước bộ trên hành lang dài và rộng của tập đoàn Thiên Nam.

Hôm đó mưa rất lớn, bao phủ lên bầu trời Hà Nội một màu xám xịt, u uất buồn. Tại một nơi xa, Thiên đang ngủ và ở nơi này, trong mưa, có ai đó đang thở dài, thật buồn.

End flashback

Linh đưa ánh mắt ra bên ngoài tấm kính xe, nhìn dòng xe cộ tấp nập ngược xuôi. Chính nó cũng không biết vì sao mình lại có mặt ở đây, vì Thiên, hay còn vì ai khác?

Linh khép mắt lại. Ký ức luôn là thứ ám ảnh con người ta. Ký ức đẹp thì không sao, nhưng ký ức buồn, giống như một nốt trầm lạc lõng. Đầu Linh nặng trĩu. Con buồn ngủ bất giác ừ ừ. Nó nghiêng người, ngã đầu lên vai Thiên, thì thầm “mình ngủ một lát”.

- Sao cô ta lại theo chúng ta trở về?

Giọng ai đó vang lên, hình như là của tên đáng ghét dám bỏ nó ở lại quán ăn. Mơ màng trong giấc ngủ, nhưng Linh cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của hân lúc này. Thực ra, Thiên như bây giờ thật tốt. Cậu ấy vẫn lạnh lùng, nhưng không còn cô độc. Có lẽ...có lẽ mọi việc không quá khó khăn như

mình vẫn nghĩ.

- Cô ấy là bạn mình, không theo mình thì cô ấy đi đâu? Khách sạn?

Nghe được giọng của Thiên, Linh thu người, nép sát vào, không biết rằng, tay của một ai đó ngồi trên đã nắm chặt thành quyền.

*****

Căn nhà đó nằm phía cuối đoạn đường Hoàng Văn Thụ giao với Trần Nhân Tông. Một căn nhà hai tầng với lối kiến trúc khá cổ, khác với mấy căn nhà cùng khu đó. Giàn hoa ti- gôn mọc lan trên bờ tường, đổ xuống bên cánh cổng màu đen, tương phản với màu sơn trắng và màu nâu đỏ của những viên gạch tạo ra một tổng thể hòa nhã. Sân trước cũng lát thứ gạch màu nâu đỏ. Nồng và đậm; đỏ và xanh; xa và gần; như hai thái cực đẩy mà lại hút.

Khi Linh nhìn thấy ngôi nhà, cả người nó cứng lại. Ngay cả hô hấp cũng có chút dồn dập. Ngày đó, chính tại nơi này, Linh nhìn và nghe thấy một việc ám ảnh nó đến bây giờ. Một việc khiến thế giới màu hồng của Linh chợt biến thành màu xám, thứ màu pha loãng giữa màu đen và trắng_ màu của sự nghi ngờ và nỗi đau phân bội.

- Đây là nhà cậu hả Quân?

Thiên hỏi, trong khi mắt vẫn không ngừng quan sát tổng thể ngôi nhà.

- Ừ, đây là ngôi nhà trước kia mình từng sống.

Quân trả lời, mắt nhìn về người con gái đang đứng cạnh Thiên. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Quân giật mình. “Là hận, cô ấy hận mình”. Bao nhiêu lần muốn được giải thích, muốn nói với Linh tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt này, Quân chỉ biết cúi đầu im lặng.

- Nhà có 4 phòng ngủ. Mình với Phong một phòng, Vũ Hàn với Vũ Duy một phòng. Còn hai phòng trống cuối hành lang phía Đông là phòng hai cậu. Mình sẽ mang chăn và gối mới lên.

Quân nói rồi đi nhanh về phòng, giống như trốn tránh. Còn lại năm người giữa phòng khách. Vũ Hàn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Duy lời đi. Phong nhìn thoáng qua Linh và Thiên, rồi cất bước đi về phòng, nơi Quân vừa khuất.

Khi mọi người đã đi hết, Linh nắm lấy tay Thiên thật chặt, giống như cố gắng tìm kiếm điểm tựa cuối cùng. Mặc dù đã dặn lòng không nhớ, không nghe, không thấy, không nhìn, nhưng khi thực sự đối mặt, đau, đau lắm. Linh ôm chặt lấy Thiên, nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi.

Quân nằm trên giường, ánh mắt chăm chú nhìn vào tấm ảnh trên tường. Trong hình là một cô bé xinh xắn, khoảng mười bốn tuổi đang tươi cười rạng rỡ.

Đã bao lâu rồi cậu chưa nhìn thấy nụ cười ấy? Hình như cũng hai năm rồi, kể từ ngày ấy.

Flashback

Ai cũng biết nhà họ Trần là một trong mười gia tộc lớn nhất, lâu đời nhất tồn tại ở thành phố này. Tuy nhiên, đó chỉ là bề nổi. Người ta không hề biết có một gia tộc luôn luôn đứng sau, đào tạo ra những con người ưu tú, sẵn lòng vì Trần gia cống hiến. Và cũng ít ai biết được, thế lực Trần gia lớn mạnh như thế không chỉ bởi họ phát triển kinh doanh trải rộng trên nhiều ngành nghề mà còn bởi vì sau lưng họ là cả một bang phái lớn mạnh tiếng tăm nhất nhì thành phố.

Để giữ được vị thế như hiện nay, Trần gia một mặt thẳng tay đè bẹp những người chống đối, mặt khác liên hôn với những gia tộc lớn để củng cố địa vị của gia tộc mình. Và như một điều hiển nhiên, những đứa con trong Trần gia trở thành vật hi sinh cho lợi ích chung của gia tộc. Quân cũng không ngoại lệ.

Năm ấy, Quân mười bốn tuổi, chỉ vì một câu nói của ông nội mà cậu phải bay ra Hà Nội để gặp một người mà theo lời ông nói là “cháu của một người bạn cũ”.

Từ nhỏ sống trong sự dạy dỗ khắt khe của ông, chứng kiến những màn tranh đấu gắt gao của anh em trong họ tộc, Quân biết chuyến đi này không chỉ đơn giản là gặp “cháu của một người bạn cũ”, nhưng cậu không thể nào từ chối.

Lần đầu gặp Linh, hình ảnh của cô bé không để lại trong Quân quá nhiều ấn tượng. Trong mắt cậu, Linh là một cô bé khá xinh xắn với mái tóc đen, dài được buộc gọn, chỉ như vậy, không hơn.

Coi Linh như những người con gái khác, Quân nở nụ cười hoàn mỹ nhất, hướng về phía Linh, tự giới thiệu:

- Xin chào, mình là Trần Nhật Quân, mong được cậu giúp đỡ trong một tháng này!

“Hừ, muốn mê hoặc bản cô nương ư, chờ xem”, Linh nghĩ vậy, nhưng vẫn nở nụ cười ngọt ngào, chìa tay ra, nhẹ nhàng đáp lại:

- Xin chào, mình là Linh, hân hạnh được làm quen với cậu.

Quân hơi nhàu mày, lên quan sát Linh thật kỹ. Nhìn bề ngoài, cô bé không khác những tiểu thư gia đình danh giá khác, nhưng chỉ với một câu chào, Linh đã khiến cậu phải nghĩ lại. “Cô bé này, thật không đơn giản”.

Quân cầm lấy tay Linh, khẽ dùng sức. Linh đau nhưng vẫn duy trì nụ cười. “Thú vị”, Quân nghĩ thầm trong đầu, cũng không quên mỉm cười lại với Linh. Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí dường như tỏa ra tia lửa. Nghiệt duyên của hai người có lẽ bắt đầu từ đó.

End flashback

*****

Ở một căn phòng khác trên lầu hai, Thiên và Linh cũng không ngủ được. Sau một hồi khóc lóc thảm thiết, cuối cùng Linh cũng bình tâm lại. Liếc nhìn người ngồi bên cạnh, Linh biết Thiên đang đợi, đợi chính mình nói ra tất cả. Lau khô những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt, Linh dựa vào Thiên, kể lại chuyện đã xảy ra bằng chất giọng không biết là vui hay buồn.

Flashback

Nếu nói thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành mọi vết thương thì tình yêu lại là một điều kỳ diệu gắn kết con người.

Linh và Quân đã trải qua một mùa hè với thật nhiều sắc thái cảm xúc. Từ ghét đến thấu hiểu, có cảm tình rồi yêu quả thật là một quá trình dài. Khoảng thời gian đó tuy ngắn ngủi, nhưng xuất hiện trong đó không chỉ là niềm vui, nỗi buồn mà có thêm cả những giọt nước mắt, những vu vơ hờn giận trẻ con và những trận cãi vã nảy lửa. Vậy mà không hiểu từ khi nào, có một thứ tình cảm lạ lẫm dần xuất hiện; từng chút, từng chút một len lỏi vào tim của cả hai đứa. Đợi đến khi tự nó nhận ra đó là thứ tình cảm gì thì trong tim mỗi đứa đều đã khắc sâu hình bóng của người còn lại. Là nhớ đến cồn cào một nụ cười, là mong chờ một ánh mắt, là khao khát nhìn thấy mỗi ngày.... là yêu.

Bánh xe định mệnh vô tình quay, gắn kết hai con người lại với nhau, nhưng cuối cùng liệu có đưa họ đến với nhau?

Sài Gòn một ngày mưa.

Linh đi ra ngoài sân bay Tân Sơn Nhất, ngồi lên chiếc ghế đá, mặc cho những hạt mưa khẽ tấp vào mặt mình. Linh đợi một lúc rồi vẫy một chiếc taxi, đọc cho tài xế một địa chỉ đã quá quen thuộc với mình. Khẽ mỉm cười, khép hờ mắt, Linh mừng rỡ tượng ra vẻ mặt của Quân khi thấy mình đứng trước mặt, chắc chắn sẽ rất thú vị. Nhưng Linh không thể ngờ, chuyến đi lần này đã không những khiến bản thân bị tổn thương mà còn nhận được nỗi đau của sự phản bội.

Đứng trước ngôi nhà hai tầng với lối kiến trúc cổ kính có giàn hoa ti-gôn mọc lan trên bờ tường, nghĩ đến phản ứng của Quân khi gặp mình lại làm Linh khẽ cười một lần nữa. Vui vẻ ngấm nga một giai điệu không tên, Linh bắt đầu bước từng bước đều đều trên con đường lát gạch màu nâu đỏ dẫn vào nhà.

Trong nhà không một bóng người, không gian im lặng đến mức có thể nghe được tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên tường. Khẽ nhàu mày,

Linh đi nhanh lên lầu hai, đến trước phòng Quân, qua cánh cửa khép hờ, Linh nhìn thấy Quân đang ôm một người con gái khác. Nhìn đôi tay đã từng ôm mình, vuốt tóc mình lúc này lại ôm người khác, cả người Linh run lên, món quà trên tay rơi xuống nền đá hoa, tạo nên âm thanh đủ để hai người trong phòng nghe được. Quân buông người con gái kia ra, quay lại, đi nhanh về phía cửa. Nơi đó không có ai, chỉ còn túi hành lý và đôi búp bê bằng sứ gần như vỡ vụn nằm im trên sàn.

Quân hốt hoảng, chạy nhanh xuống lầu, không có ai. Cánh cửa chính mở rộng, không chút do dự, Quân lao ra ngoài, giữa màn mưa dày đặc. Giọng cậu lạc hẳn đi, kêu thật to tên một người:

- Linh!

Trong lúc Quân tìm kiếm trong màn mưa, thì tại một căn phòng khác, Linh vui mặt vào gối, cố ngăn tiếng nước nở. Đau, đau quá!

Nước mắt chảy vào miệng, đắng chát. Ánh mắt Linh cũng trở nên trống rỗng. Người mới hôm qua còn nói nhớ mình, nói yêu mình nhưng sau lưng lại ôm hôn người khác. Tình yêu hai năm...cứ như vậy mà mất đi.

End flashback

Thiên chưa bao giờ thấy Linh như lúc này. Giọng nói nghe không ra cảm xúc nhưng lại khiến người đối diện cảm nhận được nỗi đau mà không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

- Sau đó thì sao?

- Không có sau đó. Mình về Hà Nội, không gặp lại cậu ấy cho tới hôm nay.

Linh thán nhiên nói, còn kèm theo một nụ cười lạnh. Cứ nghĩ bản thân đã quên, nhưng khi nhìn thấy, lại đau đến không thở được, tim, giống như bị ai bóp nghẹt.

- Mình đã từng nghĩ sẽ hận, nhưng hận một người so với nhớ một người lại càng đau khổ.

Giờ phút này, nhìn Linh như vậy, Thiên rút cuộc có thể hiểu vì sao người ta nói tình yêu có thể khắc sâu đến “vì người ấy mà đau, vì người ấy mà chết”.

*****

Ánh nắng của ngày mới xuyên qua tấm rèm cửa, chiếu lên hai người đang ôm nhau ngủ. Linh khẽ trở mình, mở mắt nhìn người bên cạnh đang say sưa ngủ. Đưa tay chỉnh lại góc chăn, Linh đứng dậy đi vào phòng tắm. Nhìn trong gương phản chiếu ra hình ảnh cô gái với đôi mắt vẫn còn sưng vì khóc, Linh thở dài.

Vốc nước lên mặt, cảm giác mát lạnh khiến Linh tỉnh táo lại. Cũng đã hai năm rồi, có lẽ mọi chuyện nên kết thúc.

Lúc Linh quay lại phòng ngủ, Thiên vẫn ngon giấc trên giường. Không muốn đánh thức Thiên dậy, Linh đi đến cửa sổ, vén rèm, ngồi xuống bệ cửa, hai tay ôm gối, mắt mở to, ngẩn ngơ nhìn những chậu hoa cạnh lan can, thả hồn mình theo con gió mang theo nóng đặc trưng của Sài Gòn. Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên cùng với giọng nói của Quân vọng từ bên ngoài vào kéo Linh về thực tại:

- Linh, cậu dậy chưa? Mình có chuyện muốn nói.

Đêm qua, Quân đã suy nghĩ cả đêm. Cậu biết mình còn yêu Linh, chỉ vì một hiểu lầm mà buông tay thì thật không công bằng, cho cả Linh và cậu. Quân muốn giải thích, muốn nói hết tất cả những gì đã đè nén trong suốt hai năm.

Một phút, hai phút... năm phút trôi qua, bên trong không có tiếng trả lời, Quân chán nản, xoay người. Nhưng lúc này, cánh cửa mở ra, Linh trong chiếc váy liền màu vàng nhạt dựa người vào cạnh tường, lạnh nhạt nhìn Quân, từ từ mở miệng:

- Giữa chúng ta còn gì để nói?

- Còn, mình có rất nhiều điều muốn nói với cậu, hãy cho mình một cơ hội.

Linh chưa biết phải trả lời Quân thế nào thì giọng nói ngái ngủ của Thiên từ trong chăn vọng ra:

- Linh, ồn quá! Để mình ngủ.

Quân chết lặng, nhìn chăm chăm vào Linh. Hai nắm tay siết chặt. Cậu xông vào phòng, mặc kệ sự ngăn cản của Linh, túm lấy cổ áo Thiên, cho Thiên một đấm. Từ hành động đến lời nói của Linh, Quân biết hai người họ có quan hệ không tầm thường. Nhưng cậu không thể ngờ rằng, hai người bọn họ lại có loại quan hệ này. Một người là người mình yêu, một người là bạn thân. Có phải chẳng kiếp trước cậu đã gây nghiệt gì, để kiếp này chịu báo ứng. Quân dựa vào tường, cười to, nhưng nước mắt cứ thế chảy xuống. Đau, tim đau quá!

- Giờ cậu đã hiểu cảm giác của Linh khi nhìn thấy cậu ôm người con gái khác?

Quân ngừng cười, nhìn Thiên từ dưới đất đứng lên. Mắt cậu mờ to, không dám tin vào những gì trước mắt. Thiên, cậu ấy, cậu ấy...

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sự Thật

Trên vòng quay ngựa gỗ, cô bé con với hai bím tóc xinh xinh đang cười rạng rỡ nhìn về người thanh niên đứng phía dưới. Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc vang lên, phiêu tán vào không gian.

- Anh, em đang bay.

Cô bé hét lên đầy sung sướng. Nhưng bất ngờ, cô bé buông tay khỏi thanh vịn, cả người theo quán tính, ngã về phía trước. Hạo Nam muốn chạy lại đỡ cô bé, nhưng đã muộn. Cô bé bị hất ra khỏi ngựa gỗ, rơi xuống đất. Vòng quay vẫn tiếp tục, nhưng cô bé nằm im dưới nền đá lạnh, mắt nhắm nghiền và... máu bắt đầu chảy.

Hàn Hạo Nam giật mình thức giấc sau cơn ác mộng. Mặc dù đang là mùa đông nhưng cả người anh ướt đầm mồ hôi. Chiếc điện thoại trên giường reo vang, kéo tâm trí Hạo Nam trở lại. Liếc nhìn tên người gọi trên màn hình, Hạo Nam miễn cưỡng gạt màn hình, giọng nói không giấu được vẻ mệt mỏi:

- Có chuyện gì?

Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì mà khiến đôi mày của Hạo Nam ngày càng nhíu chặt. Dặn dò vài câu, anh ném điện thoại lên giường, đi vào phòng tắm. Đưa tay vuốt ngược mái tóc ra phía sau, Hạo Nam để mặc dòng nước lạnh xối vào người mình. Giấc mơ ban này khiến anh bất an. Đường như sắp tới sẽ có một chuyện gì không tốt xảy ra.

Không biết đứng dưới dòng nước lạnh đã bao lâu, đến khi thấy cả người dường như mất cảm giác, Hạo Nam mới miễn cưỡng mặc quần áo đi ra phòng khách. Châm một liều thuốc, anh đến bên cửa sổ, từ tầng 15 của khách sạn ngắm sao nhìn xuống cảnh thành phố Thượng Hải về đêm. Thượng Hải về đêm lộng lẫy, rực rỡ sắc màu, hoàn toàn khác với một Thượng Hải ban ngày. Mặt tiền của các cao ốc, các khu chung cư, các tòa tháp được sử dụng tối đa cho công nghệ quảng cáo. Đèn lader với đủ các loại màu sắc quét lên các tòa tháp, các cao ốc, các khu chung cư làm nên vô vàn các kiểu quảng cáo, lấp lánh soi bóng xuống lòng sông Hoàng Phố. Thượng Hải với sông Hoàng Phố lung linh sắc màu huyền ảo. Thuyền dạo một vòng trên sông, làm du khách đi từ ngạc nhiên này đến bất ngờ khác. Lúc thì kinh ngạc trước một Thượng Hải hiện đại, hoành tráng, lúc thì trầm trồ trước một Thượng Hải cổ kính, diễm lệ, lúc lại sững sờ như đang chiêm ngưỡng Cung điện mùa đông nước Nga, lúc lại ngỡ ngàng như đứng trước Venice của Ý...

Tuy cuộc sống về đêm của Thượng Hải ồn ào và náo nhiệt nhưng bên trong lòng thành phố, từ những người khách từ phương xa như Hạo Nam hay những người dân bản địa, đều ôm ấp một nỗi niềm của riêng mà ban ngày ít biểu lộ.

Dập tắt liều thuốc còn cháy dở vào gạt tàn, Hạo Nam quay lại giường, lấy điện thoại, bấm số và chờ đợi. Sau một loạt tiếng "tút" thật dài, cuối cùng bên kia cũng có tiếng trả lời:

- Xin chào, đây là văn phòng của ngài An Vũ Hy. Xin hỏi, ai đấy ạ?

- Xin chào, tôi là Hàn Hạo Nam. Tôi muốn gặp ông An Vũ Hy, phiền cô sắp xếp lịch hẹn.

Hạo Nam nói qua điện thoại, nhưng ánh mắt lại nhìn về xa xăm, giống như đang suy nghĩ điều gì. Nếu không phải việc lập chi nhánh tại thành phố Hồ Chí Minh gấp vắn đề, anh cũng sẽ không có mặt tại đây, ngay lúc này. Liếc nhìn đồng hồ trên tường, 8 giờ 24 phút, lúc này ở thành phố Hồ Chí Minh cũng chỉ hơn bảy giờ, Hạo Nam lại khẽ mỉm cười. Mặc dù có chịu bao nhiêu khổ, chỉ cần nghĩ đến Thiên, anh đều thấy đáng giá. Bảy năm xa nhà, bảy năm chờ đợi, bảy năm trả giá, cuối cùng anh cũng trở về và đủ khả năng để che chở người quan trọng nhất dưới đôi cánh của mình.

Flashback

Hạo Nam nhớ rõ ngày đó rất lạnh, anh trốn khỏi nhà của cha, chạy đến một ngôi nhà cũ kỹ nằm ở cuối đường Lê Lợi chỉ để nhìn một người phụ nữ. Hạo Nam biết người đó là mẹ mình, nhưng lại không hiểu tại sao cha không cho anh gọi mà bắt anh gọi một người khác là mẹ. Và anh cũng còn quá nhỏ để hiểu tại sao cha mẹ lại không ở cùng nhau. Đứng bên ngoài thật lâu, lâu đến nỗi hai chân tê cứng vì lạnh, Hạo Nam mới xoay bước ra về. Nhưng cậu không biết, mỗi khi bản thân quay đi, người phụ nữ đang đánh đàn cũng dừng lại, quay người nhìn về phía cậu biến mất.

Cứ thế, suốt hai năm, cậu luôn đứng từ xa nhìn người phụ nữ đánh đàn trong nhà, cho tới một ngày.

Năm mười tuổi, khi nhìn thấy cha ôm một đứa trẻ còn quần tã trở về, Hạo Nam cảm thấy rất bất ngờ. Tuy rằng đứa nhỏ này hô hấp thực mỏng manh lại đang nhắm mắt, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ xinh đẹp. Anh chưa bao giờ nhìn qua đứa trẻ nào xinh xắn như vậy. Lần đầu tiên đứa trẻ mở mắt nhìn anh, Hạo Nam không biết rằng, đời này anh sống, chỉ để bảo vệ đôi mắt đen sáng ngời không chút tạp chất ấy.

Chớp mắt đã qua một năm, lần đầu tiên khi cô bé cất tiếng gọi, không phải là “cha”, “mẹ” mà là “anh”. Khi tiếng “anh” thoát khỏi miệng của cô bé, cả người Hạo Nam run lên. Bàn tay đang ôm cô bé run run, thiếu chút nữa thì đánh rơi người đang tròn mắt nhìn mình.

Chỉ chớp mắt, cô bé đã mười tuổi, còn Hạo Nam cũng hai mươi. Trong quá khứ, năm nào Hạo Nam cũng tặng cho cô bé búp bê vào ngày sinh nhật. Năm nay, anh muốn dành cho cô bé một niềm vui bất ngờ nhưng lại không biết rằng đó là sinh nhật cuối cùng anh trải qua cùng cô bé, cho tới bảy năm sau.

End flashback

*****

Thiên buồn cười nhìn người trước mặt đang nhìn chăm chăm mình. Lúc sáng, khi nó xuất hiện trước mắt Quân với bộ đồ ngủ của con gái, cậu ấy ngạc nhiên tới mức hết âm lên rồi phi nhanh xuống dưới lầu. Và bây giờ, trong phòng khách tầng một, Thiên đang đối mặt với không chỉ là Quân, mà còn có thêm ba người khác. Nhưng trái ngược với vẻ mặt của Quân, ba người còn lại có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều. Thiên nhìn Quân muốn nói lại thôi, khẽ nháy mắt với cậu:

- Cậu có gì muốn hỏi?

- Cậu thật sự là con gái?

Quân hỏi, nhưng ngay lập tức cảm thấy hối hận. Những gì nhìn thấy sáng nay đã trả lời tất cả, giờ cậu hỏi thì có thay đổi được gì? Mà nghĩ tới sáng nay, mặt Quân không tự chủ được đỏ bừng.

Flashback

Khi nghe thấy tiếng Thiên vọng ra từ phòng Linh, đầu óc Quân trống rỗng. Tay chân không teo sự chỉ huy của não bộ, mặc kệ sự ngăn cản của Linh, Quân xông thẳng vào phòng, túm lấy người trên giường, giáng một đấm vào con người đang ngái ngủ. Một bên là người mình yêu, một bên là bạn thân. Cảm giác bị phản bội không ngờ lại đau đến thế. Tuyệt vọng! Lần đầu tiên Quân không biết nên làm gì. Và cậu cất tiếng cười to, cười, nhưng nước mắt, cứ thế rơi xuống. Khi định quay người, đi ra phía cửa, chợt cậu nghe được một giọng nói quen thuộc từ phía sau :

- Giờ cậu đã hiểu cảm giác của Linh khi nhìn thấy cậu ôm người con gái khác?

Cậu ngừng cười, quay lại nhìn về phía sau. Chợt mắt cậu mở to, nhìn chăm chăm vào người từ dưới đất đứng dậy. Hàn Như Thiên, cậu ấy, cậu ấy mặc áo ngủ nữ. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là Quân nhìn thấy, Thiên, cậu ấy, có ngực. Ánh mắt Quân lộ rõ vẻ không thể tin, cứ thế nhìn chăm chăm vào ngực Thiên, giống như chỉ sợ những gì mình nhìn thấy là giả. Nhìn thấy ánh mắt của Quân, Thiên nổi lên ý nghĩ xấu xa. Nó tiến đến gần Quân, nháy nháy mắt với cậu, giọng nói có chút bông đùa:

- Cậu có muốn “sờ” thử xem là thật hay giả không?

Thiên vừa dứt lời thì Quân đỏ bừng mặt, hét âm lên rồi phi nhanh xuống lầu. Thiên ôm bụng cười to, còn Linh chỉ biết nhìn theo bóng Quân mất hút dưới cầu thang, thờ dãi.

End flashback

Quân vừa dứt lời, Vũ Hàn và Vũ Phong ngồi phía đối diện đều đồng loạt trừng mắt nhìn Quân, giống như cậu ấy vừa nói một chuyện kinh dị lắm. Riêng Vũ Duy vẫn im lặng, nhưng chỉ có chính bản thân cậu mới biết, bàn tay đang nắm chiếc cốc đã trở lên trắng bệch.

- Cậu cũng biết rồi sao?

Sau một hồi im lặng, Vũ Duy là người lên tiếng trước. Cậu không biết nên giải thích cảm giác lúc này của mình như thế nào, nhưng cậu biết, mình khó chịu khi ngày càng có nhiều người biết được bí mật của Thiên. Nghe Vũ Duy hỏi như vậy, tất cả mọi người, ngoài Vũ Hàn đều giật mình nhìn cậu. “Vũ Duy nói vậy là có ý gì? “Cũng biết” là sao? Có lẽ nào...? Thiên đang suy nghĩ chợt đứng phắt dậy, ánh mắt nó thoáng qua một chút lo lắng. Nếu Thiên không nhầm, Vũ Duy đã biết được bí mật của mình. Phải chăng người nghe lén ở vườn hoa là Vũ Duy? Nếu như vậy cũng không quá bất ngờ. Chỉ là, Thiên không hiểu tại sao Duy lại giữ im lặng.

- Người nghe lén ở vườn hoa là cậu?

Thiên lại ngồi xuống ghế, nhìn Duy, chậm rãi hỏi. Mặc dù là câu hỏi, nhưng ngữ điệu giống như khẳng định.

- Người đó là tôi.

Khi Vũ Duy còn chưa kịp hiểu Thiên muốn hỏi gì thì Phong ngồi im lặng một bên chợt lên tiếng.

- Là cậu? Không thể nào.

Thiên đột ngột đứng bật dậy hỏi Phong. Về mặt nó hiện rõ vẻ không thể tin. Người nghe lén không phải là Vũ Duy mà lại là cậu ta, người nó không thể ngờ nhất. “Nếu là Vũ Phong, tại sao cậu ta lại giữ im lặng? Chẳng phải cậu ta rất ghét mình sao?”. Thiên lắc đầu, cố gắng xua đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Giờ nó phải thật bình tĩnh, và...chờ đợi. Đợi xem rốt cuộc An Vũ Phong muốn gì.

- Hai cậu đang nói chuyện gì vậy? Cái gì nghe lén, cái gì vườn hoa?

Quân nhìn Thiên và Phong bằng đôi mắt đầy thắc mắc. Những người có mặt ở đây, ngoài cậu, không một ai bất ngờ về việc Thiên là con gái. Linh thì cậu có thể hiểu, nhưng còn ba người kia, biểu hiện của họ giống như đã biết từ lâu. “Đã biết từ lâu”, mấy từ này lướt qua óc Quân, giống như sét giữa trời quang. Cậu nhìn sang phía Vũ Hàn vẫn im lặng này giờ, khó khăn mở miệng:

- Các cậu, các cậu đã biết Hàn Như Thiên là con gái phải không?

Im lặng, và im lặng. Khi Quân nghĩ sẽ không có ai lên tiếng trả lời mình thì Vũ Hàn đứng dậy, đi về phía Quân, đặt tay lên vai cậu, thở dài, nói:

- Cậu là người biết cuối cùng.

- Tại sao các cậu không nói cho mình biết?

Quân cao giọng hỏi Vũ Hàn. Vì cái gì mà mấy người bọn họ giấu cậu chuyện quan trọng như vậy? Nếu biết Hàn Như Thiên là con gái, cậu cũng không bị ghen tỵ che mắt lý trí mà xuống tay nặng như vậy. Quân nghiêng người, nhìn về phía Thiên đang được Linh dùng bông băng thấm đi vết máu nơi khóe miệng, trong mắt tràn đầy hối hận. Cú đâm lúc đó của cậu dùng hết sức, không biết Thiên có sao không nữa.

- Cậu không có hỏi.

Vũ Hàn bình tĩnh đưa ra một lý do khiến Quân không còn lời nào để nói. Bình ổn lại tâm trạng của mình, Quân lại tiếp tục hỏi:

- Các cậu biết từ khi nào?

- Điều đó không quan trọng, quan trọng là các cậu nghĩ thế nào về chuyện tôi là con gái?

Thiên đang ngồi im một bên để Linh bôi thuốc chợt lên tiếng. Điều nó quan tâm nhất lúc này không phải là bọn họ phát hiện ra bí mật của nó khi nào mà Thiên muốn biết là bọn họ định xử lý thế nào. Vũ Hàn chắc chắn sẽ không nói với ban giám hiệu. Vũ Duy và Quân có lẽ cũng sẽ không. Nhưng người Thiên thật sự lo lắng chính là An Vũ Phong. Vốn hai người họ đã có hiểu lầm, giờ vì Quân nên cũng không còn gay gắt, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta sẽ giúp nó.

- Từ trước đến nay, trường Night chưa từng có chuyện như vậy xảy ra. Cậu là duy nhất.

Quân thoáng thờ dài. Chuyện này nếu bị phát hiện, Thiên không những bị đuổi học mà còn có khả năng bị truy tố trước pháp luật. Nhưng điều khiến cậu không thể hiểu là tại sao cậu ấy lại vào được trường Night_ trường chỉ dành cho nam?

- Nếu bị phát hiện thì sẽ thế nào?

Linh im lặng này giờ bỗng lên tiếng. Đây cũng chính là chuyện mà Linh suy nghĩ này giờ. Cô thật sự mong Thiên sẽ trở về Hà Nội, nhưng điều đó không

có nghĩa cô không quan tâm tới an toàn của Thiên.

- Nhẹ thì đuổi học, nặng thì bị truy tố trước pháp luật. Nhưng mình thực sự không hiểu tại sao cậu có thể vào được trường này? Chẳng lẽ cậu. ...

Thấy Thiên gật đầu thừa nhận, Quân thốt lên:

- Không thể nào.

- Tại sao lại không thể? Trường cậu chỉ yêu cầu chứng nhận của bệnh viện về giới tính. Việc đó quá đơn giản, không phải sao?

Thiên trả lời thật thản nhiên, giống như chuyện họ đang nói không có chút liên quan gì đến mình. Thế nhưng thực sự không ai biết, khi nghe Quân nói đến mức kỷ luật, người Thiên cứng lại, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi. Nó đã rất cẩn thận, nhưng cuối cùng, vẫn là bị phát hiện. Có lẽ, đã đến lúc Thiên phải trở về nơi vốn thuộc về mình.

- Nếu chúng ta không nói, sẽ không ai biết.

Vũ Phong liếc nhìn Thiên rồi thản nhiên nói. Lời Phong vừa dứt, Vũ Hàn là người đầu tiên phản ứng lại. Cậu ôm lấy Phong bên cạnh mình, toét miệng cười, nói:

- Đúng vậy, không nói thì không ai biết. Đơn giản như vậy sao mình không nghĩ ra chứ.

Trái lại với vẻ mặt hớn hờ của Vũ Hàn, những người còn lại đều im lặng. Thiên nhìn Phong bằng ánh mắt dò xét. Nó không tin An Vũ Phong sẽ giúp mình che giấu. Đường như nhìn thấu suy nghĩ của Thiên, Phong hơi nhún mày, chậm rãi nói:

- Đừng nghĩ tôi làm vì cậu. Tôi chỉ không muốn tình bạn khó khăn lắm mới có của chúng tôi vì cậu mà tan vỡ. Có lẽ cậu không biết, hoặc cũng có tình không muốn biết, nhưng tôi vẫn muốn nói với cậu, Vũ Duy và Vũ Hàn... thích cậu. Hơn nữa, Vũ Hàn còn là vị hôn phu của cậu. Tôi nói đúng chứ, tiểu thư của tập đoàn Thiên Nam?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trốn Tránh

- Vũ Phong, đủ rồi!

Vũ Duy đứng bật dậy, túm lấy cổ áo Phong. Cậu không ngờ An Vũ Phong lại điều tra Hàn Như Thiên, thậm chí là điều tra cả anh em bọn họ. Nhìn vẻ mặt sững sờ của Linh cùng ánh mắt đầy nghi vấn của Quân, cậu có cảm giác như bị lộ trần đứng giữa đám đông.

Trái lại với phản ứng của Duy, Phong có vẻ bình tĩnh hơn. Cậu gỡ bàn tay Duy đang nắm cổ áo mình ra, từ tốn hỏi:

- Cậu đang sợ sao, Vũ Duy?

- Minh... mình...

Vũ Duy không biết phải trả lời như thế nào. Cậu không sợ người khác biết cậu yêu hôn thê của em trai mình. Dù sao Vũ Duy cũng không nghĩ buông tay. Nhưng điều cậu sợ hãi chính là phản ứng của Thiên khi biết chuyện này. Cậu không thể chịu được ánh mắt chứa đầy vẻ lạnh lùng của Thiên, và càng không thể chịu đựng được nếu vì chuyện này mà Thiên trốn tránh mình. Nhưng những gì Vũ Duy lo lắng dường như đã xảy ra. Chỉ thấy Hàn Như Thiên đứng dậy, đi tới trước mặt Phong, khuôn mặt không có bất ngờ, cũng không sợ hãi, nói một câu:

- Những gì cậu nói, không liên quan đến tôi. Còn chuyện tôi là con gái, nói hay không, tùy cậu.

Thiên nói xong rồi quay người đi nhanh lên lầu. Nó không dám nhìn Vũ Hàn và Vũ Duy thêm một giây nào nữa. Thiên sợ bản thân mình chống đỡ không được mà bỏ chạy. Nhưng việc nó đang làm bây giờ cũng đâu khác gì trốn chạy.

- Hay cho một chữ “Tùy”. Hàn Như Thiên, chẳng lẽ ngoài quay người đi, cậu không có gì muốn nói với hai người bọn họ?

Nhìn bóng Thiên khuất dần sau hành lang, Vũ Phong tức giận hét lên. Cậu chán ghét Hàn Như Thiên, chán ghét cái vẻ mặt bất cần, chán ghét cả cách nó trốn tránh mọi việc. Nhưng Vũ Phong cũng chán ghét chính mình. Vì cái gì mà Hàn Như Thiên lại ảnh hưởng đến cậu?

- Phong, đủ rồi!

Vũ Hàn im lặng đã lâu bất chợt lên tiếng. Cậu biết Vũ Phong muốn tốt cho anh em bọn họ, nhưng Vũ Phong cũng không nên điều tra Hàn Như Thiên, và càng không nên nói ra sự thật mà anh em bọn họ cố tình muốn che giấu. Hai anh em cùng yêu một người con gái, điều đó thật bí ai cỡ nào.

- Hai người vì cô ta làm bao nhiêu việc, nhưng cuối cùng nhận lại được gì ngoài cái quay lưng không tình cảm kia. Thậm chí cô ta còn không thèm nhìn hai cậu lấy một lần.

An Vũ Phong tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, bàn tay nắm chặt lấy cổ áo Vũ Hàn, hét lên.

- Cậu không hiểu.

Vũ Hàn mặc kệ bàn tay đang nắm cổ áo mình, bình tĩnh nói. Cậu yêu Thiên, nhưng cậu không muốn làm Thiên khó xử. Chỉ cần ngày ngày được nhìn thấy cô ấy, cùng thức dậy, cùng đi học, đi ăn, Vũ Hàn đã rất hạnh phúc rồi. Chính Vũ Hàn cũng hiểu rõ, cậu không thể dùng thân phận hôn phu của mình để trói buộc Thiên, vì vậy, cậu chọn cách im lặng để được bên cạnh cô ấy. Nhưng bây giờ, còn có thể?

Linh đứng một bên lắng nghe đã lâu, bất ngờ lên tiếng:

- Có lẽ các cậu không tin, nhưng sự thật là Thiên không hiểu yêu một người là như thế nào? Cũng không biết cái gì gọi là yêu và không biết phải yêu như thế nào? Thiên luôn thờ ơ với tất cả bởi vì cậu ấy sợ hãi nên không dám mở rộng lòng mình.

- Còn nữa – Linh dừng lại, ánh mắt nhìn về phía An Vũ Phong, tiếp tục nói – Có lẽ cậu chưa yêu ai nên cậu không biết. Khi yêu một người, chỉ cần nhìn thấy người ấy, đó cũng là hạnh phúc.

Linh vừa dứt lời, Vũ Phong ngẩng đầu lên, vừa vịn chạm phải ánh mắt của Linh. Cậu cúi đầu, suy nghĩ. Cái gì gọi là yêu? Cái gì gọi là tình? Cậu không hiểu. Từ trước đến nay, chỉ cần là thứ bản thân muốn, Phong đều dùng hết sức để đoạt lấy. Nhưng những lời Linh nói giống như ma chú, ám ảnh đầu óc của Phong. Cậu tự hỏi “Liệu trên thế giới này thật sự có tình?”.

Thiên nằm trên giường, hai mắt mở lớn, nhìn lên trần nhà sơn trắng. Chỉ cần vừa nhắm mắt lại “Có lẽ cậu không biết, hoặc cũng có tình không muốn biết, nhưng tôi vẫn muốn nói với cậu, Vũ Duy và Vũ Hàn... thích cậu” lại vang vọng trong đầu Thiên. Nó cuộn người lại, vui mừng thật sâu vào chăn để không phải nghe thấy thanh âm đáng ghét ấy. Hiện giờ, Thiên cảm thấy thật mệt mỏi. Nó chỉ muốn ngủ thật lâu để không cần phải suy nghĩ, nhưng đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Thiên từ trong chăn nói vọng ra :

- Ai đó?

- Là mình. – Linh lên tiếng trả lời. Thấy bên trong im lặng, cô tiếp tục nói – Mình vào nhé!

- Ừ, cậu vào đi.

Tiếng Thiên lại lần nữa vọng ra. Cánh cửa bật mở, Linh đi vào và bật cười khi thấy Thiên cuộn mình trong chăn. Cô nhẹ nhàng đi đến bên giường, ngồi xuống. Trong giọng nói không giấu được sự trêu chọc:

- Cậu có biết hiện giờ nhiệt độ ngoài trời là bao nhiêu không?

Không có tiếng đáp lại, nhưng nụ cười trên mặt Linh ngày càng tươi. Đưa tay kéo lấy người đang giấu mình dưới chăn, Linh lại tiếp tục nói:

- Dậy đi! Cậu có thể trốn được một lúc chứ không thể trốn được cả ngày. Chẳng lẽ cậu định ở mãi trong phòng không chịu ra?

Thấy người phía dưới vẫn nằm im không nhúc nhích, Linh bèn luồn tay xuống chăn, chạm vào sườn Thiên. Đúng như Linh dự đoán, người phía dưới bật dậy, hét lên:

- Hoàng Thùy Linh, cậu muốn chết?

Nhìn bộ dáng Thiên giống như con mèo xù lông, Linh không chút kiêng dè, cười phá lên. Lần nào cũng vậy, chỉ cần Linh chạm nhẹ vào sườn của Thiên, Thiên cũng sẽ phản ứng như vậy. Mà cũng chỉ những lúc như vậy, Linh mới thấy Thiên giống một con người. Quen Thiên gần năm năm, rất ít khi Linh thấy Thiên cười to hay khóc lớn. Cũng ít khi Linh thấy Thiên thấy hứng thú với việc gì. Lúc nào cũng chỉ mang vẻ mặt thờ ơ, thậm chí là bất cần.

Flashback

- Này!

Linh lẻo đẻo đi sau Thiên, vừa đi vừa gọi. Nhưng người đi trước không những chẳng dừng lại mà còn cố tình bước thật nhanh ra khỏi võ quán. Nhưng Linh là ai, làm sao có thể để chịu đựng được bản thân bị người khác phớt lờ. Tính khi tiểu thư trời dậy, cô chạy nhanh về phía Thiên, vươn tay muốn giữ Thiên lại. Nhưng Linh không ngờ Thiên giữ được tay mình, và bằng một đòn qua vai, Linh ngã nhào ra đất.

Thiên sống người. Nó không thể ngờ rằng đường đường là con gái của chủ võ quán nổi tiếng lại không biết võ. Nhìn đôi mắt hồng hồng sắp khóc của Linh, Thiên không biết làm gì, chỉ im lặng đứng bên cạnh. Hồi lâu, thấy Linh không đứng dậy, cũng không nói câu nào, Thiên bắt đầu đi lên tiếng:

- *Này! Không sao chứ? Tôi không cố ý.*

Khi Thiên vừa dứt lời, Linh đang im lặng chợt òa khóc khiến Thiên luống cuống. Mọi người trong võ quán nhìn về phía Thiên với ý trách móc. Nhưng Thiên không biết rằng khi nó đang cố gắng giải thích với mọi người thì mắt Linh lóe lên tia sáng, giống như gian kế được thực hiện. Đúng lúc Thiên không biết phải làm sao, giọng Linh yếu ớt vang lên:

- *Chân đau quá, không đứng dậy được.*

- *Vậy phải làm sao? Đi, tôi đưa cậu đi bệnh viện.*

Nghe thấy Linh kêu đau, Thiên cuống lên. Mặc dù Thiên thấy Linh rất phiền nhưng nó cũng không muốn làm Linh bị thương. Nếu biết Linh không có võ, Thiên đã không xuống tay mạnh đến thế.

- *Cậu đưa tôi về nhà, tôi không muốn đi bệnh viện.*

Nhìn cái vẻ mặt lạnh băng nay vì mình mà lo lắng, Linh vừa thấy có lỗi nhưng cũng thấy thỏa mãn. Ngay từ lúc Thiên vào học tại võ quán nhà mình, Linh đã chú ý đến Thiên. Không phải bởi vì sự cố gắng của Thiên, mà bởi vì Linh chưa bao giờ nhìn thấy những cảm xúc vui buồn, hờn giận trên khuôn mặt Thiên. Lúc nào cũng vậy, Thiên luôn cười với mọi người, nhưng nụ cười luôn mang vẻ xa cách.

End flashback

- *Này! Nghĩ gì mà xuất thần vậy?*

Thiên thấy Linh im lặng đã lâu, không nhận được, bèn lên tiếng hỏi.

- *Hi hi, không có gì. Mình đang nhớ lại lần duy nhất cậu công minh. Thực ra có một chuyện cậu không biết. Hồi ấy, mình không bị thương.*

- *Cái gì? Cậu nói hồi ấy cậu không bị thương?*

Linh gạt đầu thay cho câu trả lời. Thiên trừng mắt nhìn Linh, nhưng ngay lập tức, vẻ mặt lại trở về vẻ lạnh lùng, giống như lần đầu tiên nó xuất hiện trước mặt Linh. Thấy phản ứng của Thiên như vậy, Linh hốt hoảng giải thích:

- *Thiên, thực sự mình không cố ý trêu đùa cậu. Khi thấy cậu lo lắng cho mình, mình hồi hận lắm. Cậu biết không, lần đầu tiên thấy cậu xuất hiện tại võ quán nhà mình, mình luôn chú ý đến cậu. Cậu chưa bao giờ cười to hay khóc lớn. Cậu cười với mọi người, nhưng nụ cười ấy thân thiện và xa cách. Vì thế, mình...*

Thấy vẻ mặt như sắp khóc của Linh, Thiên âm thầm thở dài. Mỗi khi Linh nhìn mình với vẻ mặt đáng thương và đôi mắt long lanh nước, Thiên đều không biết nên làm thế nào mới tốt.

- *Cậu bày trò như vậy để làm gì?*

Tuy còn tức giận nhưng trong giọng nói Thiên cũng nhẹ đi rất nhiều. Nó thực không hiểu nổi tại sao Linh lại bày cái trò trẻ con như vậy?

Nghe Thiên hỏi, Linh biết Thiên không giận mình, hơi bủn rủn, lẩm bẩm:

- *Ngày nào cũng nhìn bản mặt lạnh tanh của cậu tới phát ngán rồi. Mình muốn xem những cảm xúc khác trên gương mặt cậu ngoài nụ cười gượng gạo kia. Như vậy cậu mới giống một con người.*

- *Cậu đeo bám, bày trò như vậy cũng chỉ để nhìn thấy những cảm xúc khác của mình?*

Thiên hỏi lại, khuôn mặt hiện rõ vẻ không thể tin. Dường như nó chưa thực sự hiểu cô bạn này.

Nghe Thiên hỏi, Linh bắt giấc thờ dài. Cô ôm lấy Thiên, thủ thủ:

- Thiên! Mình biết cậu đã trải qua chuyện gì. Và cũng biết nỗi đau, sự ám ảnh của cậu. Nhưng cậu không thể sống mãi trong quá khứ. Cậu xứng đáng được yêu thương, được hạnh phúc.

Nghe Linh nói, trong mắt Thiên hiện rõ vẻ mờ mịt. Nó không hiểu Linh muốn nói gì. Từ sau khi anh trai bỏ nó đi, Thiên không tin vào ai, cũng không muốn tin ai. Nó sợ, sợ lại một lần nữa bị bỏ rơi. Nhưng Linh đang nói với nó hãy quên mọi thứ. Linh nói nó xứng đáng được yêu thương. Lần đầu tiên trong mười bảy năm, có người nói với nó rằng nó xứng đáng được hạnh phúc.

- Mình không biết.

Thiên bây giờ giống như đứa trẻ không hiểu chuyện. Nó tựa vào người Linh, thì thầm. Bàn tay đang vuốt ve mái tóc Thiên của Linh chột khựng lại. Cô biết Thiên bị tổn thương quá sâu, không dễ dàng tin tưởng vào người khác. Ngay cả Linh cũng phải dùng thời gian bốn năm để tiếp cận và có một chỗ đứng bên cạnh Thiên. Nhưng như vậy chưa đủ, Thiên cần được nhiều người yêu thương và quan tâm hơn nữa.

- Thiên! Có rất nhiều người yêu thương cậu. Cậu hãy cho những người bên cạnh mình một cơ hội, cũng như cho chính mình cơ hội.

“Cho những người bên cạnh mình một cơ hội, cũng như cho chính mình cơ hội”, Thiên nhắc lại lời của Linh, đôi bàn tay nắm chặt, tự hỏi có nên cho bản thân một cơ hội?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Vì Em, Mọi Thứ Đều Xứng Đáng!

Vũ Thái nhìn người con gái ngồi đối diện, miễn cưỡng trưng ra nụ cười nhưng trong nội tâm thì không ngừng gào thét “Sao cô ta lại tìm đến tận đây?”. Ổn định lại cảm xúc của chính mình, anh nhẹ nhàng hỏi:

- Sao em lại ở đây?

- Anh đoán xem?

Cô gái khẽ mỉm cười nhìn Vũ Thái, nhưng tay không ngừng xoay khối rubic. Vũ Thái khẽ rùng mình. Anh nhớ lại những năm tháng ở Pháp, mỗi khi Diệu Trang dùng ngữ điệu này, chắc chắn anh sẽ gặp chuyện không may. Không biết lần này lại là chuyện gì nữa đây? Nhưng đó cũng không phải là điều Vũ Thái quan tâm, dù sao bị Nam lão đại áp bức nhiều năm, anh cũng quen rồi. Bây giờ không còn ai áp bức, Vũ Thái lại thấy không quen. Việc anh thắc mắc nhất chính là tại sao Diệu Trang lại có mặt tại Việt Nam? Lẽ ra lúc này cô nàng phải ở Pháp để hoàn thành luận án tốt nghiệp chứ không phải ngồi đây, vào giờ này.

- Anh đoán không được.

Sau một hồi nghĩ ngợi, Vũ Thái lắc đầu, trả lời. Có rất nhiều công việc đang chờ, anh không có thời gian với cô nàng lăm chuyện này. Nếu Nam lão đại về biết được công việc chưa hoàn thành, chắc anh sẽ lại bị chinh đến thâm hại. Trình độ chính người biến thái của Hạo Nam anh không dám bàn nhiều. Một lần bị chinh, mỗi khi nghĩ lại Vũ Thái đều thấy lạnh cả người.

Flashback

Năm năm trước, Vũ Thái bị ông nội đá sang Pháp. Trước khi đi, ông nội nhấn mạnh rằng nếu không cầm được tấm bằng thạc sĩ tài chính và quản lý của đại học Sorbonne thì đừng nghĩ tới việc đặt chân về Việt Nam. Khi đặt chân tới Pháp, ngay lập tức Vũ Thái ném câu nói của ông nội qua một bên, bắt đầu lao vào những cuộc chơi không ngày tháng. Cho tới một ngày.

Hôm ấy, theo thói quen, Vũ Thái đến quán bar quen thuộc nằm trên Đại lộ Champs-Élysées. Vừa bước chân vào quán, Vũ Thái đã bị người ngồi trên quầy rượu hấp dẫn. Đó là một thanh niên Việt Nam khoảng 22, 23 tuổi với chai Meukow XO Cognac đã vơi phân nửa. Meukow XO Cognac là loại rượu mạnh 40 độ, nếu người quá lâu có thể gây tê liệt khứu giác. Chỉ cần một hai ly nhỏ cũng có thể bị say. Nhưng người thanh niên trước mặt đã uống hết nửa chai và không có dấu hiệu dừng lại. Vì cũng là người Việt Nam, lại đang ở nơi đất khách quê người, Vũ Thái đi nhanh đến quầy rượu, giật lấy cái ly ra khỏi tay người thanh niên kia, muốn khuyên nhủ vài câu. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén không có vẻ gì bị say của đối phương, Vũ Thái khẽ run lên, những lời muốn nói không cách nào thoát ra được. Trực giác mách bảo anh nên tránh xa con người này. Nghĩ là làm, Vũ Thái xoay người, định bước đi thì người thanh niên đột ngột lên tiếng:

- Anh bạn, có nên cho tôi lời giải thích?

Chân Vũ Thái loạng choạng. “Lạnh, lạnh quá!”, anh xoa xoa hai vai, khó khăn quay người và sững sờ khi nhìn đến gương mặt của người nọ. Khuôn mặt đẹp như điêu khắc, tóc nhuộm nâu vàng, ánh mắt được che dấu bởi hàng mi dài. Nhưng điều khiến Vũ Thái ấn tượng nhất chính là thái độ của người thanh niên_ lạnh nhạt.

- Anh bạn là người Việt Nam?

Cố gắng để bản thân mình bình tĩnh, Vũ Thái khó khăn nói một câu.

- Điều đó thì có liên quan gì đến việc anh bạn giết ly rượu của tôi? Muốn khiêu khích?

- Này, cậu không thể nói thế. Cùng là đồng hương, lại cũng ở đất khách quê người, tôi thấy cậu uống rượu như uống nước, có ý tốt muốn ngăn cản. Cậu không cảm ơn thì thôi, lại còn bày ra gương mặt lạnh. Định dọa chết tôi sao.

Vũ Thái nói xong một hơi, sau đó kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Hạo Nam, cầm lấy ly rượu trên bàn uống một hơi. Đường như Vũ Thái đã quên bản thân vừa sợ hãi đến mức nào, cũng quên luôn rằng rượu anh đang uống chính là Meukow XO Cognac.

Khóe môi Hạo Nam khẽ nhếch lên nhìn người bên cạnh. Hôm nay là sinh nhật lần thứ 12 của Thiên, cũng là hai năm thời gian anh không có chút tin tức gì của con bé. Anh biết mình ra đi khiến con bé bị tổn thương, nhưng anh không thể không đi. Để có thể bảo vệ con bé, anh phải khiến mình trở nên mạnh mẽ. Hai năm nơi đất khách quê người, không lúc nào anh quên được cái ngày anh gạt tay Thiên, mạnh mẽ ra đi, cũng không thể quên được những trang nhật ký đầy nước mắt của mẹ mình.

Năm nào cũng vậy, cứ đến ngày này, anh lại đến công viên ngồi ngó một ngày trên vòng quay ngựa gỗ. Sau đó đến quán bar để mượn rượu quên sầu. Nhưng càng uống, Hạo Nam lại càng tỉnh, càng cảm thấy nỗi đau một cách rõ ràng.

Năm nay cũng vậy, anh đến đây, gọi một chai Meukow XO Cognac, muốn mượn chút cồn để mê hoặc chính mình, nhưng lại xuất hiện một tên không biết sống chết dám cản anh. Bàn chất tà ác trong Hạo Nam trỗi dậy. “Đã rất lâu mình chưa có chinh người nào”, Hạo Nam nhếch môi cười, mắt như có như không nhìn người bên cạnh đã gục sau một ly Meukow XO Cognac.

*****

Vũ Thái thức dậy, lấy hai tay day huyệt thái dương. “Đầu đau quá!”, anh khẽ rên rỉ, nhưng ngay lập tức phát hiện ra chỗ không ổn. Đây không phải phòng anh. Còn nữa, trên người anh không mặc quần áo. “Lạy chúa, ai làm ơn giải thích giùm chuyện gì đang diễn ra?”, Vũ Thái ôm đầu, cố nhớ lại chuyện tối qua. Nhưng đầu trống rỗng, không có chút trí nhớ gì. Anh chỉ nhớ uống một ly, chuyện sau đó không nhớ gì hết. Chợt ánh mắt Vũ Thái dừng lại trước tờ giấy trên bàn với tờ 1 Euro. Đưa tay lấy tờ giấy trên bàn, khi xem xong, mặt Vũ Thái tái mét. Tờ giấy rơi tự do xuống sàn, bên trong có mấy chữ “Đêm qua tôi rất hài lòng vì sự nhiệt tình của cậu. Đó là tiền thưởng”. Và sau đó, tiếng hét thất thanh từ tầng 14 của khách sạn vang lên, dọa những con bồ câu đậu bên cửa sổ cất cánh bay đi mất

- Anh đang nghĩ gì mà thất thần vậy?

Diệp Trang thấy Vũ Thái không để ý đến mình, bèn mở miệng hỏi. Tiếng nói của Diệp Trang cũng kéo tâm trí vốn đã bay xa của Thái Vũ trở về. Anh nhìn cô, cười cười, đáp lại:

- Không có gì, chỉ nhớ lại một số chuyện đã qua.

Diệp Trang buông khối rubic trong tay xuống, khuấy nhẹ ly café, uống một ngụm “Đắng”, đó là ấn tượng đầu tiên của Diệp Trang. Ở Pháp đã bốn năm, cô sớm đã quen với vị Café Crème_ một loại café pha với kem sữa, cũng sớm quên café nguyên chất lại có thể đắng đến như vậy.

- Nghe nói Hạo Nam đã về nước, anh ấy thế nào?

Đặt ly café xuống bàn, Diệp Trang nói luôn mục đích của chính mình. Cô biết nếu mình không chủ động hỏi, Thái Vũ chắc chắn sẽ không nói. Mà cho dù cô hỏi, cũng chưa chắc anh đã chịu nói với mình. Giống như suy nghĩ của Diệp Trang, khi nghe xong câu hỏi của cô, bàn tay đang xoay ly café hơi chững lại, nhưng rất nhanh, Thái Vũ lại tỏ ra kinh ngạc, hỏi lại cô:

- Hạo Nam đã về nước, thật sự?

Diệp Trang hơi mỉm cười. Mặc dù kết quả cô sớm đã dự đoán, nhưng không nghĩ đến, sau khi biết vẫn thấy đau lòng. Cô yêu Hạo Nam bốn năm, ngay từ lần đầu gặp mặt, cô đã biết mình yêu người con trai ấy. Nhưng người ta đối với cô lại vô tình.

Flashback

Lần đầu tiên Diệp Trang gặp Hạo Nam là ở thư viện trường. Anh ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn chăm chú vào cuốn quản trị nhân lực. Nắng chiều chiếu xuyên qua lớp kính, tạo thành một vầng sáng nhạt ôm lấy anh. Thư viện hơn trăm học sinh, nhưng trong mắt cô, chỉ có anh tồn tại.

Những ngày sau đó, cô cố tình xuất hiện ở những nơi anh thường hay đến, cũng tham gia tất cả những câu lạc bộ có anh. Nhưng anh chưa bao giờ nhìn cô, dù chỉ một lần.

Cuối cùng, cô lấy hết dũng khí, đến trước mặt anh, nói với anh rằng cô thích anh, thích anh từ lâu lắm rồi. Cô đã hạ quyết tâm nếu lần này bị từ chối, lần sau cô sẽ lại tỏ tình, tỏ tình tới khi nào anh đồng ý. Nhưng khi nhận được câu trả lời của anh, những lời Diệp Trang muốn nói tắc nghẹn trong cổ họng. Anh không đồng ý, cũng không từ chối, chỉ hỏi một câu “ Cô là ai?”

Suốt một tuần lễ, từ lúc tỏ tình với Hạo Nam, Diệp Trang đều giấu mình trong ký túc xá. Lần đầu tiên quyết tâm theo đuổi một người lại bị câu hỏi “ Cô là ai?” của người ta đánh bại.

Nhưng cô vẫn không nản lòng. Ngày ngày, cô vẫn xuất hiện trước mặt anh, nói với anh tên của mình, cũng không quên nói với anh, cô thích anh. Nhưng lần nào cũng vậy, lúc đi thì hăng hái, khi trở về thì uể oải, bởi vì anh vẫn không nhớ được cô.

Cho tới tận bốn năm sau, anh vẫn không nhớ được tên cô.

End flashback

Diệp Trang nghỉ lại bốn năm bên Pháp, mỉm cười chua chát. “Bốn năm trả giá, bốn năm chờ đợi cũng không đợi được cái liếc mắt của anh. Diệp Trang, mày làm người thật thất bại”.

- Thôi bỏ đi, dù gặp, anh ấy cũng lại sẽ hỏi “cô là ai?”. Có lẽ cũng đến lúc buông tay.

Diệp Trang thở dài. Bốn năm đuổi theo bóng dáng của một người, biết rõ là vô vọng nhưng cô vẫn hi vọng, hi vọng một ngày nào đó, anh quay lại, và thấy mình. Nhưng bốn năm qua đi, anh không một lần quay lại. Khoảng cách của anh đối với cô ngày càng xa. Có lẽ, cô nên dừng lại.

Thái Vũ nhìn người con gái trước mắt, cũng không nhận được đồng cảm. Là bạn của Hạo Nam nên anh mới quen cô. Diệp Trang là một cô gái đẹp, trong trường được nhiều người theo đuổi. Nhưng cố tình cô lại thích Hạo Nam, một tên mặt lạnh, tình cảm cũng lạnh. Đã nhiều lần, Vũ Thái không sợ chết hỏi Hạo Nam tại sao mỗi lần Diệp Trang tỏ tình, anh đều hỏi “cô là ai?”. Khi đó, Hạo Nam suy nghĩ rất lâu rồi mới nói:

- Tôi đương nhiên biết tình cảm của cô bé này, nhưng tôi không mang được hạnh phúc đến cho cô ấy. Nếu đã không tránh được phải tổn thương, chi bằng làm cho cô ấy biết khó mà lui. Chỉ khi bản thân phải tổn thương, mới có thể rút kinh nghiệm. Con người phải bị thương mới hiểu biết, mới trưởng thành.

Lúc nghe được câu trả lời của Hạo Nam, Thái Vũ khẽ giật mình. Anh không ngờ rằng một kẻ vô cảm như Hạo Nam cũng sẽ nói ra những lời như vậy. Nhưng cậu ta nói cũng không phải không đúng. Đã biết không thể, vậy thì không nên cho người khác hi vọng. Hạo Nam, cậu ta luôn tuyệt tình như vậy.

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng của mình, Thái Vũ hỏi Diệp Trang:

- Lần này em về nước để tìm cậu ấy?

- Không hẳn. Dù sao em cũng đã biết kết quả, nhưng vẫn không buông xuống được. Có lẽ đây là lần cuối em làm phiền anh và anh ấy. Đây là quà sinh nhật của Hạo Nam, anh chuyển cho anh ấy giúp em. Nói với Hạo Nam, em yêu anh ấy.

Diệp Trang nói, rồi đưa cho Thái Vũ một hộp quà được bọc thật tinh xảo. Bên trên là một chiếc thiệp được trang trí công phu. Cô muốn trực tiếp đưa cho anh, muốn tỏ tình với anh một lần nữa. Nhưng có lẽ vì cô và anh vô duyên nên không thể gặp mặt. Như vậy cũng tốt. Không gặp, không phải nghe câu hỏi “ cô là ai?”, không nghe sẽ không đau lòng.

Thái Vũ im lặng nhìn món quà, không biết nên nói cái gì. Vì vậy, anh chọn cách im lặng. Diệp Trang cũng im lặng hồi lâu rồi đứng dậy, cầm lấy túi xách, mỉm cười nhìn Thái Vũ, nói:

- Đến giờ bay rồi. Em phải trở về để hoàn thành luận án.

Thái Vũ lúc này vội vàng đứng lên, cầm lấy hộp quà, đi đến bên cạnh Diệp Trang, từ tốn nói:

- Anh đưa em ra sân bay.

Nhưng Diệp Trang lắc đầu từ chối. Lúc này, cô cần một nơi thật yên tĩnh để khóc. Buông tay mối tình bốn năm, thật không dễ dàng. Tim, đau quá!

Khi cánh cửa taxi đóng lại, cô thì thầm “Tạm biệt anh, tình yêu của em”.

Thái Vũ nhìn Diệp Trang xa dần, trong lòng không hiểu sao lại thấy chua xót. Mặc dù kết quả anh đã sớm đoán được, nhưng tận mắt chứng kiến nỗi tuyệt vọng của Diệp Trang, anh không biết phải an ủi cô bé như thế nào. Bốn năm thời gian không dài nhưng cũng không quá ngắn, nói buông tay là buông tay được sao?

Thái Vũ thờ dãi, nhìn hộp quà trên bàn, lấy điện thoại, gọi cho Hạo Nam. Rất nhanh, đầu dây bên kia có tiếng trả lời :

- Có chuyện gì?

Giọng nói lạnh lùng từ điện thoại truyền qua tai, đi đến não bộ, ngay lập tức một phản xạ có điều kiện được trả về, Thái Vũ nuốt nước bọt, khó khăn lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh:

- Lão đại, Diệp Trang về Việt Nam tìm anh.

Nghe đầu dây bên kia có tiếng “ừ” nhẹ, Thái Vũ nuốt mồ hôi, ngay lập tức nói thêm :

- Nhưng mình không nói cho cô ấy biết cậu đang ở đâu. Mình thề đấy.

Như để tăng tính chân thật cho lời nói của mình, Thái Vũ còn gật đầu như bầm tỏi. Nếu ai đi qua Trương Tư Quán lúc này sẽ thấy cảnh một người thanh niên vừa gật đầu với điện thoại, vừa giơ tay lên đầu thề thốt, trông thật tức cười.

Thái Vũ thấy đầu dây bên kia im lặng, ngay lập tức ngồi nghiêm chỉnh, giống như học sinh tiểu học chuẩn bị gặp giáo viên chủ nhiệm.

- Diệp Trang về Việt Nam có chuyện gì? Sao cô ấy lại tìm tôi?

Hạo Nam vò mái tóc hơi rối, đưa tay mở nút áo sơ mi, đi nhanh vào phòng tắm. Công việc ở Thượng Hải đã được giải quyết, anh đang chuẩn bị ra sân bay thì nhận được điện thoại của Thái Vũ. Thường thì rất ít khi Thái Vũ làm phiền anh, trừ khi có việc cậu ta không giải quyết được. Nhưng Hạo Nam thật không ngờ lại liên quan đến Diệp Trang. Cứ ngỡ anh trở về cô sẽ nghĩ thông suốt, nhưng thật không ngờ cô lại về Việt Nam. Đúng là một cô nàng cố chấp. Anh không ghét Diệp Trang, nhưng anh cũng không yêu cô. Với Hạo Nam, tình yêu có hay không, không quan trọng, bởi vì anh không tin vào tình yêu. Trên đời này, có rất nhiều điều là vĩnh cửu, nhưng tuyệt nhiên, tình yêu không phải là một trong số đó.

- Lão đại, cậu bận đến mức không nhớ sinh nhật mình à? Cô ấy trở về chỉ vì muốn tặng quà cho cậu. À, cô ấy còn nhờ mình chuyển tới cậu một câu. Cô ấy nói cô ấy yêu cậu.

Thái Vũ nói xong, nín thở chờ đợi người bên kia. Nhưng rất lâu sau, anh vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Trong lúc đang nghi hoặc, anh nghe được giọng nói có chút mệt mỏi từ bên kia vọng đến:

- Chiều nay tôi sẽ bay về Sài Gòn, nhớ đón tôi ở sân bay.

Thái Vũ chưa kịp trả lời, bên đầu dây bên kia chỉ còn tiếng “tút” dài chứng minh rằng cuộc gọi đã kết thúc. Thái Vũ nhìn chăm chăm vào điện thoại, nhưng trăm ngàn suy nghĩ đang luân chuyển trong đầu. Trực giác cho anh biết Hạo Nam hôm nay không bình thường. Quen nhau bốn năm, chưa bao giờ anh thấy được vẻ mệt mỏi của Hạo Nam, ít nhất là Hạo Nam không bao giờ biểu hiện vẻ mặt khác ngoài vẻ lạnh tanh vạn năm không đổi. Nhớ lúc gặp lại Hạo Nam, Thái Vũ không dám tin cái kẻ đùa giỡn mình ở quán bar là người trước mắt.

Flashback

Thái Vũ nắm chặt tờ giấy cùng với 1 Euro trong tay, cảm phần rời khỏi khách sạn. Thời gian anh ở quán bar còn dài hơn thời gian anh ở nhà, nhưng lần đầu tiên anh bị hại thậm hại tới mức này. Vũ Thái thề, dù có phải lật hết tất cả các quán bar cũng phải tìm được cái tên không biết trời cao đất rộng ấy.

Nhưng dường như trời không chiều người, suốt một tháng, anh không thấy bóng dáng của người kia xuất hiện. Khi Thái Vũ cảm thấy vô vọng thì anh lại thấy người kia trong khuôn viên trường đại học Sorbonne. Lúc ấy, anh muốn xông lên, cho cậu ta một trận, nhưng bản năng mách bảo, người kia không đơn giản, vì vậy, Thái Vũ nhịn, từng bước tiến hành.

Thái Vũ bắt đầu tìm hiểu về Hạo Nam qua những người xung quanh. Nhưng anh không lấy được một chút thông tin gì ngoài cái tên và một số thói quen theo họ là kỳ quái. Hạo Nam không giống bất cứ một du học sinh nào ở trường. Anh không có bạn, cũng từ chối làm bạn với nhiều người. Phần lớn thời gian, Hạo Nam ngấu người trong thư viện, đọc tất cả những sách vở có liên quan đến tài chính, quản trị. Chiều chiều, thay vì giải trí bằng các môn thể thao nhẹ nhàng, Hạo Nam lại chọn chạy bộ quanh khuôn viên trường.

Vì vậy, trong trường, Hạo Nam được biết đến với cái tên “người lập dị”.

Quan sát lâu như vậy, Thái Vũ thấy Hạo Nam không nguy hiểm như mình nghĩ, bèn bắt đầu hành động. Nhưng cậu sai lầm rồi, sai lầm thật sự khi chọc đến con báo đang thời kỳ say ngủ để cuối cùng, thù không báo được lại trở thành người làm việc cho Hạo Nam, nhưng lại do bản thân anh tự nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trong khi Thái Vũ mãi đắm chìm trong hồi ức thì tại một nơi khác trong thành phố, bốn chàng trai ngồi cùng nhau, im lặng không nói. Không khí trong phòng khách vì sự việc vừa xảy ra mà có vẻ trầm trọng. Vũ Duy vẫn như trước, mặt nhìn không ra là vui hay buồn. Còn Vũ Hàn, ánh mắt cậu vẫn hướng về phía hành lang, nơi Thiên vừa đi khuất. Phong ngẩng đầu nhìn chùm đèn pha lê treo trên trần, im lặng. Còn Quân ngồi bên khế thờ dài.

Chuyện xảy ra sáng nay đã vượt quá khả năng cậu có thể chấp nhận. Sự xuất hiện bất ngờ của Linh đã đủ làm Quân đau đầu, giờ lại thêm chuyện Thiên là con gái cùng với câu nói có tính công phá mãnh liệt của Phong về chuyện tình cảm hai anh em Vũ Hàn dành cho Thiên, Quân thật sự nói không nên lời. Quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc khiến cậu không biết nên làm gì mới tốt. Quân nhìn ba người vẫn im lặng, suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng:

- Bây giờ việc các cậu nghĩ là nên giải quyết một đồng chuyện rắc rối này như thế nào chứ không phải là ngồi im lặng.

Quân nói xong, ngồi một bên quan sát phản ứng của ba người. Nhưng anh em Vũ Duy và Phong đều không có hành động gì làm Quân phát cáu. Cậu đứng dậy, đi lên lầu, vừa đi vừa nói:

- Nếu các cậu không làm được, để mình kêu Thiên xuống giải quyết. Dù sao mọi việc cũng từ cậu ấy mà ra.

Quân mới lên được hai bậc cầu thang thì bị Vũ Hàn giữ lại. Hai người còn lại cũng nhìn về phía cậu, dường như có ý cảnh cáo.

Quân cười cười, đưa tay vò vò mái tóc hơi rối, theo Vũ Hàn trở về phòng khách. Cậu biết khi nói đến Thiên, ba người họ không thể ngồi im, nhưng Quân không hiểu tại sao Vũ Phong cũng không bình tĩnh khi cậu cố tình nhắc đến Thiên? Chẳng lẽ ...

Quân vừa suy nghĩ, vừa lên nhìn Phong, nhưng không nhận ra bất kỳ điều gì. Chắc tại cậu suy nghĩ quá nhiều.

- Theo mình nghĩ, chuyện xảy ra lúc sáng chẳng có gì phải giải quyết. Bọn mình không nói, sẽ không ai phát hiện ra Hàn Như Thiên là con gái.

Phong là người đầu tiên lên tiếng. Giọng nói lộ rõ vẻ không kiên nhẫn. Lúc này, cậu đang rất khó chịu. Nếu không nghĩ đến hai thằng bạn ngốc kia, Phong cũng lười quan tâm. Cậu thừa nhận cậu có chút để ý đến Hàn Như Thiên. Hơn nữa, sau khi biết cậu ta là con gái, Phong đã từng có ý nghĩ không an phận. Nhưng Hàn Như Thiên chưa quan trọng đến mức khiến cậu hi sinh tình bạn bao nhiêu năm của mình.

Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay cậu cũng không cố ý. Nhưng cậu ghét cái thái độ lạnh nhạt, bất cần của Thiên. Dường như đối với cậu ta, không có một ai quan trọng.

- Phong, mình không muốn nhắc lại chuyện đã xảy ra. Việc cậu điều tra bọn mình, mình cũng không muốn nói lại. Nhưng mình không đồng ý việc cậu chửi văng Thiên. Tình cảm của mình dành cho Thiên là tự nguyện. Mình không mong muốn tình cảm của bản thân lại thành gánh nặng cho cậu ấy. Chỉ cần đứng từ xa, nhìn thấy cậu ấy vui vẻ, hạnh phúc là mình đã mãn nguyện rồi.

Vũ Duy đang im lặng, chợt lên tiếng làm cho Quân và Phong đồng loạt nhìn về phía cậu. Nhưng khi nghe xong những gì Duy nói, hai người lại có hai phản ứng khác nhau. Quân im lặng, nhưng Phong thì tức giận, đứng dậy, nhìn chằm chằm Duy, cao giọng:

- Cậu không thấy mình giả dối hay sao? Cậu sẽ thực sự thấy hạnh phúc khi nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc bên người khác sao? Hay đó là cách cậu lựa chọn để tránh đối diện với sự thật rằng Hàn Như Thiên không hề yêu cậu?

- Phong, đủ rồi!

Vũ Hàn vốn không muốn lên tiếng, nhưng Phong càng nói càng khiến mọi việc trở nên trầm trọng. Bọn họ ngồi đây để suy nghĩ nên giải quyết chuyện này chứ không phải làm cho nó ngày càng trở nên ngày càng rắc rối. Cậu biết Phong muốn tốt cho hai anh em họ, nhưng chuyện tình cảm không thể giải quyết bằng lý trí. Nếu có thể, cậu hy vọng mình không yêu Thiên, sẽ không đau khổ và khó xử như bây giờ.

- Anh em mình cũng không mong muốn chuyện như vậy xảy ra. Nhưng cậu biết không, tình yêu vốn rất kỳ diệu. Mình không nghĩ sẽ yêu Thiên, nhưng cuối cùng vẫn không sao rồi mất khỏi cậu ấy được. Mình cũng như Vũ Duy, chỉ cần thấy Thiên vui vẻ, hạnh phúc, mặc dù không phải bên mình, mình cũng hạnh phúc rồi. Có lẽ với cậu đó là dối trá, là trốn tránh, nhưng khi cậu yêu một ai đó, cậu sẽ có suy nghĩ giống bọn mình bây giờ. Mình hi vọng mọi chuyện sẽ dừng lại ở đây. Trong tình yêu, ấm hay lạnh chỉ người trong cuộc mới hiểu, cậu không nên dùng lý trí để đánh giá chuyện này.

Vũ Hàn nói xong, xoay người lên lầu. Hiện tại cậu cần suy nghĩ rất nhiều việc. Từ thái độ của Thiên đối với tình cảm của hai anh em đến thái độ của Phong và lời nói của Duy. Cậu biết Duy yêu Thiên, nhưng cậu không ngờ tình cảm của anh ấy cũng không thua kém tình cảm của cậu dành cho Thiên. Chẳng lẽ ông trời lại cố tình trêu đùa anh em họ?

Nhìn Vũ Hàn khuất dần sau bậc cầu thang cuối cùng, Phong thờ dài, thả mình xuống ghế sofa. Đường như cậu càng cố gắng giải quyết thì lại làm mọi việc trở nên ngày càng rắc rối. Có lẽ ngay từ đầu, cậu đã sai.

Quần võ vớ vai Phong, ý muốn an ủi, nhưng phần lớn muốn bảo với cậu không nên xen vào chuyện này nữa. Quân thừa nhận bản thân đã rất lo lắng khi anh em Vũ Hàn cùng yêu một người con gái, hơn nữa người con gái đó lại là Thiên, nhưng cậu cũng rất hâm mộ hai anh em họ, đủ can đảm để đối mặt với tình cảm của mình. Có lẽ cậu cũng nên hành động.

Vũ Duy im lặng, nhưng trong lòng đã có quyết định của chính mình. . .

Linh nhìn người đang đứng trước gương, khẽ mỉm cười. Sở thích của Thiên dường như không thay đổi nhiều. Cậu ấy vẫn thích những thứ đơn giản, từ quần áo đến phụ kiện, nhưng lại rất khắt khe trong việc chọn giày. Linh còn nhớ sinh nhật lần thứ mười bốn của Thiên, khi cô hỏi Thiên tại sao cậu ấy lại rất cẩn thận trong việc chọn giày, Thiên không nghĩ gì mà trả lời ngay :

- Chọn giày tốt, nếu có chuyện gì xảy ra, khi bỏ chạy sẽ an tâm hơn rất nhiều.

Đó là câu trả lời của Hàn Như Thiên năm mười bốn tuổi sau sự việc kia. Liệu bây giờ hỏi lại, Linh có nhận được một câu trả lời khác hay không?

- Linh, lại đây giúp mình buộc cái thứ vướng víu này.

Thiên túm túm dải lụa hồng ở eo váy, không biết phải làm gì với nó. Tuy không phải là lần đầu Thiên mặc váy, nhưng cũng không phải thường xuyên. Nó chỉ mặc váy trong những bữa tiệc xã giao bắt buộc, nhưng lần nào cũng có người mặc giúp, vì vậy, lần duy nhất Thiên tự mặc chính là trong buổi lễ giáng sinh của trường.

Linh đi đến bên cạnh Thiên, đưa tay cầm lấy dải lụa, buộc thành một cái nơ con bướm thật đẹp ở phía sau, rồi nhìn vào người con gái trong gương, mỉm cười hài lòng. Nhưng trái với Linh, Thiên nhìn có vẻ khó chịu. Nó túm túm lấy váy, hỏi Linh bằng giọng điệu lộ rõ vẻ không vui:

- Sao con gái lại thích mặc mấy cái đồ màu mè hoa lá như thế này chứ?

Linh buồn cười, cầm lấy bàn tay đang dầy vò mép váy của Thiên, giọng nói thể hiện rõ vẻ trêu đùa:

- Vậy cậu là con gì?

- Tất nhiên là con người. Dám trêu mình hả?

Thiên giơ hai tay, nhào về phía Linh. Người đuổi, người chạy, sau đó cả hai cùng ngã ra giường, ôm nhau cười. Gối đầu lên tay Linh, Thiên nhìn khoảng trời rộng qua ô cửa sổ, trong lòng đã có quyết định của chính mình. Có lẽ nó nên cho mình và những người xung quanh một cơ hội, bởi vì nó đã cô độc quá lâu rồi.

- Ngày mai mình phải về Hà Nội.

Linh ôm lấy Thiên, rầu rĩ nói.

- Tại sao?

Giống như một phản xạ không điều kiện, Thiên hỏi lại, nhưng ngay lập tức, nó ngồi bật dậy, túm lấy tay Linh, vội vã hỏi:

- Cậu nói cái gì? Mai về Hà Nội?

Linh gật đầu, mắt nhìn chăm chú vào chùm đèn pha lê treo trên trần. Cô không quên mục đích của chuyến đi này, nhưng nhìn thấy Thiên, Linh không biết nên nói như thế nào. Thiên bây giờ rất tốt, mặc dù vẫn lạnh lùng nhưng không còn sự tuyệt sự quan tâm của người khác. Và điều quan trọng nhất mà ngay cả bản thân Thiên cũng không nhận ra, cậu ấy đã có thể thật sự mỉm cười.

Thiên nằm xuống cạnh Linh, dụi dụi đầu vào vai cô giống như con mèo nhỏ, thấp giọng lầu bầu. Linh buồn cười nhìn Thiên, tay vuốt vuốt mái tóc đã khá dài của nó, thấp giọng nói:

- Cũng gần đến Tết Nguyên Đán rồi, mình sẽ lại vào chơi với cậu.

Nghe Linh nói vậy, Thiên bắt đầu “hừ hừ” vài tiếng rồi ngồi dậy, kéo Linh đi nhanh về phía cửa phòng. Bị Thiên kéo đi, Linh không hiểu, vội vàng ôm lấy cánh cửa, sống chết không chịu buông tay.

- Cậu định kéo mình đi đâu?

Linh vừa ôm cửa, vừa hướng ánh mắt về phía Thiên, lên án. “Chẳng lẽ vừa nãy bản thân nói gì chọc giận Thiên nên giờ Thiên định kéo mình đến chỗ tồi xư lý?”; Linh càng nghĩ càng thấy khả năng này có thể xảy ra nên càng cố gắng ôm lấy cánh cửa, vật cứu mạng cuối cùng. Thấy phản ứng của Linh như

vậy, Thiên vừa bực vừa buồn cười. Nó cao giọng:

- Mình định mang cậu đi chơi, nhưng dường như cậu không thích, đành chịu.

Thiên nhún nhún vai, buông tay đang túm lấy Linh, đi ngược trở về. Được tự do, Linh vội vàng chạy đến cạnh Thiên, ôm lấy tay nó, lắc lắc, nịnh nọt:

- Mình biết cậu tốt với mình nhất mà. Đi, tụi mình đi chơi. Mình còn chưa biết Suối Tiên như thế nào đâu.

- Nhưng vừa nãy có người sống chết không chịu đi.

- Thiên, mình sai rồi!

Và cuối cùng, sau một hồi năn nỉ, cuối cùng Linh và Thiên cũng tới được Suối Tiên, nhưng phía sau lại có thêm bốn người.

Linh liếc mắt nhìn bốn người con trai đi phía sau, không vui, bĩu môi. Đã nói rõ ràng là không cho đi rồi mà vẫn cố tính bám theo. Thật là xấu tính. Đối với ánh mắt của Linh, Phong, Vũ Hàn, Vũ Duy tự động bỏ qua, coi như không nhìn thấy. Còn Quân thì xoa xoa mái tóc, ngượng ngùng cười.

Linh dừng chân lại trước cửa soát vé, ánh mắt hiện rõ vẻ thích thú, cũng quên bồng sự tồn tại của những người phía sau, nắm lấy tay Thiên đi phăm phăm về phía trước. Quân nhìn bóng hai người khuất dần sau cổng soát vé, lắc đầu. Linh vẫn không có thay đổi chút nào. Chỉ cần cô ấy hứng thú, sẽ hoàn toàn bỏ qua những thứ xung quanh, hết mình cho những gì cô ấy thích.

P phía sau, anh em nhà Nguyễn Vũ còn đang ngây người. Hôm nay, Thiên mặc váy chiết eo đến đầu gối, tóc tết bím, đội chiếc mũ vành rộng, khiến Vũ Hàn và Vũ Duy đồng loạt nghĩ đến một tính từ “dễ thương”. Đây là lần thứ hai bọn họ thấy Thiên trong bộ dáng của một cô gái, nhưng cũng là lần mà hai người không thể không chế nhip đập của trái tim mình. Hơn nữa, cậu ấy còn mỉm cười, mặc dù nụ cười ấy không dành cho bọn họ.

Phong đứng bên cạnh nhìn ba tên ngốc, không nhận được, lấy tay xoa xoa đầu ba người đang thất thần nhìn theo bóng dáng hai người con gái. Cậu thật sự không hiểu, tình yêu có sức mạnh to lớn có thể thay đổi được tính cách một con người hay sao? Nhìn ba người đang đi bên cạnh, đứa nào cũng là nhân tài của trường, nhưng tại sao vướng vào tình cảm lại trở nên ngu ngốc? Chẳng lẽ tình yêu làm giảm trí thông minh? Nếu đúng là như vậy, Phong nhất định không yêu.

Khi bốn người vào được bên trong, Thiên và Linh đã hoàn toàn biến mất trong đám người. Vũ Phong hướng về phía nhà hàng đi đến. Cậu không điên mà đi theo hai người kia. Dù sao cậu vốn dĩ không thích Hàn Như Thiên, còn cô bạn tên Linh kia, Phong hoàn toàn không để trong mắt. Quân và anh em Vũ Duy cũng đi nhanh về chỗ Phong ngồi.

Ánh nắng ban trưa gay gắt chiếu xuyên qua lớp kính, hắt xuống mặt hồ bên ngoài nhà hàng tạo thành một vầng sáng rực. Bốn người đẹp trai cùng ngồi một bàn khiến rất nhiều người chú ý, nhưng không ai dám lại gần bắt chuyện, đều bị vẻ mặt khó chịu của Phong và vẻ lạnh lùng của Vũ Duy dọa cho sợ.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay Quân rung lên. Cậu gạt màn hình, nhìn thấy tên người gửi, tay run lên, chút nữa đánh rơi điện thoại xuống đất. Trên màn hình chỉ vờn vờ sáu chữ “mình đợi cậu ở nhà gương”.

Ngay lập tức, Quân bật dậy, không quan tâm đến ánh mắt khó hiểu của ba người, chạy thật nhanh ra khỏi nhà hàng, hướng về phía nhà gương. Đây là lần đầu tiên trong hai năm, Linh chủ động nhắn tin cho cậu. Tuy không biết là việc gì, nhưng cậu quyết định phải làm rõ mọi hiểu lầm, hi vọng Linh sẽ cho bản thân cậu thêm một cơ hội.

Lúc Quân chạy đến nhà gương, chỉ thấy Thiên một mình đứng đó. Cậu đi nhanh lại, túm lấy tay Thiên, hỏi dồn dập :

- Thiên, Linh đâu?

- Trong kia.

Thiên chỉ tay vào phía trong nhà gương. Ở gần cuối nhà gương, một cô gái mặc váy xanh đang le lười, tạo dáng, hồn nhiên không biết có người đang từ xa nhìn mình. Quân nhìn Linh không chớp mắt. Đã bao lâu rồi cậu chưa được nhìn một Hoàng Thùy Linh đầy sức sống như vậy? Hình như hai năm rồi.

- Cậu là người gửi tin nhắn cho mình?

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Quân lên tiếng phá tan sự im lặng.

Thiên gật đầu, sau đó nhìn thẳng vào mắt Quân, chậm rãi nói :

- Mai Linh về Hà Nội. Có chuyện gì hai người hãy nói rõ ràng đi. Đừng để cả hai cùng đau khổ.

Thiên dút lời, quay người dời đi. Ở đây đã không còn chuyện của nó. Vì Linh, nó chỉ làm được đến như vậy, còn quyết định ra sao là do hai người.

Thiên lang thang trên con đường trải sỏi, không biết nên đi về phía nào.

- Hàn Như Thiên, đợi chút.

Tiếng gọi phía sau vọng đến. Theo bản năng, Thiên quay người lại. Vũ Duy đang đứng đó, mặt đỏ bừng, lấm tấm mồ hôi, có lẽ đã chạy một đoạn đường

khá dài. Thiên hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Sao cậu lại ở đây?

Duy đi đến bên cạnh Thiên, lấy tay quạt mồ hôi, sau đó mới trả lời :

- Mình đi lang thang rồi đến nơi này, không ngờ cậu cũng ở đây.

Vũ Duy nói xong, đưa tay vuốt mái tóc hơi rối, nhìn về phía trước, nhàu mày, hỏi:

- Cậu định đi đâu?

- Không biết. Đi hết đường xem nó dẫn đến đâu.

Thiên trả lời, giọng nói thể hiện rõ vẻ thần nhiên. Đến đâu, chính nó cũng không biết thì sao có thể nói cho người khác chứ.

- Đi, mình dẫn cậu đến nơi này, chắc chắn cậu sẽ thích.

Duy nắm lấy tay Thiên, kéo nó đi về con đường phía bên trái. Thiên không hiểu, nhưng vẫn im lặng đi theo Duy. “Đã tự nhủ phải cho mình cơ hội, không phải sao?”

Đi vòng qua mấy ngã rẽ, khi Vũ Duy dừng lại, Thiên không thể giấu nổi sự ngạc nhiên trong đáy mắt. Không ngờ trong thành phố triệu dân có thể nhìn thấy biển. Tuy chỉ là biển nhân tạo, nhưng Thiên cảm nhận được rõ ràng vị mặn theo từng con sóng. Nó đi nhanh đến bờ cát, ngồi phịch xuống, để làn nước xanh trong ve vuốt chân mình.

Vũ Duy đứng một bên, đưa tay đặt lên ngực, muốn bình ổn trái tim đang đập gia tốc trong lồng ngực. Một Hàn Như Thiên như vậy, lần đầu tiên cậu thấy. Duy đi đến, ngồi xuống cạnh Thiên, lấy trong túi quần ra một chiếc hộp, đưa về phía Thiên, lúng túng nói :

- Cho cậu.

Thiên khó hiểu, hết nhìn chiếc hộp rồi lại nhìn Vũ Duy. Cuối cùng đưa tay ra nhận lấy, thấp giọng:

- Cảm ơn cậu.

- Cậu không muốn biết đó là cái gì sao?

Vũ Duy nói, nửa đùa nửa thật, nhưng chỉ có cậu biết bàn tay phía sau lưng đang run, nói rõ sự bất an trong lòng cậu.

Dưới ánh mặt trời, mặt dây chuyền hình ngôi sao bằng pha lê sáng lên, long lanh như muôn vạn hạt ngọc, tỏa ra ánh sáng nhiều màu. Thiên cầm sợi dây chuyền, tay khẽ run. “Đây là sợi dây chuyền ở chợ đêm lần trước, sao lại ở trong tay Vũ Duy?”, muôn ngàn câu hỏi đang luân chuyển trong đầu, nhưng Thiên không sao mở miệng được.

- Để mình đeo giúp cậu.

Duy cầm lấy sợi dây, vén mái tóc của Thiên qua một bên, cẩn thận đeo lên cổ nó. Mặt dây chuyền pha lê chạm vào da thịt, lạnh lạnh khiến Thiên khẽ run, khuôn mặt không biết vì nắng chiếu hay bởi vì một lý do nào đó mà phấp phồng, còn trái tim, dường như đập nhanh hơn vài nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Ngày Linh về Hà Nội, trời đang nắng chói đỏ con mưa. Thiên không đi tiễn, bởi nó ghét sự chia ly. Hơn nữa, bên cạnh Linh giờ đã có người khác quan trọng hơn nó. Thiên vui khi Linh hạnh phúc, nhưng lại có chút mất mát mà chính bản thân nó cũng không hiểu được.

Thiên nằm bò ra bàn, mắt nhìn vào màn mưa trắng xóa qua ô cửa sổ, trong đầu không ngừng vang lên câu nói của Linh “Thiên, mình biết cậu có đau khổ, có hận, nhưng cậu không nên vì thế mà hành hạ chính mình. Học cách tin tưởng, cũng như cho bản thân một cơ hội.”

Trong lúc Thiên còn miên man suy nghĩ, một cảm giác đau nhói từ tai truyền đến. Thiên khẽ kêu lên, ngay lập tức nhìn về phía bên cạnh, Vũ Hàn về mặt vô tội chớp mắt nhìn Thiên, hào hứng nói :

- Nhìn xem, rất hợp với cậu.

Thiên nhìn bức hình được chụp bằng di động của Vũ Hàn, cố kìm nén cơn giận, nhú mồm, hỏi :

- Nó là cái gì?

Vũ Hàn liếc mắt nhìn Thiên, thấy nó không có dấu hiệu nổi giận, mới từ từ giải thích :

- Đây là khuyên tai, cậu nhìn thấy màu đen này không? – Vũ Hàn chỉ tay vào chiếc khuyên tai màu đen trên màn hình di động – Là hắc lưu ly đấy nhé.

- Vậy thì liên quan gì đến tôi?

Thiên nắm chặt tay, cố chịu cơn đau từ tai truyền đến, miệng hỏi nhưng trong lòng âm thầm nghĩ “Tên Vũ Hàn chết tiệt, dám thừa dịp nó phân tâm mà ám toán”.

Vũ Hàn nhìn chiếc khuyên tai nằm im trên tai trái của Thiên, trong lòng đắc ý, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản. Cậu chỉ tay lên tai phải của mình, tự hào nói :

- Rất đẹp đúng không? Cùng với cái khuyên tai của cậu là một đôi. Phải khó khăn lắm mình mới mua được đấy.

Nói xong, Vũ Hàn còn không ngừng lắc lư trước mặt Thiên khiến sự tức giận vốn được Thiên đè xuống lại bùng lên. Nó đứng bật dậy, không hề báo trước, tung một đấm vào khuôn mặt Vũ Hàn. Không biết là do quá bất ngờ hay là do Vũ Hàn không muốn tránh, cú đấm rơi vào má trái cậu. Ngay lập tức, nơi đó đỏ lên rồi chuyển thành xanh tím. Bọn học sinh trong lớp khiếp sợ, không dám ồn ào, cúi gằm vào trang sách giáo khoa vô vị, trong lòng không ngừng mặc niệm “tôi không nhìn thấy gì, tôi không nhìn thấy gì”.

Trái lại với phản ứng của cả lớp, Vũ Hàn xoa xoa má trái sưng đỏ của mình, không những không tức giận mà còn hớn hờ cười. Thiên thấy hành động ngu ngốc của cậu, khẽ xoa xoa vai, rồi ngồi xuống bàn. Cảm giác đau đớn trên tai không còn, nhưng hình như vẫn còn chảy máu, Thiên đưa tay, định lấy khuyên tai xuống, thì ngay lập tức bị một bàn tay khác giữ lại. Vũ Hàn vừa nãy còn đứng cười ngu ngốc một bên giờ này mặt mày âm trầm nhìn Thiên, trầm giọng nói:

- Không được phép tháo xuống.

Thiên nhú mồm, không phục, ngược mặt lên, hỏi lại:

- Tại sao?

- Không cho phép là không cho phép. Cậu cứ thử tháo xuống coi,...hừ hừ.

Vũ Hàn giờ nắm tay đe dọa. Khó khăn lắm mới có cơ hội đeo nó lên cho Thiên, làm sao có thể dễ dàng để cho nó tháo xuống. Nhìn thấy chiếc khuyên tai hắc lưu ly trên vành tai Thiên, Vũ Hàn lại nghĩ đến một màn mình nhìn thấy tại Suối Tiên, trong giọng nói không giấu nổi sự ghen tỵ :

- Vũ Duy giúp cậu đeo dây chuyền thì không sao, còn mình thì vừa đeo khuyên tai cho cậu xong, ngay lập tức bị đánh. Cậu đúng là đồ không lương tâm.

Nghe Vũ Hàn một bên oán thán, Thiên không biết nên khóc hay nên cười. Từ lúc quyết định học tin tưởng, cũng quyết định cho bản thân và người xung quanh cơ hội, Thiên cảm thấy mọi việc dường như đã lệch khỏi tầm kiểm soát của bản thân. Đối với tình cảm của hai anh em Nguyễn Vũ dành cho mình, Thiên không chán ghét, nhưng cũng không biết phải dùng thái độ gì để đối diện. Nếu như lúc trước, Thiên tình nguyện cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, dùng thái độ lạnh nhạt để biểu thị thái độ của mình. Nhưng bây giờ không giống. Sự quan tâm của hai người khiến Thiên không thể làm ngơ. Tay phải chạm đến sợi dây chuyền trên cổ, tay trái chạm đến chiếc khuyên tai, cảm giác mát lạnh từ hai vật truyền đến, Thiên lâm vào trầm tư. Thiên chưa bao giờ tự hỏi, tình cảm của nó đối với hai người là gì. Nhưng nó tham lam cái ôm của Vũ Duy lúc nó yếu đuối nhất, tham lam cái nắm tay ấm áp của Vũ Hàn. Dường như hai người họ từng chút, từng chút chiếm một chỗ không nhỏ trong lòng nó, nhưng thứ tình cảm đó là gì, chính Thiên cũng không giải thích được.

Thấy Thiên im lặng, Vũ Hàn ngồi xuống, giọng nói có chút rầu rĩ :

- Cậu không thích thì mình giúp cậu tháo xuống.

Nói là làm, Vũ Hàn đưa tay, ý định tháo khuyên tai xuống thì bị tay Thiên ngăn lại.

- Ai cho cậu tháo xuống. Tai cũng bị cậu làm đau rồi, giờ tháo xuống không phải người thiệt thòi lớn nhất là tôi hay sao. Không có cửa đâu.

Hiếm khi thấy Thiên trẻ con như vậy, Vũ Hàn kìm không được, đưa tay xoa xoa mái tóc đã khá dài của Thiên, trong mắt không giấu được ý cười. Biểu hiện này của Thiên, phải chăng đã bắt đầu chấp nhận sự tồn tại của cậu?

*****

Canteen giờ ra chơi luôn là nơi tấp nập nhất của trường. Thiên không để ý hình tượng, nằm bò ra bàn. Vũ Phong đang chơi game trên di động cũng phải nhú mồm trước hành động không thể nói là đẹp mắt này của Thiên. “Nhìn đi, cậu ta có chỗ nào tốt đẹp chứ, muốn đáng không có đáng, muốn khuôn mặt không có khuôn mặt, hơn thế nữa lại còn bạo lực”, Vũ Phong nhìn bên mặt sưng đỏ của Vũ Hàn, âm thầm lắc đầu. Không cần nghĩ cũng biết ai là tác giả

của tác phẩm trên mặt Vũ Hàn.

Vũ Duy từ quầy bán đồ ăn đi đến, trên tay đủ thứ đồ ăn linh tinh. Cậu ngồi xuống bên cạnh Vũ Phong, liếc mắt nhìn người đang nằm bò trên bàn, nhẹ giọng :

- Thiên, bánh mỳ và sữa của cậu, ngồi dậy đi.

Thiên ngồi thẳng lưng, cầm chiếc bánh mỳ Pháp, không để ý đến ba người, cắn một miếng thật to. Vũ Hàn và Vũ Duy nhìn Thiên, khẽ lắc đầu cười, sau đó cũng chăm chú ăn phần của mình. Chỉ có An Vũ Phong là không hài lòng, cậu nhìn người đối diện, trong đầu không ngừng chỉ ra những thói xấu của Thiên.

Thấy Phong nhìn mình, Thiên nuốt nhanh miếng bánh mỳ, rồi nói bằng giọng treu tức:

- Muốn ăn sao? Muốn tôi cũng không cho.

Phong nhin, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân “không thêm chấp con gái”. Nhưng cậu dường như đã quên mấy tháng trước ai đó đã cố tình gây sự với Thiên. Phong “hừ” một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn mỳ Ý, không quan tâm tới Thiên.

Thiên ngồi một bên nhàm chán nhìn ba người trước mặt. Nằm mơ cũng chưa bao giờ nó nghĩ đến có một ngày bọn họ sẽ ngồi chung chứ đừng nói đến thân thiết như hiện giờ. Mặc dù thái độ của Phong có chút khó chịu, nhưng Thiên không chán ghét cậu như trước nữa. Thiên luôn coi cậu ta là một đứa bé to xác. Nghĩ đến việc đó, Thiên bật cười khúc khích.

Đúng lúc này, điện thoại của Thiên vang lên. Giai điệu của bản You are my love khiến nụ cười trên gương mặt Thiên biến mất. Nhận thấy sự thay đổi của Thiên, Vũ Duy hơi nhíu mày, im lặng không biết đang nghĩ cái gì. Vũ Hàn chọc chọc ly hồng trà, vẻ mặt không có quá nhiều cảm xúc, nhưng ai biết được cậu đang nghĩ cái gì.

Thiên nhìn màn hình điện thoại, đắn đo một lúc rồi đứng dậy, đi ra ngoài, bấm nút “trả lời”.

- Anh hai.

Cốc rượu trên tay Hạo Nam rơi xuống đất, vỡ vụn. Bàn tay cầm điện thoại run run tiết lộ tâm trạng của anh lúc này. Hạo Nam không dám tin vào những gì mình vừa nghe được.

Ở đầu dây bên kia, Thiên nghe thấy tiếng đồ vật rơi vỡ, lại không thấy Hạo Nam lên tiếng, nó hoảng sợ, nói gần như hét vào điện thoại :

- Anh hai, anh làm sao vậy?

Nghe thấy tiếng gọi của Thiên, Hạo Nam cố gắng kìm nén giọt nước mắt trực chảy ra, hít một hơi dài, lên tiếng :

- Anh không sao.

Dựa lưng vào tường, Hạo Nam ngược mắt nhìn trần nhà, nhưng cũng không giấu được vệt nước nơi khóe mắt. Bảy năm lưu lạc nơi xứ người, bảy năm đã trải qua không biết bao nhiêu khổ, chưa một lần Hạo Nam khóc, nhưng hiện tại, chỉ bằng hai từ “anh hai” đơn giản của Thiên lại khiến anh rơi nước mắt. Hai từ ấy đánh sâu vào trái tim vốn đã chai lỳ của Hạo Nam, khiến nó mềm ra.

Thiên im lặng, ngồi xuống thăm cò trong khuôn viên trường, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy nắng. Tiếng “anh hai” bảy năm không gọi, cứ ngỡ sẽ thật khó khăn, nhưng Thiên thật không ngờ bản thân lại thốt lên trong vô thức. Nắm chặt điện thoại trong tay, Thiên hỏi :

- Anh gọi cho em có chuyện gì vậy?

- Không có gì. Chỉ là ...

Hạo Nam không biết phải nói với Thiên như thế nào. Thiên đã gọi anh là anh hai, nhưng Hạo Nam cũng không chắc chắn con bé đã tha thứ cho mình. Anh ảo não vò tóc, cố gắng nghĩ ra một lý do thích hợp, nhưng chưa kịp dùng thì đầu dây bên kia lại truyền đến giọng nói của Thiên :

- Anh hai, em muốn ăn sườn xào chua ngọt.

Khi Hạo Nam còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Thiên lại nói tiếp :

- Em ở cổng trường đợi anh.

Nhìn màn hình điện thoại báo cuộc gọi kết thúc, Hạo Nam vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng những gì mà Thiên nói. Con bé nói muốn ăn sườn chua ngọt anh làm, muốn anh đến trường đón nó, vậy có phải con bé đã tha thứ cho anh rồi?

Có rất nhiều chuyện anh không hiểu, nhưng Hạo Nam lựa chọn không muốn nghĩ đến. Anh đứng dậy, khoác áo ngoài, vớ lấy chìa khóa xe trên bàn, đi nhanh ra cửa. Đứng nhìn con số thang máy từ tầng 15 từ từ đi xuống tầng 14, 13 ... rồi tầng 1. Cửa thang máy vừa mở, anh lao nhanh ra đại sảnh khách sạn, đi đến chiếc taxi đậu trước cổng.

Ngồi trên xe, Hạo Nam nhìn đồng hồ, nhíu mày, giục bác tài chạy nhanh hơn nữa. Qua gương chiếu hậu, bác lái xe nhìn Hạo Nam, dùng chất giọng miền Nam pha lẫn miền Trung nói :

- Tốc độ này đã vượt quá so với biển báo tốc độ xe chạy trong thành phố rồi. Chàng trai trẻ, tôi nói cậu nghe, cho dù có vội vã, cũng không nên dùng dép đi trong nhà để đi ra ngoài.

Hạo Nam nghe bác tài xé nói câu được câu không, khó hiểu nhìn bác tài qua gương chiếu hậu. Bác tài hiểu ý, cố hạ thấp gương, trong gương phản chiếu hình ảnh một người con trai ăn mặc chỉnh tề. Áo sơ mi trắng, quần âu. Nhưng khi bác tài hạ gương chiếu xuống chân, Hạo Nam nhìn chăm chăm vào đôi dép bông màu trắng sữa đang yên vị dưới chân của mình, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười. Hạo Nam vò vò tóc, chán nản bảo với bác tài :

- Bác cho cháu đến một hiệu giày gần nhất.

Đợi lúc Hạo Nam có mặt trước cổng trường Night cũng đã là 1 giờ sau đó. Nhìn cánh cổng đen đóng kín, Hạo Nam đá gốc cây, chửi thề. Hạo Nam chưa biết nên làm gì thì điện thoại một lần nữa lại rung lên. Nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, Hạo Nam vội vàng ấn trả lời :

- Anh đang ở trước cổng trường.

- Anh!

Tiếng gọi từ phía sau vọng lại, Hạo Nam theo phản xạ quay lại. Bên kia đường, dưới tán ngọc lan, một người đang đứng. Trước khi nào bộ kịp xử lý thì chân Hạo Nam đã tự động chạy băng qua bên đường. Khi ánh mắt anh thấy nụ cười của người trước mặt, Hạo Nam cảm thấy như có được cả thế giới. Rất lâu trước kia, đã từng có đứa bé nhìn anh, cười như vậy. Năm năm trôi qua, đứa bé ấy trưởng thành, không còn là đứa nhỏ lẻo đẻo theo sau anh nữa, nhưng nụ cười của con bé vẫn ngọt ngào như vậy. Nén lại cảm xúc muốn ôm Thiên vào lòng, Hạo Nam rất không tự nhiên đi đến bên cạnh Thiên, nhỏ giọng nói :

- Anh dẫn em đi ăn sườn chua ngọt.

*****

Thiên buông đĩa xuống, liếc nhìn người trước mặt. Từ lúc trong xe cho tới khi đến nhà hàng, Hạo Nam vẫn không nói câu nào, chỉ liên tục uống nước. Không khí bàn ăn nhất thời rơi vào im lặng.

- Anh gọi cho em là muốn em nhìn thấy cảnh này?

Thiên vừa nói, ngay lập tức Hạo Nam bị sặc. Anh đang suy nghĩ nên nói gì với Thiên thì con bé đã lên tiếng . Hạo Nam cố gắng nuốt ngụm nước còn đang nghẹn nơi cổ họng, một lúc sau mới lên tiếng :

- Anh, chỉ là, chỉ là...

Lần đầu tiên Hạo Nam nói lấp trong 25 năm qua. Cũng lần đầu tiên trong cuộc đời, Hạo Nam không biết phải trả lời thế nào. Khi anh còn chưa nghĩ được, Thiên lại nói tiếp :

- Anh hai, anh biết năm năm qua em sống thế nào không?

Hạo Nam theo trực giác không muốn nghe, không phải anh không muốn biết cuộc sống của Thiên trong năm năm qua, mà bởi vì anh sợ. Anh sợ Thiên sẽ nói ra những sự việc mà anh không thể nào chấp nhận được. Nhưng lời chưa kịp nói khỏi miệng thì đã bị giọng nói đều đều, không cảm xúc của Thiên át đi :

- Từ ngày anh đi du học, ngày nào tan học em cũng đi đến con đường phía sau trường đợi anh. Nhưng ngày này qua ngày khác, không thấy anh trở lại. Sinh nhật năm em 11 tuổi, anh cũng không trở về dẫn em chơi đu quay ngựa gỗ. Sinh nhật năm 12 tuổi, 13 tuổi cũng chỉ có em một mình. Nhưng đó vẫn chưa là gì. Anh hai, anh biết không, năm em 13 tuổi, trong lúc em đến con đường nhỏ đợi anh, em bị một đám côn đồ bắt lấy. Bọn chúng dè em xuống đất, xé nát quần áo của em, em cầu xin chúng, đe dọa chúng, nhưng bọn họ vẫn không dừng tay.

- Đủ rồi, đừng nói nữa.

Hạo Nam hét lên, khiến cho rất nhiều người nhìn về phía anh. Nhưng Thiên giống như không nghe thấy, nó vẫn nói :

- Bị bốn tên giữ chặt trên nền đất lạnh, em gọi tên anh, hi vọng anh xuất hiện, nhưng đợi mãi, đợi mãi, cho tới khi em hết hi vọng, anh cũng không xuất hiện.

- Anh sẽ giết bọn khốn đó. Bọn nó dám, dám...

Hạo Nam siết chặt tay, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm. Anh không ngờ sau khi anh đi, Thiên lại gặp chuyện như vậy. Nếu như biết trước, có chết anh cũng không bỏ con bé lại một mình.

Nghe thấy những lời Hạo Nam nói, Thiên im lặng, xoay xoay ly nước. Nó nghĩ sẽ rất khó khăn để nhắc lại những chuyện này, nhưng dường như dễ dàng hơn Thiên tưởng. Nỗi hận năm năm, cũng theo những lời nói mà phai dần.

Chương 41

Thiên và Hạo Nam rời khỏi nhà hàng, bước song song trên vỉa hè. Nhiệt độ ngoài trời hơn hai mươi sáu độ khiến nó nhớ cái cảm giác mát lạnh của điều hòa nhiệt độ. Hạo Nam nhận ra sự thay đổi trên gương mặt Thiên, khẽ nhíu mày. Anh nhớ Thiên rất ghét cái nóng. Lúc anh còn ở nhà, mỗi lần hè đến, con bé đều trốn trong phòng, không muốn đi ra ngoài. Nhưng tại sao lúc này con bé lại đi bộ dưới cái nắng của Sài Gòn? Phải chăng anh đi đã quá lâu, lâu đến nỗi những thói quen của con bé anh cũng không còn nhớ rõ.

Thiên dẫn Hạo Nam đi băng qua các con phố của Sài Gòn, nhưng vẫn không hề nói một lời nào. Trong khi đó Hạo Nam đã không còn kiên nhẫn. Nhìn mặt Thiên đỏ ửng vì ánh nắng mặt trời, anh nhíu mày, chặn trước mặt Thiên, nghiêm túc nói:

- Trời nắng, em muốn đi đâu, anh gọi xe.

Thiên ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt long lanh phản chiếu lại hình ảnh của Hạo Nam. Đột nhiên, Thiên cười giòn tan, tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc. Khuôn mặt ửng hồng vì nắng trở lên rạng rỡ khiến Hạo Nam nhìn không chớp mắt. Thấy Hạo Nam nhìn mình, Thiên ngừng cười, nhún nhún vai, tiếp tục bước đi.

Khi Hạo Nam nhìn thấy nơi Thiên muốn đến, cả người anh sững lại. Nhìn từng vòng quay ngựa gỗ, ký ức của anh lại ùa về.

Flashback

Ấy là khi Thiên tròn mười tuổi còn Hạo Nam hai mươi. Vào ngày sinh nhật mừng Thiên tròn mười tuổi, Hạo Nam đang băn khoăn không biết chọn món quà nào cho Thiên thì vòng quay ngựa gỗ nhiều màu sắc lọt vào mắt anh.

Hạo Nam còn nhớ rõ vẻ mặt vui sướng và tiếng cười ngân nga như chuông bạc của con bé khi ngồi trên đu quay. Anh đã dùng tất cả số tiền mình tiết kiệm được để vòng đu quay có Thiên ngồi trên đó quay mãi, quay mãi cho tới khi công viên đóng cửa. Cứ nghĩ ngày đó sẽ là một ngày hạnh phúc đối với cả anh và Thiên, nhưng cuối cùng, đó là ngày hạnh phúc hay ngày đau khổ, chỉ có Hạo Nam mới hiểu.

End flashback

- Anh, muốn cùng chơi chứ?

Thiên đột ngột lên tiếng, kéo tâm trí Hạo Nam trở về hiện tại. Anh nhìn Thiên tiến dần lại vòng quay ngựa gỗ, anh giật mình, chạy lên kéo Thiên lại, giọng nói lộ rõ sự lo lắng:

- Đứng! Anh dẫn em đi chơi trò khác. Trò này không được.

Thiên nhìn xuống bàn tay đang kéo lấy mình, nhíu mày tỏ ý không vui. Mặc dù nó với Hạo Nam năm năm không gặp nhau, nhưng trong trí nhớ của nó, chưa bao giờ anh từ chối bất kỳ đề nghị nào của nó.

- Tại sao? – Thiên nhích người, thoát ra khỏi tay Hạo Nam, hỏi.

- Anh... anh mơ thấy em bị ngã từ trên lưng ngựa xuống. Anh sợ...

Nghe Hạo Nam nói vậy, Thiên quay người lại nhìn Hạo Nam thật lâu, sau đó mới từ từ lên tiếng:

- Anh, từ bao giờ anh lại tin vào một giấc mơ?

- Anh... anh...

Hạo Nam không biết nên trả lời như thế nào. Anh cũng không biết tại sao bản thân lại trở lên như vậy. Dường như chuyện gì liên quan đến Thiên đều khiến anh khản trương.

Thấy Hạo Nam không còn phản đối, Thiên đi đến quầy bán vé, mua rất nhiều vé, đủ để hai người chơi tới chiều.

*****

Khi Hạo Nam đưa Thiên về tới trường thì giờ tự học buổi chiều cũng đã kết thúc. Anh không nhớ mình và Thiên đã đi qua bao nhiêu dãy phố, qua bao nhiêu con đường. Anh chỉ biết khi về đến đây, đôi chân anh đã rã rời, mồ hôi rịn trên trán. Anh quay sang nhìn Thiên, những tia nắng cuối ngày chiếu lên người Thiên, phủ lên người nó một quang sáng mờ ảo, khiến anh có cảm giác Thiên mong manh, có thể biến mất bất cứ lúc nào. Hạo Nam nhìn Thiên đến ngây người. Một lúc sau, Hạo Nam mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Em vào đi.

Thiên không nói gì, quay lưng lại phía anh, đi về phía cánh cổng đen đóng kín. Hạo Nam nhìn theo cho tới khi bóng Thiên khuất dần rồi mới quay người bước đi.

*****

Tay Vũ Hàn lướt nhanh trên bàn phím laptop phát ra những tiếng “lách cách”. Thành thạo, cậu lại len lén nhìn về phía Hàn Như Thiên. Dường như không chịu nổi ánh mắt của Vũ Hàn, Thiên ném cái Ipad xuống giường, quay sang hỏi:

- Cậu nhìn đủ chưa?

Vũ Hàn nhìn chữ “lose” trên màn hình, chán nản gấp laptop lại, xoay người đáp trả lời Hàn Như Thiên:

- Ai thèm nhìn? Mà cậu không nhìn tôi sao biết tôi nhìn cậu?

- Cậu...cậu.

Thiên ghen khuất không nói được lời nào. Rõ ràng là Vũ Hàn nhìn lên nó, ấy vậy mà lời nói của cậu giống như nó mới là người nhìn lên. Thiên hậm hực đứng dậy, đi vào phòng tắm. Không lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng nước. Vũ Hàn chán nản, nằm phịch ra giường. Cậu lại chọc giận Thiên rồi! Vũ Hàn ôm chặt con gấu bông, nghỉ lại chuyện lúc trưa.

Sau khi nhận được điện thoại của kẻ “không ai biết đó là ai”, Thiên liền biến mất. Ngay cả buổi tự học cũng không thấy Thiên đâu. Điều đó khiến cho người trước nay vốn bình tĩnh như Vũ Duy cũng không khỏi lo lắng. Vũ Hàn không nhớ mình đã gọi cho Thiên bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng nhận được câu “thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau” của tổng đài. Sau hơn hai mươi lần đều nhận được cùng một câu được lập trình sẵn, Vũ Hàn ức chế ném vỡ chiếc Iphone 5S đời mới nhất khiến cho bọn học sinh trong lớp tự học đang ồn ào bỗng im phăng phắc. Ngay cả thầy hướng dẫn cũng nhận thấy bầu không khí trong lớp có phần cổ quái. Vì vậy, suốt cả buổi học, cả thầy cả trò đều vô tình hoặc cố ý tránh xa chỗ Vũ Hàn. Không ai trong bọn họ muốn trở thành người chịu trận.

Vũ Hàn bức tức cả buổi chiều, cũng khiến không khí lớp học luôn ở trong trạng thái áp suất thấp. Cho tới khi nhìn thấy Hàn Như Thiên xuất hiện trong phòng, cậu mới thả lỏng.

Vũ Hàn giả vờ không thèm quan tâm, nhưng ánh mắt len lén nhìn Thiên đã tiết lộ tất cả. Sợ bị Thiên phát hiện, cậu giả vờ chơi game, nhưng tâm trí luôn nghĩ có nên hỏi Thiên chuyện trưa nay. Ấy vậy mà chưa kịp hỏi, cậu đã làm Thiên giận mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Gần đến tết Nguyên Đán, thành phố Hồ Chí Minh đón một đợt không khí lạnh trước đây chưa từng có. Nhiệt độ giảm mạnh khiến cho Vũ Hàn _ người vốn quen với cái nắng nóng của Sài Gòn đột nhiên bị bệnh, hơn nữa bệnh không hề nhẹ.

Đêm qua, lúc Thiên thức dậy, nó phát hiện ra Vũ Hàn lên cơn sốt, nhưng mặc cho nó khuyên bảo thế nào, Vũ Hàn cũng không chịu đi bệnh viện. Vì vậy, Thiên đành dùng đá để giúp Vũ Hàn hạ sốt. Nhưng tới sáng, cơn sốt của Vũ Hàn không có dấu hiệu thuyên giảm mà còn tăng thêm. Vì vậy, vào sáng sớm, Thiên kéo lê Vũ Hàn từ tầng bốn xuống cổng Tây, gọi taxi đưa Vũ Hàn tới bệnh viện gần nhất. Sau khi bác sĩ khám xong và đưa ra chẩn đoán, Vũ Hàn được truyền nước rồi đưa vào phòng bệnh thông thường.

Lúc này, Thiên mới nhớ đến phải gọi điện báo cho Vũ Duy bệnh tình của Vũ Hàn, nhưng khi cầm điện thoại, Thiên mới nhớ nó không có số của bất kỳ người nào. Ngay cả số của Quân, nó cũng không có. Thiên chán nản cất điện thoại vào túi, buồn bực nhìn người nằm trên giường đang phát ra tiếng thở nặng nề. Đúng lúc này, Vũ Hàn bỗng trở mình làm chiếc chăn trên người cậu rơi xuống đất, Thiên miễn cưỡng đứng dậy, đắp lại chăn cho cậu. Khi Thiên định quay người bước đi, thì tay bị nắm lại. Giọng nói yếu ớt của Vũ Hàn vang lên:

- Đứng đi.

- Cậu yên tâm ngủ đi, tôi sẽ ở đây cùng cậu.

Nhưng dường như Vũ Hàn không tin, bàn tay nắm lấy tay Thiên càng siết chặt, khiến Thiên đau đến nhủu mày.

- Cậu thật sự sẽ không đi?

Vũ Hàn không những không tin, còn cổ tình nắm thật chặt, giống như chỉ cần cậu hơi lỏng tay, Thiên sẽ biến mất. Thấy Vũ Hàn không có ý định buông tay, Thiên bực bội quay lại, nhưng ngoài ý muốn, nó bắt gặp cái nhìn yếu ớt của Vũ Hàn.

Trong từ điển của Thiên, “yếu ớt” là từ lẽ ra không nên xuất hiện trên người của Vũ Hàn, nhưng chống lại cái nhìn thêm chút cầu xin của cậu, nơi nào đó trong lòng Thiên khẽ động. Thiên nhớ lại những lúc mình bị ốm, cũng mong muốn có ai đó bên cạnh, nhưng khi tỉnh giấc, nó luôn chỉ có một mình. Phải chăng khi bị bệnh, con người ta bỗng trở nên yếu đuối?

- Ừ, tôi sẽ không đi. Vì vậy cậu an tâm ngủ một giấc đi.

Nhận được sự đảm bảo của Thiên, Vũ Hàn hơi cong khóe miệng. Bàn tay đang siết chặt tay Thiên từ từ buông lỏng. Nhìn Vũ Hàn chìm vào giấc ngủ, Thiên thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nó đi đến chiếc giường trống đối diện với giường của Vũ Hàn, nằm xuống. Sáng sớm, vì Vũ Hàn mà Thiên đã mệt phờ người, giờ lại còn phải chăm sóc cậu ta nữa, Thiên cảm thấy sức lực của bản thân như bị rút cạn. Nhưng Thiên nằm chưa được bao lâu thì bụng kêu lên những tiếng kháng nghị. Lúc này, Thiên mới nhớ mình còn chưa ăn sáng. Nó liếc nhìn về giường đối diện, Vũ Hàn vẫn đang say ngủ. Suy nghĩ một lúc lâu, Thiên quyết định rời giường đi mua đồ ăn sáng. Trước khi bước ra khỏi cửa, Thiên không quên quay lại nhìn Vũ Hàn, xác định cậu ta sẽ không tỉnh dậy.

*****

Thiên đứng xếp hàng trước quán cháo thập cẩm, nhàm chán nhìn xung quanh. Nó đã đứng đợi gần mười phút đồng hồ rồi mà vẫn chưa tới lượt. Nhìn người xếp hàng phía sau càng lúc càng đông, Thiên buồn bực giật giật mái tóc đã hơi dài của mình, khiến cho rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn về phía nó.

Rất cục, cuối cùng Thiên cũng đợi được đến lượt mình. Nó nhìn thực đơn mãi mà chưa biết chọn cháo gì. Đang lúc Thiên băn khoăn không biết nên chọn gì thì giọng nói thân thiện của chị bán hàng vang lên:

- Nếu em không biết nên chọn món cháo gì, chị có thể giúp em.

- Bạn em bị sốt cao, chị chọn giúp em món cháo phù hợp với cậu ấy nhất.

Cô bán hàng mỉm cười lịch sự, giới thiệu cho Thiên món cháo bí đỏ thích hợp cho những người mới bệnh. Thiên gật đầu, chọn thêm món cháo đậu mình thích rồi quay về bệnh viện.

Lúc về tới phòng bệnh, nhìn chiếc giường trống không, đầu óc Thiên trống rỗng. Không thấy Vũ Hàn, Vũ Hàn không có trong phòng. Thiên đặt túi cháo lên bàn, chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Không có!

Thiên chạy vội ra hành lang, tóm lấy một cô y tá, vội vàng hỏi:

- Chị có thấy bệnh nhân phòng 302 đâu không ạ?

Cô y tá thấy vẻ mặt hốt hoảng của Thiên, mỉm cười đúng cung cách, nhẹ nhàng đáp lời:

- Xin lỗi, tôi không biết bệnh nhân phòng 302 là ai.

Cô y tá vừa nói xong, Thiên đã chạy xa rồi.

Lúc này, tại một góc khác của bệnh viện, Vũ Hàn thờ thẩn giống như kẻ mất hồn. Cậu nhớ lại lúc vừa tỉnh giấc, không thấy bóng dáng của Hàn Như Thiên đâu cả. Cậu giống như phát điên, giật kim truyền dịch ra khỏi cánh tay, mặc cho bản thân không khỏe, lao ra khỏi phòng bệnh. Gặp ai cậu cũng hỏi “có gặp Hàn Như Thiên không?” khiến cho nhiều người tưởng cậu bị bệnh tâm thần. Cậu tìm khắp các góc ngách trong bệnh viện, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng Hàn Như Thiên, giống như cậu ấy chưa bao giờ có mặt ở nơi này. Vũ Hàn bật cười thật lớn, cười từng hồi. Rõ ràng là cậu đang cười, nhưng sao khiến người ta thấy chua xót.

Đúng lúc này, Thiên cũng tìm tới nơi này, vừa kịp lúc nhìn thấy nhìn thấy nụ cười không cách nào hình dung được kia trên khuôn mặt Vũ Hàn, tim đột nhiên nhói đau.

Ngay tại thời điểm Thiên muốn lên tiếng gọi Vũ Hàn thì bị tiếng hét của Vũ Hàn dọa sợ.

- Hàn Như Thiên, cậu là đồ lừa đảo.

Ngay sau đó, thân hình Vũ Hàn lung lay, rồi ngã nhào xuống đất. Trong nháy mắt, Vũ Hàn dường như nhìn thấy Hàn Như Thiên, thấy cậu ấy chạy về phía mình, thấy cả ánh mắt lo lắng của cậu. Sau đó, Vũ Hàn lâm vào hôn mê, nhưng vẫn thì thầm gọi Thiên trong vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Lúc Vũ Hàn tỉnh dậy lần nữa, đã thấy mình trở lại phòng bệnh. Cậu khẽ xoay người thì bắt gặp ngay Hàn Như Thiên đang ngủ bên giường cậu. Vừa tỉnh giấc, nhìn thấy hình ảnh như vậy, Vũ Hàn có cảm giác thỏa mãn. Cậu ngồi ngậy ngốc nhìn Thiên ngủ, ngay cả bản thân mình đang bệnh cũng bị cậu quên đi. Hiện giờ, trong mắt cậu, chỉ có hình ảnh của Hàn Như Thiên tồn tại. Thấy Thiên ngủ không được ngon giấc, đôi mày nhíu chặt trong vô thức, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng kêu nhỏ, Vũ Hàn bèn vươn tay, vuốt đôi mày đang chau lại của Thiên cho đến khi nó giãn ra. Khi Vũ Hàn định thu tay lại thì bàn tay của cậu bị Thiên nắm chặt. Cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến khiến ý định rút tay về của cậu bị đình chỉ. Lúc này, đầu óc cậu trống rỗng. Toàn bộ các giác quan đều tập trung vào bàn tay bị nắm chặt kia. Nhưng một khắc rất nhanh sau, Vũ Hàn khẽ gỡ bàn tay đang nắm lấy tay mình, xoay người, không nhìn Thiên nữa. Nhưng Vũ Hàn không biết, khi cậu vừa quay lưng, cũng là lúc Hàn Như Thiên tỉnh giấc.

Thiên im lặng nhìn người đang quay lưng về phía mình, có một cảm giác không nói thành lời. Vừa nãy, nó lại mơ thấy những chuyện trước kia. Những hình ảnh trong mộng đan xen nhau, khiến Thiên chìm vào trong thống khổ và tuyệt vọng. Trong lúc không biết thoát khỏi cơn ác mộng đó bằng cách nào, Thiên cảm thấy có một bàn tay ấm áp chạm vào mình, khiến cho những cảnh mộng kia từ từ tan biến. Cảm giác ấm áp ấy khiến Thiên lưu luyến, cho nên khi cổ ấm áp ấy có ý định rời đi, Thiên cố giữ nó lại trong vô thức. Một lúc sau, cảm giác ấm áp không còn khiến Thiên hoàn toàn tỉnh giấc. Nhưng ngoài ý muốn, nó lại thấy được Vũ Hàn quay lưng về phía mình. Đến lúc này, Thiên dù có ngu ngốc đến thế nào cũng sẽ biết người mang lại cho nó cảm giác ấm áp, an tâm đó là ai. Thiên nhìn bóng lưng cô đơn của Vũ Hàn, có chút cảm giác không đành lòng. Hít một hơi dài, Thiên khẽ lay cậu:

- Vũ Hàn, cậu ngủ rồi sao?

- ...

Vũ Hàn không lên tiếng, nhưng cả người cậu hơi động đã tiết lộ cậu không ngủ. Thấy vậy, Thiên cũng không vạch trần cậu, vẫn tiếp tục nói:

- Nếu cậu ngủ, tôi về trường gọi Vũ Duy đến chăm sóc cậu.

Thiên nói xong, giả bộ xoay người, đi về phía cửa. Nhưng nó mới đi được hai bước đã bị người trên giường kéo lại. Giọng nói uất ức của Vũ Hàn từ phía sau vọng lại:

- Hàn Như Thiên, tôi còn đang bị bệnh.

- Tôi biết.

Thiên xoay người, đi đến chiếc bàn ở đầu giường, cầm lấy hộp cháo đã nguội lạnh rồi đi về phía Vũ Hàn, đưa hộp cháo cho cậu, nói:

- Ăn tạm đi, từ sáng tới giờ cậu chưa ăn cái gì.

Vũ Hàn nhìn chén cháo nguội lạnh, nhíu mày, yếu ớt lên tiếng:

- Ngươi thế này, làm sao mà ăn được?

- Cậu không ăn thì nhịn đói. Tôi phải xếp hàng hơn mười phút mới mua được đây.

Thiên nói xong, không quan tâm Vũ Hàn còn đang bệnh, giành lại chén cháo trên tay cậu. Lúc này, Vũ Hàn còn đang ngây ngốc tiêu hóa câu nói của Thiên. Cậu ấy nói “phải xếp hàng mới mua được”, vậy có phải là cậu ấy không bỏ đi mà là đi mua đồ ăn cho cậu? Nghĩ đến đây, khóe miệng Vũ Hàn khẽ cong lên, tiết lộ tâm tình lúc này của cậu. Nhưng vào lúc này, tiếng nói của Thiên lại lần nữa vang lên:

- Cậu không ăn là tôi ăn hết đó.

Vũ Hàn giật mình, vội vàng giành lại chén cháo trên tay Thiên, ba ngụm nuốt sặc, không để thừa lại chút nào. Thấy dáng vẻ ăn như chết đói của Vũ Hàn, Thiên không khách khí nói:

- Không ai giành ăn với cậu đâu. Từ từ không nghẹn.

Không biết là do lời nói của Thiên quá linh nghiệm hay do Vũ Hàn bất cần, thế nhưng sự thật là Vũ Hàn bị nghẹn. ...cháo. Cậu cố nuốt miếng cháo cuối cùng xuống rồi lấy vội ly nước trên bàn, không quan tâm nóng hay lạnh, uống một ngụm lớn. Nhưng khi Vũ Hàn uống xong, chưa kịp nuốt xuống thì cái nóng đã lan truyền khắp khoang miệng. Ngăn lại cảm giác muốn phun ra, Vũ Hàn khổ sở nuốt hết ngụm nước nóng xuống, rồi ho một tràng. Thiên đứng một bên nhìn toàn bộ hành động của Vũ Hàn, không quên bỏ đá xuống giếng:

- Quên không nhắc cậu, nước nóng tôi mới rót. Cậu không sao chứ?

- Cậu thử uống xem có sao hay không?

Vũ Hàn buồn bực trả lời, sau đó không thèm để ý đến Thiên nữa, nằm xuống kéo chăn kín đầu. Hôm nay, cậu đã mất sạch mặt mũi trước Hàn Như Thiên rồi.

*****

Lúc Thiên và Vũ Hàn trở lại trường đã hơn bảy giờ tối. Hai người sánh vai nhau bước đi trên con đường yên tĩnh, không ai nói với ai câu nào. Đến ngã rẽ, Vũ Hàn đột ngột dừng lại, nắm lấy tay Thiên, lên tiếng:

- Hàn Như Thiên, tôi...

- Hà?

Tay Thiên bị bàn tay Vũ Hàn nắm chặt, có chút không hiểu, hỏi lại.

- Tôi nói, chỉ là nếu như thôi nhé. Nếu sau này cậu có thể thích một ai đó, liệu người đó có thể là tôi không?

- Tôi không biết.

Thiên đáp thế, nhưng trong lòng lại có cảm giác là lạ. Lời này của Vũ Hàn liệu có được coi như một lời tỏ tình hay không nhỉ? Thiên lắc đầu, cố gắng xua đi những suy nghĩ vẩn vơ đang không ngừng luân chuyển trong đầu. Thấy Thiên lắc đầu, Vũ Hàn chán nản, buông tay Thiên ra, ảo não hỏi:

- Cậu không muốn?

- Không phải, chỉ là...

Là sao chính Thiên cũng không biết nữa. Nhìn ánh sáng mờ của đèn đường hắt lên người Vũ Hàn tạo thành một cái bóng dài cô đơn trên mặt đất, Thiên bỗng có cảm giác muốn ôm lấy cậu. Nghĩ là làm, Thiên tiến gần đến Vũ Hàn, ôm chặt lấy cậu. Trong phút chốc, không gian yên tĩnh đến cực độ, gió cũng ngừng thổi, và Thiên nghe thấy tiếng trái tim của cả hai đang đập ngày càng nhanh và mạnh mẽ. Vũ Hàn đứng sững như trời trồng, không thể tin những gì đang diễn ra. Cậu cúi xuống nhìn người đang ôm lấy mình, có cảm giác tất cả đều chỉ là hư ảo, nhưng thế có gì là quan trọng. Một giây sau, Thiên bị Vũ Hàn ôm chặt vào lòng, đầu nép vào ngực cậu, lắng nghe tiếng Vũ Hàn thì thầm bên tai:

- Cho dù chỉ là an ủi, nhưng với mình, thế là đủ!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Già Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Sau đêm đó, mọi việc vẫn diễn ra như mọi ngày, giống như sự kiện cái ôm kia không có ảnh hưởng gì đến hai người bọn họ. Vũ Hàn vẫn là Vũ Hàn, luôn tìm mọi cách trêu chọc Thiên, cho tới khi bị đánh mới dừng lại. Còn Thiên vẫn thờ ơ với tất cả, luôn tỏ ra không hứng thú với việc gì. Ngay cả việc đứng nhất toàn khối trong học kỳ qua cũng không làm Thiên vui sướng.

Giờ ra chơi, Vũ Hàn nằm bò ra bàn, nhàm chán chơi Candy Crush trên điện thoại, thỉnh thoảng lại nhìn Thiên. Thấy Thiên không chú ý đến mình, Vũ Hàn ném điện thoại sang một bên, kéo ghế sát lại Thiên, thì thầm bên tai nó:

- Một tuần nữa là nghỉ tết rồi, cậu có dự định gì chưa?

Hơi thở ấm áp của Vũ Hàn phả vào tai Thiên khiến mặt nó đỏ lên. Nó hơi nhích người xa Vũ Hàn, sau đó mới lên tiếng:

- Chưa biết, có lẽ tôi sẽ ở lại trong trường. Dù sao nơi này cũng không có ai thân thiết.

- Cậu còn có tôi mà!

Vũ Hàn không vui lên tiếng phản bác lại. Nhưng thấy Thiên ngẩn người, cậu vội vàng chữa lại:

- Nói nhầm, không phải tôi mà là chúng tôi.

Thấy Thiên im lặng không phản bác, cũng không thừa nhận, Vũ Hàn lại tiếp tục lái nhai:

- Cậu là bạn của Quân, mà Quân là bạn của tui tôi, vì vậy, theo tính chất bắc cầu, tui tôi cũng là bạn của cậu. Mà đã là bạn thì không thể không giúp đỡ nhau, thế nên tôi quyết định tết năm nay, cậu sẽ ở lại ăn tết với gia đình Nguyễn Vũ. Nếu cậu không thích, có thể đến nhà Quân, nhưng mà nhà tên Phong kia thì nhất quyết không được. Quyết định vậy nhé, cậu cứ từ từ suy nghĩ nên ở nhà ai dịp tết này. Tôi đi trước.

Vũ Hàn nói một hơi, sau đó không cho Thiên thời gian lên tiếng đã nhanh chóng đứng dậy chạy ra khỏi lớp. Khi xác định là mình đã chạy đủ xa, cậu mới dừng lại, tựa lưng vào tường thở mạnh. Một lúc sau, khi hơi thở đã ổn định, Vũ Hàn mới ung dung hướng canteen đi tới.

Trong lớp, Thiên nhìn về hướng Vũ Hàn vừa chạy, có chút bức mình lại có chút buồn cười. Chả lẽ cậu ta nghĩ tự quyết định mọi việc rồi chạy trốn, không cho nó thời gian để từ chối thì nó sẽ đồng ý sao? Thật không biết là Vũ Hàn ngây thơ hay giả vờ ngây thơ nữa. Nhưng nghĩ đến đề nghị của Vũ Hàn cũng

không quá tệ, có thể thử một lần.

Thiên thu hồi ánh mắt, tiếp tục làm bài thi thử ielts. Đúng lúc này, giai điệu của bài you are my love vang lên, khiến Thiên phải dừng bút. Nó nhìn chăm chăm vào tên người gọi xuất hiện trên màn hình, nhưng không hề có ý định nghe máy. Đợi đến khi tiếng nhạc ngừng lại, Thiên cầm lấy điện thoại định tắt nguồn thì ngay sau đó, tiếng nhạc lại lần nữa vang lên. Thiên nhú mày, giật giật tóc, ấn trả lời:

- Anh!

Ở đầu dây bên kia, Hạo Nam nghe thấy tiếng của Thiên, khẽ “ừ” một tiếng, sau đó không nói gì thêm. Thấy Hạo Nam im lặng, Thiên cũng không nói gì, chỉ lắng nghe tiếng thở đều của anh từ điện thoại truyền đến. Một lúc lâu sau, Thiên hết kiên nhẫn, đành phải lên tiếng trước:

- Anh gọi cho em có chuyện gì không?

- Cuối tuần anh phải về Hà Nội, em có thể về cùng anh chứ? Dù sao cũng gần tết Nguyên Đán rồi, em không thể ở lại đây. Còn về chuyện đính hôn, em yên tâm, anh sẽ...

- Anh! Em sẽ trở về, nhưng không phải bây giờ.

Thiên lập tức cắt ngang lời nói của Hạo Nam. Anh nói sẽ giải quyết chuyện đính hôn của nó với nhà Nguyễn Vũ, Thiên tin. Nhưng nó cũng chắc chắn một điều, ba sẽ không để cho anh hai làm như vậy. Bởi vì với ba, lợi ích luôn là lớn nhất.

Hạo Nam nắm chặt điện thoại trong tay, đôi mắt khẽ nheo lại, không biết đang suy nghĩ cái gì. Lúc sau, anh mới chậm rãi lên tiếng:

- Em muốn ở lại, anh sẽ không ngăn cản. Mai rảnh thì cùng anh ăn bữa cơm. Mời cả mấy người bạn của em nữa.

- Em...

- Đừng từ chối. Mai là sinh nhật anh.

Hạo Nam nói xong bèn cúp máy, không để cho Thiên nói gì thêm. Để điện thoại lên bàn, anh đi về phía tủ rượu, lấy cho mình một ly rượu đỏ rồi đi đến ngăn kéo, lấy ra một tấm hình đã ố vàng. Trong ảnh là một người phụ nữ ôm lấy đứa bé trai mỉm cười hạnh phúc. Hạo Nam vuốt ve khuôn mặt người phụ nữ, thì thầm

- Mẹ!

Flashback

Gấp lại cuốn nhật ký bìa vàng cũ kỹ, Hạo Nam cảm thấy sức lực trong người như cạn kiệt. Anh cố thuyết phục mình không nên tin những gì viết trong này, nhưng những dòng chữ trên từng trang giấy khiến anh đau không thể thở được.

Ngày...tháng...năm.

Tin tức ông ấy kết hôn với con gái của tập đoàn Nhật Minh được đăng tải trên nhiều trang báo. Lúc nhìn thấy hình ông ấy bên người phụ nữ khác, mình đã trốn trong phòng khóc một mình. Tình cảm mười năm của mình với ông ấy không bằng số vốn đầu tư của tập đoàn Nhật Minh, thật đáng châm chọc.

Ngày...tháng...năm

Sáng nay, mình vô tình gặp ông ấy cùng người đàn bà kia. Ông ấy bây giờ đã là chủ tịch của tập đoàn lớn, nhưng người bên cạnh ông ấy không phải là mình. Bảy năm trước, ông ấy nói “ly hôn đi” kèm theo một tờ chi phiếu. Mình không biết lúc ấy mình rời khỏi ngôi nhà đó như thế nào, nhưng mình nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn.

Ngày...tháng...năm.

Hôm nay, Hạo Nam lại lên đến nhìn mình từ phía xa. Thằng bé lớn lên ngày càng giống ông ấy, nhất là đôi mắt. Mấy năm rồi mình chưa được ôm thằng bé nhỉ? Hình như sáu năm rồi. Muốn nghe thằng bé gọi một tiếng mẹ, nhưng sao khó quá!

Ngày...tháng...năm

Ông ấy đến tìm mình. Mình không ngạc nhiên khi ông ấy biết chỗ mình sống. Nhưng mình không thể ngờ ông ấy lại cưỡng bức mình. Trong hơi men, ông ấy ôm lấy mình, nói xin lỗi, nói yêu mình. Nhưng lúc này, mình chỉ thấy ông ta thật ghê tởm.

Ngày...tháng...năm

Mình có thai. Nhìn chấm nhỏ trên màn siêu âm, mình đã bật khóc. Mình quyết định bỏ đi thật xa, sinh đứa bé này, không để nó có liên quan gì đến ông ta và nhà họ Hàn nữa.

Ngày...tháng...năm

Bé yêu của mẹ, con đã tròn năm tháng rồi đây! Con thật là nghịch ngợm, suốt ngày nô đùa trong bụng mẹ thật khiến mẹ mệt mỏi. Khi con ra đời, mẹ nhất định sẽ đánh cái mông nhỏ của con. Ai da! Con lại đá mẹ nữa rồi, bé con bướng bỉnh.

Ngày...tháng...năm

Nhìn người đàn ông xuất hiện trước mặt, tay mình run lên. Làm sao ông ta có thể tìm đến nơi này? Dường như nhìn thấu suy nghĩ của mình, ông ta nhàn nhạt lên tiếng “đứa nhỏ là của tôi?” rồi xoay người bỏ đi.

Ngày...tháng...năm

Mình bị giam lỏng. Ngày nào ông ta cũng đến nhưng không nói gì, chỉ nhìn mình thật lâu rồi đi. Mình không hiểu ông ta muốn gì, mà cũng không muốn hiểu. Điều quan trọng nhất với mình lúc này là sinh một đứa trẻ thật khỏe mạnh.

Ngày...tháng...năm

Nhìn thiên thần nhỏ bé nằm trong vòng tay mình, nỗi đau đớn khi sinh hoàn toàn không tồn tại. Bé yêu của mẹ, con có biết mẹ hạnh phúc như thế nào khi thấy con hay không? Dù mẹ không thể cho con cuộc sống giàu sang, nhưng mẹ sẽ cho con tất cả những gì mẹ có. Con yêu, mẹ yêu con.

Ngày...tháng...năm.

Ông ta đến, mang cục cưng của mình đi rồi. Ông ta mang bé yêu của mình đến một nơi mà mình tìm không thấy. Lần đầu tiên, mình thấy hận.

Ngày...tháng...năm

Hạo Nam của mẹ, bé yêu của mẹ!

Các con sẽ không trách mẹ vì không ở bên các con cho tới lúc các con trưởng thành chứ? Mẹ không muốn thế, nhưng mẹ mệt mỏi rồi. Bảy năm, mẹ cố sống vì Hạo Nam. Hai năm sau, một lần nữa mẹ cố sống vì bé con của mẹ. Nhưng lúc này đây, mẹ không còn đủ can đảm để sống trên đời này. Mẹ hận, hận người đàn ông đã cướp các con khỏi tay mẹ, nhưng mẹ bất lực, không có cách nào giành lại các con. Hy vọng các con khi lớn đừng oán hận mẹ. Mẹ sẽ ở thiên đường cầu chúc cho các con. Mẹ yêu các con nhiều lắm.

Hạo Nam! Bé con mẹ nhờ con. Con hãy bảo vệ con bé, đừng để con bé chịu bất kỳ một uất ức nào, cũng đừng để con bé phát hiện ra sự tồn tại của mẹ. Mẹ cũng không hi vọng con hận cha con. Mẹ chỉ cần con và bé con sống vui vẻ, hạnh phúc, như vậy mẹ cũng yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Giả Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.